

Giới thiệu Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng

Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng kể về câu chuyện tướng quân Sở Dịch - người tài giỏi, oai phong. Đường Đường là cháu trai của thái hậu, huynh đệ thân giao với Hoàng thượng.

Hắn được hoàng thượng tứ hôn cho, người khác nhìn có thể nói thiệt là hạnh phúc nhưng thực sự điều này rất phiền toái nha.

Sở Dịch mấy năm nay vẫn mang binh đi chinh chiến, bằng chính năng lực của bản thân lên làm đại tướng quân oai phong凛冽. Tuy có người nói đó là nhờ uy thái hậu, nhưng từ những công lao mà hắn lập được, có thể thấy tất cả chỉ là chuyện nhảm nhí, thị phi.

Hắn cũng không phải phản truyền thống, chỉ là mấy năm nay đã dẫm sát quá nhiều, một người bên cạnh cũng không có, nữ nhân thật phiền phức, khóc suốt mướt, lại hay đổ kị, với hắn mà nói, nữ nhân chỉ là thứ phiền phức cùng trời buộc.

Cũng không phải chưa từng có nữ nhân, chỉ bất quá cho tới bây giờ hắn không muốn cùng nữ tử nào gần nhau suốt đời, chứ chưa nói sẽ thành gia thất với ai đó !

Thiệt là cuộc đời này không thể chinh chiến mà phải tính đến chuyện yêu đương với nữ nhân ư ???

Bạn đang đọc truyện *Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tứ Hôn

“Thái hậu, việc người giao nô tài đã thu xếp thỏa đáng.” Vị công công bên cạnh thái hậu cẩn thận nói.

“Nói ta nghe.”

“Trong kinh thành, nói đến cô nương xinh đẹp nhất không thể không nhắc tới Liễu Song Song, năm nay vừa mới mười tám, phụ thân nàng là Liễu Sĩ Viên một quan địa phương, làm quan thanh liêm, gia sự cũng thuần khiết. Tuy nhiên, Liễu Song Song từ nhỏ đã mất mẹ, nên phẩm hạnh nữ nhi thế nào cũng không biết.”

Công công vừa nói xong, vô cùng cung kính đứng ở một bên, có lẽ đang đợi thái hậu khen ngợi.

Nghe cũng không tệ lắm, phẩm hạnh có được hay không phải thấy mới biết được, thái hậu trong lòng thầm tính toán.

“Việc này nếu thành công, công lao của người cũng không nhỏ a.” Thái hậu nghĩ đến quyết định của mình, trong lòng vui vẻ, mở miệng khen ngợi.

“Nô tài không dám.” Công công tuy nói như vậy, nhưng vẻ mặt vô cùng vui mừng.

Cũng không thể trách thái hậu quan tâm quá mức, trước đến nay chưa nghe nói Sở Dịch yêu thích cái gì, nếu có, cũng chỉ có thể nói là mang binh đi đánh trận.

Sở Dịch từ nhỏ đã mất cha mẹ, được thái hậu nuôi nấng từ năm sáu tuổi, đến khi chín tuổi bá cáo thù trong giang hồ làm sư phụ, rồi lên núi học nghệ, mười chín tuổi trở về dốc sức vì triều đình tận lực. Cả ngày chỉ biết chém chém giết giết, cũng không thấy nữ tử nào xuất hiện bên cạnh, thái hậu nóng nảy, nghĩ thầm không lẽ cháu mình thích nam nhân ?

Nếu Liễu Song Song là người tốt, vậy phải mau đến tìm hiểu....

Liễu phủ, Song Song đang ngồi ở bàn, trong tay cầm thứ gì đó, đôi mắt to tròn mĩ lệ đầy nồn nóng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ có ảo não cùng không không kiên nhẫn.

“Ai, thật buồn chán, cha đi ra ngoài ngoạn dĩ nhiên không mang theo ta, dĩ nhiên phải ở nhà thêu cái gì hoa, đầu ngón tay của ta đều thành tổ ong hết rồi.” (Sặc, hóa ra chị cũng không phải thực nữ) Nguyên lai là đi thêu thùa, ai không biết còn tưởng rằng đang làm cái gì cao thâm.

“Tiểu thư, lão gia đi ra phải đi làm công sự chứ không phải đi chơi.” Thiếp thân nha hoàn của Song Song, Tiểu Hương nhin không được vì lão gia biện bạch.

Song Song bực mình lườm Tiểu Hương nói : “Công sự cái gì mà công sự chứ, mang ta đi không chừng còn có thể hỗ trợ gì đó thì sao ? Ở nhà đợi thật không thú vị gì a, Tiểu Hương, hay là bản tiểu thư mang người bước chân vào giang hồ , làm hiệp nữ có được hay không !”

“Tiểu thư, lần trước người chẳng phải cũng muốn đi giang hồ vui đùa ? Kết quả còn chưa ra khỏi cổng thành đã bị lão gia tóm, cuối cùng bị lão gia mang trở về cấm ba tháng không được gia khỏi cổng .” Tiểu Hương “tốt bụng” nhìn Song Song đang mơ mộng hão huyền nhắc nhở.

“Tiểu Hương ! Người hắt cả bát nước lạnh vào người ta ! Bất quá nói chuyện lần trước, cha làm thế nào tìm được ta nhỉ, thật kì quái. Ai ! Không ngờ Liễu Song Song võ công cái thế ta, lại phải ngồi đây thêu hoa.” Song Song than thở không ngừng.

“Tiểu thư, hay là ra ngoài đi dạo một chút.” Tiểu Hương đang nói, bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa.

“Gõ cửa mạnh như vậy, môn chắc bị bật ra mất, đi ra ngoài nhìn một chút.” Nói xong, Song Song liền từ trong viện bước ra.

Tiểu Hương theo sát mà đuổi theo, thật nhanh đã đến cửa trước. Thanh âm lo lắng của Trương quân gia truyền tới “Tiểu thư, không tốt rồi !”

“Cái gì không tốt, chẳng lẽ tiểu thư của chúng ta không tốt ?”

Tiểu Hương cười nói trêu chọc.

Trương quân gia cổ sức nuốt nước bọt, nghĩ mặc kệ câu kia mới nói “ Không phải tiểu thư bất hảo, bên ngoài có một bà lão ngất xỉu trước cửa nhà ta “

“Có người té xỉu ?” Song Song nghi hoặc hỏi.

“Vâng, đúng vậy tiểu thư.”

“Thế còn đứng ở chỗ này làm cái gì, mau đưa người vào trong, cứu người quan trọng hơn.” Song Song nói xong hướng cửa đi đến.

“Vâng , tiểu nhân lập tức đi làm.” Quân gia chạy lên trước vượt lên.

Song Song cùng Tiểu Hương còn Trương quân gia ba người hợp sức cổng lão thái thái lên giường trong phòng Song Song.

“Trương quân gia người đi mời một đại phu đến đây.” Song Song đưa tay chạm lên trán lão nhân thử nhiệt độ, rồi hướng quân gia nói.

“Dạ, tiểu thư.” Trương quân gia nói xong liền chạy ra ngoài thỉnh đại phu.

Chỉ lát sau, đại phu tới, bắt mạch nhưng cau mày.

“Đại phu, vị này lão nhân gia có bị làm sao không ?” Song Song nhìn đại phu bắt mạch về mặt khổ não, nghĩ lão nhân gia bị bệnh gì nặng, vội vàng hỏi.

Đại phu trong lòng thầm nói, lão nhân gia này dường như không có bệnh a, tại sao lại hôn mê được ? Nói sự thật lại sợ người ta bảo lão y thuật không cao, một đại phu Mông Cổ, suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể nói như vậy mới tốt.

“Liều tiểu thư xin yên tâm, vì một nhọc mà ngất, cũng không lo ngại, ta kê thuốc bồi bổ thân thể, điều trị một chút liền tốt.”

Đại phu nói xong lập tức đi kê thuốc.

“Vay tiểu nhân đi bốc thuốc.” Quân gia mở miệng nói.

Khai phương thuốc xong, đúng lúc Song Song tiễn đại phu ra về, Tiểu Hương vui vẻ kêu lên “Tĩnh ! Tĩnh rồi!”

Song Song nghe được vội vã tới giường, đại phu cũng đuổi kịp đi vào. Nhìn lão nhân gia đã tỉnh lại, vội vã dò hỏi : “Lão nhân gia, người tỉnh rồi ! Có nơi nào khó chịu không ?”

Nàng hẳn là Liễu gia thiên kim tiểu thư Liễu Song Song, thật đẹp, chỉ sợ trong hoàng cung cũng không tìm được một đại mỹ nhân như vậy ! Chắc chắn như vậy rồi, Liễu gia chỉ có một Liễu tiểu thư, lão nhân gia mở to hai mắt nhìn Song Song , như mở cò trong lòng.

Đẹp ! Thật sự là đẹp ! Mi không kè mà dài, môi không tô mà đỏ, da thịt trắng nõn mịn màng, thật sự là một cô nương phấn điều ngọc mài (*), làm người ta mờ rộng tầm mắt. Không có vẻ nuông chiều, chỉ thấy khí chất thông minh mẫn tuệ, đúng là càng xem càng thỏa mãn. Đứng cạnh Dịch nhi thật sự là xứng đôi vừa lứa, nghĩ tới đây không kiềm được bất giác cười vui vẻ ra tiếng.

Vậy lão nhân gia này là ai ? Còn ai khác ngoài thái hậu !

“Lão nhân gia, có phải có nơi nào còn khó chịu ? Có cần đại phu khám lại ?” Song Song nhìn lão nhân gia cả nửa ngày không nói câu nào, tưởng nơi nào khó chịu, liền mở miệng hỏi rõ.

Thái hậu hoàn hồn, vốn đang giả vờ, nghe nói đến đi bốc thuốc vội vàng nói :

“Đa tạ ý tốt của cô nương, lão thân nghĩ không cần phải khám lại nữa, lão thân một ngày không ăn cơm, hơn nữa mệt nhọc, thân thể chịu không nổi, lão thân nghĩ ngơi một chút sẽ tốt.”

“Nếu như vậy, ngài cứ nghỉ ngơi ở đây để Tiểu Hương chuẩn bị cơm nước, chắc lão nhân gia cũng đói bụng lắm.” Song Song cười nói.

“Nô tỳ đi chuẩn bị.” Tiểu Hương nói xong liền xoay người đi ra.

Trương quản gia cũng đi tiễn đại phu, chỉ còn lại Song Song chăm sóc thái hậu.

“Xin hỏi cô nương đây là ?” Thái hậu biết rõ còn cố hỏi.

“Nơi này là Liễu phủ.” Song Song đáp nhẹ.

“Vậy lệnh tôn.. “

“Cha ta là Liễu Sĩ Viên, ra ngoài tra án hiện không có trong phủ, nhưng ngài cứ an tâm nghỉ ngơi, không cần lo lắng nhiều như vậy.”

“Hôm nay thực sự đa tạ Liễu cô nương, nhưng mà, lão thân nhớ tới trong nhà có việc gấp, không tiện ở nơi này lâu, ngày hôm nay thật may có Liễu cô nương cứu giúp, lão thân phải mau trở về.” Thái hậu một người vui vẻ, liền chuồn ra hoàng cung, trên đường cũng “ham chơi” một chút, đã một ngày một đêm rồi, nếu không quay trở về chắc hoàng cung loạn ngất trời vì thái hậu mất tích.

“Thế nhưng thân thể ngài còn chưa khỏe, nếu không nghỉ ngơi mấy ngày chỉ sợ không tốt.” Song Song có chút lo lắng nói.

“Lão thân nghĩ không đáng lo ngại, Liễu tiểu thư cứ yên tâm” Thái hậu vui vẻ đáp lại.

Thái hậu cứ như vậy vui tươi hơn hờ đi về, ngược tính toán làm sao sắp xếp chuyện tốt này.

Song Song nhìn bóng lưng thái hậu, khẽ cười nói “Tinh thần cũng không tệ lắm”

“Đúng vậy, ngất xỉu như vậy mà còn có sức gõ cửa” Tiểu Hương cũng cười nói.

Song Song gõ nhẹ đầu Tiểu Hương nói “Quý nha đầu, chỉ giỏi pha trò, haha...” Tiếng cười vang khắp trang viện.

Chú thích

Phân điều ngọc mài : người con gái được so sánh với ngọc thì chắc chắn phải rất xinh đẹp rồi

Năm ngày sau, hoàng cung ngự thư phòng.

“Thần, Sờ Dịch khấu kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế.” Sờ Dịch cúi người hướng hoàng đế thỉnh an.

“Không cần đa lễ, đứng dậy đi.” Đương kim thiên tử, Long Ngự nhìn Sờ Dịch đang đứng, lòng thầm đánh giá một phen rồi mở miệng “Có biết ngày hôm nay trẫm tuyên người tới vì chuyện gì ?”

“Thần không biết. Hoàng thượng có chuyện gì mong nói thẳng.”

Sờ Dịch thầm nghĩ, hoàng thượng đột nhiên triệu hần vào cung, lại “khách khí” như vậy. chẳng lẽ... Sờ Dịch không dám nghĩ tiếp, đứng ở đó chờ hoàng đế mở miệng.

“Đã như vậy trẫm sẽ nói thẳng, thái hậu muốn người...”

“Hoàng thượng ! Thần đệ một lòng nghĩ mang binh giết địch, chuyện riêng của thần không muốn lãng phí tâm tư của hoàng thượng.”

Không đợi hoàng thượng nói xong, Sờ Dịch vội vàng nói chính ý nghĩ trong lòng. Sờ Dịch đã rõ ràng, sợ là thái hậu bắt hoàng thượng muốn hần thành gia. Sờ Dịch cười khô, gia như thế nào, vì sao phải thành gia, gia cách đây nhiều năm về trước đã mất rồi, đối diện với những thứ như gia đã không còn cảm giác gì.

“Người cũng đến tuổi lập gia thất, không nên cố chấp nữa, nên nghe lời thái hậu đi. Trẫm cùng thái hậu sẽ giúp người tìm một vị phu nhân tốt.” Hoàng đế tận tình khuyên bảo lên khuyên bảo xuống, ai !

Có người làm hoàng đế phải ăn nói khép nép, hoàng đế như thế còn phải chọn hồng nương hộ hần. Ai ! trong lòng hoàng thượng liên tục thở dài.

“Hoàng thượng ! Thần còn muốn đi kiểm tra quân vụ, nếu như không có việc gì khác quan trọng, thần xin cáo lui” Dứt lời liền phát thân muốn ly khai.

“Dừng ! Sờ Dịch tiếp chỉ “ Long Ngự biết Sờ Dịch lại dùng chính sách kéo dài, không thể làm gì hơn đành phải dùng thủ đoạn vậy. Trẫm cũng không muốn a, thái hậu bức trẫm, trẫm không còn cách nào khác nha. Trong lòng áy náy, nhưng mặt vẫn bình tĩnh nói :” Sờ Dịch còn không mau quay xuống lĩnh chỉ !”

Sở Dịch cứng nhắc xoay người quay xuống, ánh mắt băng lãnh, nắm chặt tay, từng chữ từng chữ nói :” Thần – tiếp – chỉ.”

“Sở Dịch quanh năm mang binh chinh chiến, vì nước cống hiến, lập nhiều chiến công, nhưng lại làm lỡ mất chung thân đại sự, , bất hiếu hữu tam vô hậu vì đại , vì công lao, trầm vì Sở Dịch ban hôn, nửa tháng sau cưới vợ thiên kim Liễu phủ Liễu Song Song, không được chậm trễ, khâm thủ !”

Tự mình tuyên xong khẩu dụ lại nói “ Lẽn hội nổi khổ tâm của thái hậu, tất cả chiếu chỉ làm theo, trăm còn nhiều tấu chương cần phê duyệt , người trước đi xuống đi.” Long Ngự nhìn Sở Dịch ánh mắt băng lãnh, vội vàng đuổi khách .

Sở Dịch đứng lên, vẻ mặt lạnh lùng, không nói lời nào xoay người ly khai ngự thư phòng.

“Người đâu” Long Ngự hô.

“Hoàng thượng có gì phân phó “ Thái giám hầu tại bên người vội vàng hỏi.

“Mang đạo thánh chỉ này đến nhà Liễu Sĩ Viên thành nam ...”

Hoàng đế cầm trong tay thánh chỉ đưa cho tiểu thái giám, lộ ra một nụ cười quý dị.

“Cái gì ? Tứ hôn! Cha nói hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn ?” Trong đại sảnh truyền đến tiếng thét như sấm từ hống của Song Song.

Vừa đi dạo bên ngoài trở về nghe được tin tức này, đầu có chút hôn mê, bình thường cái đầu thông minh là thế, lúc này cũng không dùng được nữa. Nàng nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra, hoàng đế như thế nào biết sự tồn tại của nàng ? Mặc danh kiệu như thế nào mà bị hoàng thượng tứ hôn ?!

“Đúng thế, hoàng thượng gả người cho Uy vũ đại tướng quân Sở Dịch , nửa tháng sau phải thành hôn.” Đang nói chính là Liễu Sĩ Viên tra án mấy ngày trước trở về.

Hắn còn đang vì nữ nhi không chịu lập gia đình mà phiền não, rụng không ít tóc, việc này làm hắn vui mừng còn không kịp.

“Con không lấy chồng.” Song Song nhìn phụ thân cười có chút đều giả, ảo não nói.

“Không được” Liễu Sĩ Viên quát nhẹ.

“Cha cứ ép buộc con, con phải đi tìm sư phụ nói người mang con đi giang hồ một chuyến .” Song Song uy hiếp phụ thân, kì thực nàng cũng không hề muốn bỏ nhà đi. Đây là nơi nàng yêu quý nhất.

“Sư phụ người luôn thần bí xuất hiện, thần bí biến mất, người tìm thế nào, nữ nhi ?” Liễu Sĩ Viên cười ha hả nhắc nhở Song Song.

Đúng rồi

Sư phụ luôn xuất hiện không báo trước, dạy nàng võ công trong vài ngày, lưu lại một câu “Luyện tập chăm chỉ” rồi lại không thấy người. Mỗi lần đều là như thế, Song Song cũng đã quen, thậm chí nàng cũng không biết sư phụ ở nơi nào, làm cái gì, biết đâu mà tìm. Ai !

“Thế nhưng cha, nữ nhi còn không muốn gả nhân, nữ nhân muốn cùng cha “ Uy hiếp không được, đành phải làm nũng thôi !

Liễu Sĩ Viên giả vờ khờ dại nói “Nữ nhi a, đây là thánh chỉ, lệnh vua không thể trái a, kháng chỉ, hậu quả chắc người cũng biết ? Người muốn cha roi đầu mới được ?” Kì thật đây cũng là lời nói thực, tin tưởng bảo bối nữ nhi của hắn cũng không đành lòng thấy hắn đầu một nơi, thân một nơi đâu ! Hắn kì thực rất muốn nữ nhi lập gia đình sớm một chút, còn nữa, hắn cũng nghe nói về Sở Dịch , nhân tài khó tìm, cũng không nghe có bất lương đam mê gì, không thích những nơi phong hoa tuyết nguyệt, thật là một thanh niên đầy hứa hẹn ! Làm sao có thể bỏ qua !

Song Song sao lại không biết hậu quả nếu kháng chỉ, nếu nàng tùy hứng kháng chỉ chắc chắn sẽ liên lụy đến người nhà. Đạo lí thật minh bạch, thế nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ tràn ngập “ Không muốn” hai chữ.

“Song nhi nếu thật không muốn gả chồng, cha lập tức đi từ chối hoàng thượng, cùng lắm thì cha và người cùng mất đầu.” Liễu Sĩ Viên vẻ mặt thành nhiên cầm thánh chỉ hướng ngoài viện đi.

“Cha, trở về, nữ nhi gả đi là được.” Song Song một tay túm áo phụ thân, không cam lòng nói.

Liễu Sĩ Viên nở nụ cười, đương nhiên là trong bụng cười thầm, nữ nhi gả chồng là chuyện tốt, cũng làm thế tử đã mất an lòng.

Song Song nhìn phụ thân tuổi đã cao, trên đầu đã có vài sợi tóc bạc, lập gia đình rồi, không thể phụ dưỡng phụ thân được, chỉ có phụ thân một người cô độc cùng tịch tịch ở trong viện này, một mình tưởng niệm mẫu thân, nghĩ đến thế ngực Song Song một trận đau đớn, nước mắt không kiềm được tuôn rơi.

Nhìn nữ nhi đang ôm tay mình, Liễu Sĩ Viên không khỏi buồn lòng, tiểu cô nương ngày nào đã trưởng thành, cũng phải lập gia đình rồi, nhìn nước mắt nữ nhi, hắn biết trong lòng con đang nghĩ gì.

“Lớn như vậy còn khóc nhe, yên tâm, cha biết tự chăm sóc bản thân.” Liễu Sĩ Viên tay nhẹ nhàng vỗ về đầu con gái thoải mái nói.

Song Song ngừng khóc, nhìn phụ thân mỉm cười gât đầu.

Sở Dịch, cháu trai thái hậu, huynh đệ của hoàng thượng, nàng liệu có thể chấp nhận được một người như vậy ? Song Song trong lòng nghi hoặc tự hỏi.

Phòng khách phủ tướng quân, ba nam nhân ngồi trầm mặc, chính giữa là Sở Dịch, đôi mắt thâm trầm suy tư, khuôn mặt tuấn mỹ nhưng không nhìn ra vui buồn.

Hai người khác dù bận nhưng vẫn ung ung nhìn hần. Một người là Tiêu Ngọc Long, một người là Thạch Phi, bọn họ là anh em kết nghĩa của nhau, Sở Dịch lớn nhất, Tiêu Ngọc Long ở giữa, Thạch Phi nhỏ nhất.

“Hôm nay là ngày đại hỉ của đại ca a, ngươi sao lại thờ ơ như vậy ? Ta cùng Thạch Phi từ xa tới đây chính là muốn uống rượu mừng của ngươi “ Người nói chính là Tiêu Ngọc Long, một nam tử tuấn mỹ.

Nếu nói Sở Dịch tuấn mỹ mang nhiều phần mạnh mẽ cùng anh khí, như vậy Tiêu Ngọc Long tuấn mỹ chỉ có thể nói mang vẻ tà mị cùng bất cần đời.

Sở Dịch nghe Tiêu Ngọc Long nói xong liền rơi vào trầm tư, đúng , hôm nay là ngày hần đón dâu, thái hậu đối việc này đã chuẩn bị tất cả, chỉ còn thiếu nước dâng một tân nương đến trước mặt hần. Không muốn cưới vợ chỉ vì muốn thanh tịnh. Hiện tại xem như một ngày còn không cưới thê tử, thái hậu cùng hoàng đế một ngày cũng không bỏ qua, nói gì đến chuyện thanh tịnh !

Chú thích

Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại (不孝有三無後為大) : Bất hiếu có ba tội

1- Hùa theo cha mẹ để cha mẹ mắc vào chỗ bất nghĩa là tội bất hiếu thứ nhất.

2-Nhà nghèo mà cha mẹ lại già, thế mà không chịu ra làm quan để lấy bổng lộc mà phụng dưỡng cha mẹ là tội bất hiếu thứ hai.

3- Không chịu lấy vợ, không có con nối dõi để cúng tế ông bà tổ tiên là tội bất hiếu thứ ba.

Trong ba tội bất hiếu, không có con nối dõi là tội lớn nhất.

Mà hiện tại... Cưới cũng tốt , bỏ ở nơi nào cũng tốt, thái hậu lái nhai mãi cũng phải yên lặng, nghĩ tới đây Sở Dịch mạnh mẽ đứng lên nói “Đi thôi !”

Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi còn không hiểu ý tứ, đồng thời hỏi “Đi chỗ đó ? Làm gì ?”

“Đến Liễn gia, đón dâu” Sở Dịch nói ngắn gọn liền cất bước ra khỏi phòng khách.

“Lúc đầu không phải không muốn cưới sao, thế nào liền đổi chủ ý ?” Tiêu Ngọc Long thân nhiên đứng lên bốn cột hỏi.

“Quay về với chính nghĩa muốn kết hôn, lấy rồi bỏ đều như nhau, lúc đó thái hậu cùng hoàng thượng cũng không thể nói gì hơn “ Lời nói thật vô tình, dường như cưới vợ là người khác không phải hần.

Trái tim hần không có tình cũng không có yêu, hần càng không biết ái tình là như thế nào, thê tử có cũng như không, nữ nhân chỉ là thứ trói buộc a!

“Ngươi đây là cưới vợ a ? Hay là cưới lá chắn về ?” Tiêu Ngọc Long không sợ chết hướng Sở Dịch trêu chọc.

“Được rồi, giờ lành đã đến, mặc kệ lấy là thê tử hay tám chắn, xuất phát đi “ Thạch Phi ôn hòa nói.

Sở Dịch cho Tiêu Ngọc Long một cái nhìn cảnh cáo, chính là khẳng định với Tiêu Ngọc Long, nếu nói thêm một câu vô ích nữa liền đuổi hần ra khỏi phủ. Tiêu Ngọc Long đương nhiên hiểu “lực sát thương” của ánh nhìn kia, rất biết điều liền ngậm chặt mồm. Nhưng trên khuôn mặt vẫn hiện ý cười nhạo.

Ba người cùng nhau đi ra phòng khách.

Sở Dịch mang theo Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi đón dâu xong tiến vào phủ tướng quân.

Đã thấy hai vị khách quý ngồi trong đại sảnh, hoàng thượng Long Ngr cùng thái hậu !

Ngay khi Sở Dịch vừa thỉnh an, một tiếng hô vang lên :” Nhất bái thiên địa “! Nhất định là thái hậu an bài “tốt đẹp”. Hần nhủ mảy, nhìn phía dưới thái hậu cười hài lòng không ngớt, vẻ mặt đầy vui mừng. Sở Dịch nghĩ chính là hần cưới vợ nha, thế nào cảm thấy thái hậu còn vui mừng hơn tân lang , liền cảm thấy buồn cười. Cũng không ngăn ngực cảm thấy âm ập, trên thế giới này cũng chỉ một người bác thật lòng vì hần nở nụ cười.

Thái hậu nhìn Sở dịch mặt đỏ ra , vội vã ném cho hần một cái nhìn cảnh cáo, nhẹ thét “ Dịch nhi “. Ý bảo hần nhanh nhanh bái đường.

Song Song đầu bị hi khăn che cái gì cũng không nhìn thấy, đầu loạn mơ mơ màng màng mặc cho người an bài.

Cứ như vậy nghi thức giản đơn cũng kết thúc, lạy thiên địa , lạy thái hậu cùng hoàng thượng. Song Song bị đưa vào động phòng, nàng không thể giải thích được sao giọng nói của thái hậu nghe thật quen tai ?

Bên ngoài tiệc rượu đã dần tàn, thái hậu cùng hoàng thượng bãi giả hồi cung. Tiễn Ngọc Long cùng Thạch Phi đang rời đi, một ít đại thần đến chúc mừng cũng tập nham tùm ba ly khai, thấy Sở Dịch như khối băng thể kia ai còn dám nghĩ nháo động phòng.

Rốt cục, kết thúc ! Song Song không khỏi thở dài, ai ! Nàng muốn hạ khăn voan xuống, nhưng không dám, vì bà mới dẫn dò hàng trăm nghìn lần, là thực nữ đoan trang, không thể làm cái này, không thể làm thế nọ, trái lại phải ngồi một chỗ chờ tân lang đến ! Đây là đạo lý gì !

Nàng phải ngồi như vậy tới khi nào ? Song Song ngồi trên giường khổ sở trầm nghĩ. Bà mới chỉ nói không muốn nhưng chưa nói muốn ? Song Song không khỏi nghĩ nếu như có mẫu thân thật tốt biết bao.

Ngay khi nàng tư tưởng còn đang đấu tranh, tiếng mở cửa cắt đứt suy nghĩ của nàng. Một đôi chân ! Đứng ở trước mặt Song Song, không nên trách Song Song hình dung người này thành một đôi chân, vì nàng thật sự chỉ thấy một đôi chân.

Sở Dịch bình tĩnh nhìn trước mắt “thê tử” của hắn, một người cùng hắn không thể cùng nhau. Không có tình cũng không có yêu, chỉ là một thê tử.

Song Song đoán rằng chủ nhân của hai chân kia chính là “phu quân” của nàng.

“Người nào, ta cũng không thể ngồi mãi chỗ này, cũng không thể quay đầu, cổ ta cũng sắp gãy” Một lúc lâu, thấy người kia không nói câu nào, Song Song thực sự chịu không nổi “áp bách” trên đầu (nó chính là mũ phượng đấy a, chắc là nặng lắm^^), mở miệng hỏi, tuy rằng nàng nói có chút khoa trương, nhưng thực sự rất khó chịu.

Chỉ nghe một thanh âm từ tính nhưng băng lãnh vang lên trên đầu :” Tùy tiện nàng”.

Song Song như nghe được lệnh đặc xá, vui vẻ đứng lên muốn hoạt động một chút không ngờ thân thể ngồi quá lâu, chân đã tê rần, chỉ nghe “ A” một tiếng hét chói tai, chân mềm nhũn, ngã vào trong lòng Sở Dịch.

Sở Dịch bị va chạm, hai tay theo phản xạ ôm lấy thân người đột nhiên ngã tới kia. Chỉ nghe, rầm ! một tiếng, mũ phượng trên đầu Song Song rơi xuống đất, lăn tới dưới chân Sở Dịch !

A! Trời ơi! Cái này thật mất mặt, Song Song xấu hổ, mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ngực ào ào đến muốn chết ! Song Song ngẩng đầu muốn cùng Sở Dịch giải thích. Nhưng nhìn lại nàng lại là một khuôn mặt anh tuấn nhưng băng lãnh không có biểu tình, trong mắt mang theo lạnh lùng. Song Song ngây người, thật sự là một nam nhân đẹp mắt, không tự giác trong lòng thầm tán thưởng.

Mà Sở Dịch trong ánh mắt lạnh lùng cũng có chút kinh ngạc. Đúng vậy, hắn thừa nhận tiểu nữ nhân này đích xác rất đẹp, một loại vẻ đẹp làm người khác không thể hít thở. Đôi môi đỏ hồng, đôi mắt có thần thái nhưng lộ vẻ ngây thơ thuần khiết, làn da trắng hồng vô cùng mịn màng, vóc người nhỏ nhắn, thật là hoàn mỹ như vậy !

Sở Dịch cũng rất tuấn mỹ, cao to vĩ ngạn, rất lạnh mà cũng rất ngọt , ánh mắt lạnh lùng nhưng làm Song Song cảm giác mê muội. Song Song trong lòng Sở Dịch tâm hoảng ý loạn , liền dựa vào cái ôm của hắn. Lâm bẩm nói “ Xin lỗi, ta không phải cô ý , vì chân đã tê rần cho nên mới ...”

Song Song một lúc sau không biết nên giải thích tiếp thế nào đành mở miệng nói :” Nói chung là ta không cẩn thận, không phải cố ý, chẳng không nên hiểu lầm.” Song Song nghĩ mình đã đỏ bừng liền cúi đầu, sợ Sở Dịch nhìn thấy vẻ xấu hổ ngưng ngùn của nàng.

Sở Dịch thu hết vẻ mờ ám của song Song trong đáy mắt , trong lòng có chút buồn cười, tiểu nữ nhân này ngưng ngay cả lỗ tai cũng hồng !

Lúc này Sở Dịch không phát hiện kỳ thực tâm tình của hắn rất khác lạ, bởi vì nữ nhân trước mặt rất thú vị, chỉ là rất thú vị.

“Nàng nghỉ ngơi trước đi, ngày mai chúng ta phải đi gặp thái hậu.” Sở Dịch mở miệng nói, khẩu khí vẫn lạnh lùng như trước, nói xong liền ly khai tân phòng.

Song Song nhìn bóng lưng đang rời đi kia, trong lòng dâng lên một cảm giác mất mát. Nàng khả dĩ cảm giác Sở Dịch thật lạnh lùng, thậm chí còn nghĩ hắn đáng ghét.

Song Song thất thần ngồi trên giường, tay vỗ về hai gò má nóng bừng, trong đầu vẫn nghĩ đến bóng hình của Sở Dịch, một nam nhân không khác gì một khối băng như vậy có cái gì hảo tướng cơ chứ, người không nên như thế có được hay không ! Song Song trong lòng tự sỉ vả chính mình.

Nàng mệt muốn chết rồi, để nguyên quần áo cứ thế mà ngủ, cũng không có khí lực suy nghĩ vấn đề của thái hậu ngày mai, sáng sớm tỉnh lại, đã có nha hoàn đợi sẵn ở cửa, trong chốc lát hầu nàng rửa mặt chải đầu thay y phục, xong xuôi liền dẫn nàng tới phòng khách.

Trong đại sảnh, Sở Dịch đã chờ sẵn. Song Song nhìn Sở Dịch một thân y phục thanh lam, càng thêm tuấn dật, trái tim không kiềm chế được đập thình thịch.

“Chuẩn bị cho tốt rồi đi !” Sở Dịch thu hồi ánh mắt nhìn Song Song, lạnh lùng nói.

Mỹ nhân mỹ lệ không phải chưa thấy qua, thế nhưng lần đầu tiên vì một nữ tử mà thất thần, Sở Dịch lắc đầu như muốn loại bỏ cảm giác trong đầu, bước ra phòng khách, Song Song bước nhanh theo.

Buồn chán ! Thật buồn chán ! Rất muộn !

Trên xe ngựa, Song Song len lén nhìn Sở Dịch. Hắn không nói lời nào, có phải muộn rồi ? Hắn sao không có một biểu tình nào nhỉ ? Ngay cả nếp nhăn trên mặt khi cười cũng không có nha !

“ Thái hậu cùng hoàng thượng là người như thế nào ? Khi nói chuyện phải chú ý những gì ? Bọn họ có thể hay không rất hung ? ” Song Song không nên, không nên như vậy ở chung, hắn không sợ muộn, nài lòng a.

“ Nàng không cảm thấy nàng hỏi rất nhiều sao ? Hay là ta trở về trả lời nàng ? ” Sở Dịch không biết vì sao cứ đề ý nàng, thật là một nữ nhân huyền ảo !

“ Là có điểm hơn ha hả, vậy chàng trả lời từng vấn đề là được ! ” Song Song khoe miệng gior lên, nở nụ cười.

Nhìn khuôn mặt ngây kia tươi cười, Sở Dịch có chút hít thở không thông, trong lòng dĩ nhiên không ghét cảm giác ở chung với nàng, nhận thấy chính mình khác thường, liền mang ánh mắt nhìn đi chỗ khác, lạnh lùng nói :” Không cần nghĩ nhiều như vậy, đi chỉ là thỉnh một an”

Hắc hắc, tuy rằng trả lời vô cùng ngắn gọn, bất quá không còn bằng sơn nữa, Song Song trong lòng nở nụ cười.

Phút chốc đã tới hoàng cung, thật đồ sộ hùng vĩ nha, Song Song bị hoàng cung trước mặt làm cho chấn động, mắt nhìn một vòng không chớp mới phát hiện , Sở Dịch đã đi rất xa rồi, nàng vội vàng đuổi theo kéo ống tay áo hắn.

Sở Dịch nhìn người đột nhiên kéo mình lại, không giải thích được vì sao nàng làm như thế, đang muốn mở miệng nói buông tay thì, Song Song tội nghiệp nói :” Ở đây thật lớn, ta sẽ lạc đường, chàng với ta cùng đi có được hay không ?

Lạc đường ? Sở Dịch thật muốn cười to lên, hắn như vậy đã vài lần rồi ? Tuy rằng hắn rất muốn nói cho nàng rằng lễ nghi không hợp, thế nhưng nhìn ánh mắt chờ mong thế kia, hắn không nói gì, tiếp tục đi về phía trước, tùy ý Song Song kéo hắn.

Đi qua một cây cầu nhỏ, vài hành lang dài, cũng không biết qua mấy cánh cửa, Song Song thật sự không phân biệt được phương hướng nữa rồi.

Song Song thấy một lão bà quần áo hoa lệ cũng rất hiền lành đang ngồi trong đình lý cách đó không xa, bên cạnh một nam tử tuổi dậy trẻ mặc hoàng bào tuổi còn rất trẻ, đôi khi so với Sở Dịch cũng không hơn kém nhiều. Phía trước có mấy nha hoàn hầu hạ đang đứng. Thái hậu cùng hoàng thượng ? Thái hậu ! Thế nhưng thật quen mặt a, Song Song trong lòng nói thầm. Lôi kéo Sở Dịch nhẹ buông tay, nhanh chân đi về phía trước.

Nhìn thái hậu trước mắt, Song Song trong đầu nhớ lại, mắt mở thật to, miệng không kịp ngăn “ A ” một tiếng, nàng rốt cục biết lão bà bà ngất trước cửa nhà nàng hôm đó là ai !

Ngày đó thái hậu một thân vải thô áo tang, mà hiện tại trước mắt lại là một thái hậu quần áo hoa lệ ung dung đẹp đẽ quý phái, Song Song chợt có chút không hiểu, ngầm nghĩ một chút hỏi thẳng thái hậu có lẽ là tốt nhất . Chỉ có thái hậu là biết rõ nhất thôi !

Thái hậu cười mà không nói, hoàng đế vẻ mặt nghi ngờ, Sở Dịch trong lòng cũng không giải thích được, nữ nhân này sao lại biểu hiện như thế, nhìn thấy thái hậu cùng hoàng thượng mà như vậy !

“ Thế nào, nhìn thấy thái hậu cùng trầm như thế liền giật mình ? ” Hoàng thượng cười hỏi, biểu tình của Song Song làm hắn nở nụ cười. Thật là một nữ tử xinh đẹp mỹ lệ, rất xứng với Sở Dịch.

Song Song kinh ngạc phát hiện chính mình thật thất lễ, vội vã hướng hoàng thượng cùng thái hậu thỉnh an. Bất quá trong lòng nghi vấn cứ chất chồng, nhưng lại nghĩ hoàn cảnh này không thích hợp đi hỏi, không thể làm gì khác hơn là đứng chôn chân một chỗ không mở miệng, len lén quan sát biểu cảm của thái hậu.

Thái hậu nhìn Song Song trước mắt trong lòng vui vẻ không thôi, mở miệng nói “ Thực sự là một mỹ nhân tinh khiết như nước đây ! ” Lập tức lại mở miệng nói “ Hoàng thượng a, người cùng Sở Dịch đi nơi khác, ai gia muốn cùng cháu dâu tâm tình một chút. ” Thái hậu nhìn mặt Song Song viết toàn dấu chấm hỏi, vội vàng đuổi người.

Sở Dịch cùng hoàng đế thức thời ly khai.

“ Thế nào, không nhận ra ai gia sao ? ” Thái hậu cười ha hả hỏi Song Song.

Cái này Song Song rất rõ, ngày đó xác thực thái hậu “ té xỉu ” trước cửa nhà nàng nha. Song Song nghĩ đến mình bị mặc danh kì diệu tứ hôn, gả cho Sở Dịch, nói như vậy đều là thái hậu sắp đặt, mà ngày đó thái hậu té xỉu trước cửa nhà cũng vừa khớp, nghĩ tới đây, nàng không khỏi muốn khóc. Sự tình dĩ nhiên là như vậy !

Thái hậu nhìn Song Song này giờ không nói gì, liền hỏi :” Thế nào, tức giận ai gia ? ”

Song Song có điểm dở khóc dở cười, vội vàng cúi người :” Thái hậu nói đùa, Song Song không dám ”

“ Đến đây , cùng ai gia nói chuyện. ” Thái hậu gọi Song Song ngồi ở bên cạnh.

Cứ như vậy, thái hậu nói về Sở Dịch, nói về lo lắng của người, thậm chí thái hậu còn nói tiếp với nàng, người lo lắng Sở Dịch thích nam nhân nên sẽ tìm cách, Song Song trừng lớn mắt, không thể tin được thái hậu dĩ nhiên sẽ có như thế tìm cách !

Cũng nói Sở Dịch từ nhỏ luôn cô độc cùng lẻ loi, đúng vậy, tình yêu của cha mẹ không ai có thể thay được. Song Song không có mẫu thân là tiếc nuối

lớn nhất của nàng, vì thế nàng luôn rất yêu thương, rất lo lắng phụ thân. Đối Sở Dịch, nàng càng thêm đồng cảm, nàng quyết định phải bảo vệ thật tốt tướng công nhà nàng. Đương nhiên Song Song cũng rất thích vị lão nhân gia đầy thủ vị này !

Bạn đang đọc truyện *Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Từ trong cung trở về cũng được mấy ngày rồi nhưng vẫn không thấy Sở Dịch đâu, Song Song thật sự là vô cùng khó chịu, phiền não không phải không thấy được , mà là không hiểu vì sao tâm loạn ý phiền ? Vung tay một cái , bốp ! Một hòn đá rơi xuống hồ nước. Rút tay về, ngẩng đầu nhìn khoảng không vời vợi trên cao, sao thật sáng, ngấm ánh sáng tinh khôi như ngọc kia, nàng bất giác lại cúi đầu thở dài ! Buồn chán tới cuối hậu viện, nàng phát hiện thì ra hậu viện lại có một khe sâu mỹ lệ như thế, đẹp giống như tiên cảnh vậy.

Hậu viện kì thực có một mảnh đất trống lớn, một bên là khe sâu, đằng trước bị người ta dùng cọc gỗ vây lại, hai bên lại là tường cao, dưới ánh trăng mờ hồ thấy cả một sườn núi đầy hoa thơm đua nở, sương trắng mờ mờ ảo ảo, thỉnh thoảng từng đàn bướm từ trong cốc bay lượn đùa giỡn, thật tuyệt đẹp, Song Song say sưa ngắm nhìn, nàng rất thích ở đây !

Phi thân nhảy lên rào chắn, nhìn mỹ cảnh trước mắt, nàng quên hết phiền muộn trong lòng, tùy ý để tóc phiêu du theo làn gió, làn váy cũng nhẹ nhàng mà phiêu động.

Rất đẹp ! Tựa như tiên tử không nhiễm chút phong trần, cả người nàng tản ra thứ ánh sáng tinh khôi kì lạ, hay là nàng là một tiên nữ bưng bình nào đó xuống thế gian chơi đùa ? Sở Dịch vừa đi đến, ngắm nhìn có chút ngây dại, hắn thậm chí quên nhắc nàng đứng ở nơi đó nguy hiểm như thế nào.

Song Song hoàn toàn đắm chìm trước cảnh sắc động lòng người kia, không hề phát hiện có một đôi mắt nóng rực đang nhìn mình chằm chằm, cứ thế vui vẻ nhảy múa.

Sở Dịch trong lòng cuống lên, phi thân tiến lên một tay ôm Song Song trong ngực mình.

“Nữ nhân, nàng muốn chết à ? Nàng không biết như vậy nguy hiểm thế nào à ?” Sở Dịch khản trương đối Song Song quát, hắn lại đi lo lắng nữ nhân không biết nặng nhẹ này ? Chết tiệt, hắn là bị sao vậy.

Song Song đến lúc tỉnh táo lại, nàng đã bị Sở Dịch ôm vào lòng, cũng thấy vẻ mặt hắn rõ ràng là tức giận, cũng cảm giác một khuôn ngực cường tráng cùng cánh tay mạnh mẽ đang ôm mình, cái ôm thật chặt.

“Ta không muốn chết, bất quá nếu chàng nếu muốn ta ngạt thở chết, cũng rất nhanh thành công” Song Song vừa nói vừa dẩy dụa, Sở Dịch cũng giảm lực đạo, nhưng không buông nàng ra !

“Chàng lại tức giận cái gì ? Tại sao lại ở chỗ này ?”

“Nơi này là chỗ của ta” Sở Dịch đáp lại.

“Vài ngày không thấy bóng dáng, đột nhiên lại xuất hiện ở chỗ này, hay bởi nơi này là chỗ của chàng thật ?” Song Song rất không hài lòng hắn trả lời như thế.

“ Là đang oán giận ta vắng vẻ nàng ?Nữ nhân ?” Sở Dịch hiển nhiên không ngờ lại nàng lại lớn gan như vậy.

“Không, ta chỉ không thích mọi người ở đây coi ta như không khí, là nghi vấn không phải oán giận, các hạ ngàn vạn lần không cần suy nghĩ nhiều làm gì !” Song Song giải thích nói : “Còn có, chàng nên gọi Song Song, không nên gọi ta là nữ nhân, như vậy rất không lễ phép biết không ?” Song Song thật không hài lòng Sở Dịch gọi nàng như vậy, vội vàng nhắc.

“Người luôn nhỏ mọn như vậy à, nữ nhân !” Bàn tay khê vuốt mặt Song Song, thủ có chút lực mạnh.

“Chàng như vậy là muốn trừng phạt ta sao ?” Song Song nỗ lực nâng cằm muốn nhìn thẳng Sở Dịch, bất quá thật đau thương là nàng chỉ đứng đến vai hắn.

“Nàng đang khiêu khích ta sao ?” Sở Dịch vô cùng kinh ngạc, cư nhiên nàng lớn mật như thế.

“Nếu như chàng gọi tên ta, không hề kêu ta “nữ nhân” , trái lại ta sẽ tự tát vào mồm” Song Song chăm chú muốn sửa đúng Sở Dịch xưng hô với nàng.

“Ta nghĩ còn có biện pháp tốt hơn làm nàng không nói nữa” Sở Dịch nói xong, cúi đầu hôn lên cặp môi đỏ mọng kia, không có một tia ôn nhu, cực nóng mà mãnh liệt, đẩy môi của nàng ra, đầu lưỡi tham lam tiến vào miệng nàng , quấn lấy lưỡi nàng. Sở Dịch thật thích cảm giác này, ngọt ngào, so với tưởng

tượng của hắn còn ngọt ngào hơn.

A! Sao hắn cần môi ta, Song Song muốn kháng nghị, nhưng phát hiện cả người vô lực, trái tim đập thành thịch trong ngực. Tay của hắn vuốt ve thân thể nàng, làm cả người nàng như có lửa thiêu đốt. Hắn lại dám ... Sắc lang !

Sở dịch dời khỏi môi nàng, con ngươi đen nhìn Song Song vì nụ hôn nồng nhiệt mà hai mắt mê mang, không thể hô hấp.

“Người vì sao lại hôn ta ? Vì trừng phạt ?” Song Song cố gắng để tâm trạng bình tĩnh, thế nhưng ý hỏi trong lời nói lại biến thành tiếng khàn khàn ní non.(Lúc này Song nhi đang tức giận nên ta để nàng gọi Sở Dịch là “người”)

“Chính là thế !” Đường nét trên mặt Sở Dịch không còn băng lãnh cứng nhắc, thậm chí còn có một tia ham muốn.

Song Song nhanh chóng ngậm chặt miệng, không dám nói thêm gì nữa. Nàng sợ, sợ hắn ảnh hưởng đến nàng, nàng sợ tự trầm luân mà không thể kiểm chế, nàng có chút không biết phải làm sao.

“Người, đừng đồ từ —!” (*) Song Song nói không được nữa, hung hăng đẩy Sở Dịch ra, bỏ chạy về trước viện. Nàng không rõ vì sao Sở Dịch làm thế, đây là nghiêm phạt, nàng rất tức giận, giận vì không tát hắn một cái! Mà lại hưởng thụ nụ hôn đó.

Sở Dịch cũng không rõ vì sao lại hôn nàng, hắn nhất thời không kìm lòng được muốn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Không ! Giống như nàng nói chính là nghiêm phạt, nghiêm phạt nàng phản kháng hắn. Hắn biết hắn có dục vọng mãnh liệt với nữ nhân kia, hắn muốn nàng !

Ngày cứ như vậy qua đi, hai người ở chung cũng coi như hài hòa. Thế nhưng Song Song có ý định vô ý lảng tránh Sở Dịch, vì nàng sợ ánh mắt Sở Dịch nhìn nàng, làm nàng tâm phiền ý loạn.

Thế nhưng, những ngày hòa bình cuối cùng cũng bị một người tại sáng sớm chấm dứt.

Sáng sớm, Song Song còn chưa tỉnh ngủ đã bị người hắt chần lên, nha hoàn nói Sở Dịch muốn cùng ăn sáng với nàng.

Song Song cực không tình nguyện nằm dậy, trong lòng không khỏi buồn bực, bởi vì thường chờ khi nàng tỉnh dậy, Sở Dịch không biết đã đi từ lúc nào, thái độ ngày hôm nay thật khác thường, cái gì mà cùng nhau ăn sáng ? Rửa mặt chải đầu xong, Song Song đi tới đại sảnh.

Sở Dịch ngồi một chỗ chờ nàng, mặt lạnh như băng, không có biểu tình. Chỉ là lạnh lùng nói với Song Song một câu :” Dừng bữa đi !” rồi cầm đĩa ăn trước.

Nhìn khối băng kia, Song Song cực kì mất hứng, ngồi xuống cũng không ăn cơm, ngẩng đầu, nhìn Sở Dịch không chớp mắt.

Rốt cục Sở Dịch buông đĩa hơi :” Thế nào ? Xem ta có thể ăn no à ?”

“Đương nhiên không no , nhưng chẳng lẽ sáng sớm chàng lôi ta dậy vì muốn ta thấy khối băng của chàng ?” Song Song nhỏ giọng nói thầm.

Tuy rằng Song Song nói nhỏ như thế nhưng Sở Dịch vẫn nghe được, đứng dậy ra ngoài cửa, Song Song vội vàng bắt vạt áo hắn, lay lay hỏi :” Đây, chàng sinh khí à, chàng muốn đi đâu ? Ta cũng muốn đi, ở đây rất buồn chán !”

Sở Dịch dùng sức một chút, Song Song đã ngã vào trong lòng hắn, hung hăng hôn môi nàng, một người vẫn bá đạo như thế, dán lên môi Song Song ní non nói :” Ta không gọi “này” ! Gọi phu quân hoặc là tướng công, ta đi quân doanh “ nói xong lại hung hăng điểm nhẹ môi nàng, không hề quay đầu rời khỏi phòng khách.

Nha hoàn đứng xung quanh che miệng cười trộm, quản gia vẫn giữ vẻ mặt như thường ngày, làm như không thấy gì, đứng im một chỗ. Bọn họ mới biết được thì ra chủ tử thường ngày băng lãnh là thế mà cũng có vẻ mặt cuồng nhiệt.

Mất đi chỗ dựa, Song Song mềm nhũn ngồi dưới đất, mặt đỏ bừng, đưa tay lên sờ môi, trên mặt dường như vẫn còn lưu lại mùi vị vừa hắn. Nếu như lần trước chỉ là nghiêm phạt, vậy lần này là vì cái gì ? Song Song thất thần nhìn về hướng Sở Dịch ly khai. ...

Nàng không nhớ bằng cách nào mà quay về phòng mình, nằm trên giường miên man suy nghĩ, rồi mơ mơ màng màng ngủ lúc nào không biết, lúc tỉnh dậy đã là buổi trưa. Trong đầu hiện lên bóng dáng Sở Dịch, không biết nam nhân bá đạo kia đã trở về chưa , thôi ! Nhớ tới hắn làm cái gì.

“Phu nhân, tướng quân mời phu nhân đến dùng cơm trưa” Nha hoàn Tiểu Ngọc nói nhỏ.

“Nói ta nghỉ ngơi rồi “ Song Song hữu khí vô lực nói, nàng còn không muốn nhìn lại nam nhân kia, mà vì sao có chút nhớ nhung hắn !

“ Vâng, thế nhưng hiện tại còn sớm , phu nhân ! Dùng cơm xong, phu nhân nghỉ ngơi cũng không muộn ạ !” Tiểu Ngọc hiểu rõ, nhỏ giọng nói.

“Ta không đói bụng !”

”Vậy được rồi, nô tỳ xin lui xuống dưới trước “

Song Song phiền não nằm trên giường, trong lòng có chút khó chịu, “ Song Song, trái tim người đã đánh mất rồi ? Có phải tim người bị nam nhân bá đạo kia trộm đi rồi ? Hắn bá đạo hôn người, bá đạo xuất hiện, rồi bá đạo tiêu sái rồi đi, cũng mang tim người theo?”

Song Song bị chính ý nghĩ của mình làm sợ hãi, nàng thực đã yêu hắn ? Thế nhưng nàng cũng biết yêu một nam tử lạnh lùng cũng không phải chuyện dễ dàng. Yêu một nam tử như vậy, lòng nàng chắc chắn sẽ bị thương tổn!

“Trương quân, phu nhân nói nàng đã nghỉ ngơi” Trở về từ phòng Song Song, Tiểu Ngọc cẩn thận nói lại.

Khuôn mặt Sở Dịch càng lạnh lùng, phát tay nói “ Các người xuống dưới đi.”

Bọn hạ nhân nhìn ánh mắt băng lãnh kia, sớm đã thành tâm như hén, thấy chủ nhân đuổi đi, nhanh như chớp đã không thấy bóng người.

Chú thích

(*) Đăng đồ từ : Kẻ háo sắc. cái này có liên quan đến Tống Ngọc, một trong tứ đại mỹ nam Trung Quốc cổ đại.

Theo ghi chép trong “Đăng Đồ Từ háo sắc phú”, Đăng Đồ Từ bẩm báo Sở Vương rằng Tống Ngọc là một mỹ nam, rất biết ăn nói, nhưng bản tính háo sắc, nên đừng bao giờ để hắn đến hậu cung. Nghe như thế, Tống Ngọc liền phản kích. Anh ta tâu với Sở Vương, xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đăng Đồ Từ ai háo sắc hơn?

Trước hết, Tống Ngọc trình bày , mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở, mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần, Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần, Đông Lâm.

Theo Tống Ngọc thì cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ. Lông mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng (câu này nghe rất nhiều trong film ảnh và truyện kiếm hiệp). Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thân suốt 3 năm mà thân vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thân là người háo sắc?

Ngược lại, Đăng Đồ Từ không phải là kẻ tốt lành gì. Hắn có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lồm chồm, môi trề, bước đi hụt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ. Đăng Đồ Từ thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đăng Đồ Từ thích ngay, vì thế hắn ta háo sắc hơn thần.

Thực ra, nhìn từ góc độ người đời nay, Đăng Đồ Từ không bỏ vợ là điều đáng khen. Nhưng miệng lưỡi của Tống Ngọc phi phạm, làm cho Sở Vương thị phi lẫn lộn, phán Đăng Đồ Từ là kẻ háo sắc. Bằng phán quyết này, Đăng Đồ Từ phải mang tiếng xấu muôn đời, trở thành danh từ dành cho những kẻ háo sắc.

“Nữ nhân chết tiệt, tại làm loạn cái gì không được tự nhiên ?”

Sở Dịch khuôn mặt băng lãnh nhìn không ra tâm tình, đứng lên hướng thư phòng đi đến. Trong hoàng cung nghị sự, mặc kệ các đại thần đang thảo luận cái gì, mà trong đầu hắn chỉ có Song Song, nhớ đến dung nhan mỹ lệ cùng cử chỉ e thẹn của nàng. Thế nhưng nữ nhân này gần đây luôn tránh mặt hắn, nghĩ vậy Sở Dịch có chút không thoải mái, ánh mắt lạnh lùng thêm chút nhức nhối, hắn – không cho phép có người cự tuyệt hắn.

Sở Dịch đột nhiên đứng dậy, không để ý về mặt thất lạc của mọi người, rời khỏi phòng nghị sự rồi vội vàng trở về nhà. Trở lại phủ, lại phát hiện Song Song không có trong phòng, liền đi đến khe sâu, trực giác của hắn mách bảo ở nơi đó có thể tìm được nàng.

Mặt trời dần ngã về tây, khe sâu nhuộm ánh vàng huy hoàng chói lọi, Song Song ngồi trên rào chắn, hai chân nghịch ngợm đóng đưa, nghĩ ngợi lung tung.

Không một tiếng động, Sở Dịch từ phía sau vòng tay ôm lấy thắt lưng nàng. Song Song biết là hắn, vì mùi hương quen thuộc, cũng vì chỉ có hắn mới ôm nàng như thế, giống như sợ nàng ngã đến nơi !

“Nữ nhân, nàng sao cứ muốn dọa người như thế ? Ta nghĩ ở chỗ này không thể vây một hàng rào được nữa, mà phải xây một bức tường !” Sở Dịch thì thầm nói nhỏ bên tai nàng.

“Không, cứ như vậy, như vậy tốt, không cần xây tường ở đây.” Song Song vội vàng thỉnh cầu hắn.

Song Song cảm nhận cánh tay hắn mạnh mẽ ôm lấy nàng, cái ôm thật ấm áp, nàng thật thích hắn cứ ôm nàng như thế. Được rồi ! Không được trốn tránh nữa, phải dũng cảm đối mặt thôi !

Sở Dịch nhẹ nhàng ôm nàng xuống.

“Vậy phải xét xem nàng có nghe lời hay không đã, nếu sau này cứ hành động dọa người như vậy, ta cũng không thể bảo chứng !” Sở Dịch dĩ nhiên muốn uy hiếp Song Song .

Đúng lúc ấy, “Rột... rột...” cái bụng rỗng của Song Song kêu lên kháng nghị, giải cứu nàng khỏi hoàn cảnh bị Sở Dịch uy hiếp, thế nhưng đổi lại lại là một câu dạy dỗ nữa.

“Nàng một mực chờ ta ở đây, ta có nên đánh vào mông nàng thật đau ?” Sở Dịch nhún mày.

Song Song lè lưỡi, có chút không ý tứ nói :” Ta đói bụng, cùng ta dùng bữa được không ? Đi thôi !”

Nhìn Sở Dịch, Song Song ăn uống cũng rất ngon miệng. Dùng bữa xong, hạ nhân cũng biết điều mà lui xuống.

“Ăn thật no a !” Song Song thỏa mãn reo lên.” Chàng... Tướng công chàng đều mỗi ngày như thế ? Có phải rất khổ cực không ?” . Lần đầu tiên gọi Sở Dịch là tướng công, dù có chút không quen miệng, nhưng cảm giác cũng không tệ lắm, tướng công ! Tướng công của nàng, Song Song thấy ngực thật ấm áp .

“Nàng đang quan tâm ta sao ?” . Phát hiện thái độ của Song Song có điểm chuyển biến, mà đôi môi đỏ mọng hẳn luôn khát vọng kia kêu hẳn “tướng công”, lòng hẳn dường như có một dòng nước ấm chảy qua....

Khuôn mặt mỹ lệ nhỏ nhắn đỏ lên, vội vàng che giấu :” Không có, ta chỉ thấy rất buồn chán a, cũng không thể đi ra ngoài, ở đây cũng không có người ta quen thuộc, ...”

“Nàng muốn đi ra ngoài ?”

“Ân, đừng vậy, có thể chứ ?” Mắt Song Song lóe sáng, vội vã gật đầu nói.

“Ta từng nói không thể sao ?” Sở Dịch nói.

Song Song vui vẻ chạy đến bên người Sở Dịch, ôm hẳn reo :” Cảm tạ tướng công , ta muốn quay về thăm cha ta cùng Tiểu Hương, chàng có thể cùng ta không ?” Đương nhiên phải cùng về với hẳn, nếu không người khác lại cho rằng nàng bị đuổi về nhà mẹ đẻ, không bị cha hung hăng quở trách mới là lạ !

“Được thôi ! Nhưngchờ mấy ngày nữa, bởi vì mấy ngày nay ta không có thời gian.” Sở Dịch đáp ứng rồi.

“Được, mấy ngày nữa thì mấy ngày nữa, ta đi trước nghỉ ngơi, chàng cũng nghỉ ngơi đi nha.” Song Song hài lòng nói xong, định chuẩn bị bỏ đi.

Vừa lúc nàng xoay người, Sở Dịch dùng chút lực đã thấy nàng ngồi gọn trên đùi hẳn :” Nàng đang tránh mặt ta sao ! Đừng quên chúng ta là phu thê đó, không cần ta nhắc nhở chắc nàng cũng biết những chuyện phu thê phải làm!” Sở Dịch có chút chịu không nổi thái độ Song Song như vậy, mở miệng nói.

Tư thế như vậy thật sự là rất... ái muội, Song Song cảm giác tìm mình đập tình thích, có chút xa lạ cũng có chút khó xử, lắp bắp nói :” Ta vì sao... phải tránh mặt, ta chỉ là ... rất mệt mỏi, hắc hắc...” nói xong cười gượng hai tiếng.

Sở Dịch không nói gì, hôn lên đôi môi đỏ mọng hẳn ngày đêm khát vọng, ôm chặt nàng, dường như muốn hòa tan nàng vào cơ thể hẳn.

Phu thê ? Cái gì mà chuyện phu thê muốn ? Có ý tứ ? Hẳn có đúng hay không ... muốn cùng nàng..., muốn cùng nàng động phòng ? Nàng cảm nhận rõ ràng Sở Dịch khát vọng nàng, chằm trên người nàng ngọn lửa nóng bỏng, như thiếu như đốt nàng ! Mà nàng thậm chí có chút chờ mong !

Nàng có phải nữ nhân hư hỏng không mà dám nghĩ như vậy ! Nghĩ tới đây, khuôn mặt vốn đã đỏ lại càng đỏ hơn.

Sở Dịch dời đi đôi môi bị hẳn hôn sưng đỏ, nói :” Sau này không được tránh ta, nói cách khác ta sẽ hung hăng nghiêm phạt nàng, nàng nên đi nghỉ ngơi đi, ta đi thư phòng.” Nói xong buông Song Song ra, đứng dậy cũng không quay đầu lại mà rời khỏi phòng khách, hẳn rất muốn cứ như vậy, thế nhưng lại sợ nếu cứ tiếp tục sẽ dọa nàng trốn ra xa, bởi vậy chỉ còn cách cố nén đau đớn vì dục vọng thiêu đốt, phải đi tắm nước lạnh thôi !

Song Song đứng nơi đó có chút ngây ngời, không nghĩ ra, vì sao vừa rời khát vọng hôn nàng như thế, rồi lại quay người lạnh lùng bỏ đi, vì nghiêm phạt ? Hẳn coi nàng là cái gì ? Song Song vô cùng tức giận, thái độ Sở Dịch như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hung hăng dậm chân một phát, buồn bực quay trở về phòng.

Tức chết người đi được ! Sáng sớm Song Song liền đứng lên hường thư phòng tìm Sở Dịch, nàng muốn nghiêm khắc giáo dục hẳn, không nên như vậy tùy tiện “ khi dễ nàng”, ai biết Sở dịch đã không thấy bóng người đâu. Được rồi, trước tạm thời phóng cho hẳn một con ngựa ! Vừa định chuẩn ra đi chơi, trong cung phái người tới thông báo, thái hậu muốn nàng tiến cung, không biết có chuyện gì, chỉ là không thể làm trái mệnh lệnh, chuẩn bị ôn hòa liền rồi đi ngay.

Vào cung, một công công liền dẫn nàng tới tắm cung thái hậu.

“Song Song thỉnh an thái hậu.” Song Song nhu thuận hành lễ.

“Nha đầu, người tới, ngồi xuống đây.” Thái hậu nói xong liền bắt chuyện, Song Song ngồi ở một bên.

“Để thái hậu đợi lâu, hôm nay khí trời thật đẹp, người có muốn hay không Song nhi dẫn người đi ra ngoài một chút.”

“Không được, ngồi yên cùng ai gia trò chuyện.” Thái hậu vẻ mặt ý cười.

“Dạ.”

Thái hậu mỉm cười đánh giá Song Song, ôn hòa hỏi :” Nha đầu này ! Tên tiểu tử Sở Dịch đối với người có tốt không, có hay khi dễ người không ?”

Song Song cười nói :” Tướng công chàng đối với con tốt.” Không đánh nàng, cũng không có ngược đãi nàng, chỉ là thỉnh thoảng nghiêm phạt một chút...

“Vậy là tốt rồi, ha ha, vậy là tốt rồi... Nha đầu ! có hay không có tin “món bao tử?”” Thái hậu cẩn thận hỏi, mong muốn nghe một tin tức tốt.

“Món bao tử ? Tin tức ?” Song Song về mặt nghỉ hoặc nhìn thái hậu.

“Nha đầu ngọc, ai gia muốn hỏi người có hay không mang thai?” Thái hậu nhìn về mặt Song Song mờ mịt, mở miệng giải thích hết.

Song Song không biết nói gì mà chống đỡ, bọn họ còn chưa cùng một phòng thì làm sao dám nói đến hài tử, hơn nữa, thành thân mới chưa được một tháng sao có thể có nhanh như vậy. Dù nàng cũng không hiểu nhiều động phòng là “động” như thế nào, thế nhưng ngày thành thân bà mới nói như vậy, nàng cũng chỉ biết có thể.

Song Song mặt đỏ lên, e thẹn nói :” Thái hậu, sao có thể nhanh như vậy được.” Nàng cũng không muốn nói với thái hậu chuyện còn chưa có động phòng. Nói không chừng thái hậu lại ép Sở Dịch cùng nàng. Dọa nàng !

“ Dịch nhi có hay không cùng người động phòng ? Ai gia thế nhưng nghe nói các người dường như phân phòng ngủ.” Thái hậu đâu có dễ lừa như vậy nha !

“Thái hậu ?” Song Song ngăn ra, thái hậu làm sao mà biết được, chẳng lẽ trong phủ có tai mắt của thái hậu ?

“Nha đầu a, ai gia thế nhưng hy vọng Sở gia có người nối dõi càng sớm càng tốt.” Thái hậu về mặt chờ mong.

“Thái hậu, Song Song biết, thế nhưng tướng công chàng chưa từng yêu cầu, Song nhi...” Nói đến đây không biết làm sao tiếp tục, lại vội vàng nói :”Thái hậu, chuyện này để Song Song chính mình giải quyết được không, nếu như tướng công biết con kể lẽ khóc lóc với người, như vậy chàng lại càng căm ghét Song nhi !

“Nha đầu ngọc, ai gia hiểu rõ, nếu không, hôm nay ai gia cũng không gọi người đến. Một thế tử như hoa như ngọc thế này, tiểu tử kia thế nào mà lại không động tâm, hay là...” Thái hậu nói đến đây, đột nhiên ngừng lại, sẽ không chứ...!?

“Thái hậu, làm sao vậy, hay là cái gì chứ ?” Song Song không rõ thái hậu ám chỉ cái gì.

“Nha đầu này, hay là Dịch nhi thực sự thích nam nhân, hoặc là có bệnh gì không tiện nói ra ?” Thái hậu lo lắng nói.

Thích nam nhân, bệnh không tiện nói ra, không được ! Song Song nghe xong mắt tròn xoe, bị thái hậu nói mà thấy sợ hãi.

“Thái hậu, người đừng lo lắng, có lẽ... tướng công còn chưa có chuẩn bị tốt để tiếp nhận Song Song, thái hậu không nên lo lắng, để chúng con thích ứng đã, không nên ép buộc chàng !” Song Song vội vàng nói.

“Ha hã... Nha đầu, người yêu tên tiểu tử kia rồi đúng không ?” Thái hậu nở nụ cười, nhìn Song Song che chở Sở Dịch như vậy, bà cũng nhận ra.

Bị nói trúng tâm sự, Song Song lộ ra kiểu thái độ một nữ nhi, thì thảo nói :” Đúng vậy ! Thái hậu, Song Song thực thích chàng, nhưng mà thái hậu phải đáp ứng Song Song, hiện tại đây chỉ là bí mật giữa hai người chúng ta được không ?”

“Được ! Bí mật !” Hai người nhìn nhau cười.....

Bạn đang đọc truyện *Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Tiểu Ngọc, tướng quân hôm nay làm gì ?” Song Song ngồi trước gương hỏi Tiểu Ngọc đang giúp nàng chải tóc .

“Thưa phu nhân, tướng quân đang ở thư phòng.” Tiểu Ngọc là người rõ tình huống hiện tại nhất, khi thành thân tới nay, phu nhân ở tại Thính Vũ hiên, mà tướng quân không phải một mực ngủ tại thư phòng sao, trong phủ từ trên xuống dưới ai chẳng biết nói nha.

“Không có đi ra ngoài à ?” Song Song nghe Sở Dịch vẫn tại phủ lý, trong lòng có chút vui mừng.

“Lúc này ta gặp quân gia bị tướng quân gọi vào, lúc này hẳn là còn chưa có ra ngoài a,.” Tiểu nha hoàn thông minh trả lời, tay vẫn nhẹ nhàng cảm lược mái tóc.

“Được rồi, Tiểu Ngọc, người đi ra ngoài trước đi.”

“Vâng, phu nhân.” Tiểu Ngọc nói xong liền đi ra.

Đi qua khúc cầu nhỏ, Song Song đi tới trước cửa thư phòng, nhìn cửa phòng đóng chặt, do dự không biết có nên đi vào hay không, lại nghe bên trong

truyền ra một tiếng.” Ai ở bên ngoài?” dọa nàng một phát nhảy dựng lên.

“Là ta.” Song Song thanh thúy nói xong cũng đẩy cửa tiến vào, đã thấy Sở Dịch đang ngồi ở bàn đọc sách.

Sở Dịch lạnh lùng hỏi:” Có việc gì không?”

Cái thái độ gì vậy, Song Song có chút tức giận, đi tới bên cạnh, hai tay nâng mặt Sở Dịch để hắn nhìn mình:” Tướng công, chàng nói như vậy rất mất lịch sự, có biết hay không?”

Sở Dịch tùy ý để bàn tay nhỏ bé non mềm kia vỗ vỗ hai má hắn, nhìn mỹ nhân bậc nhất thiên hạ chu cái miệng nhỏ nhắn giáo huấn hắn không biết lịch sự. Hắn thật muốn hôn lên đôi môi ấy.

Bàn tay câu trụ ót Song Song, môi điểm nhẹ lên đôi môi nàng, đến khi Song Song lấy tay chặn môi hắn, rất nhanh lại rời đi.

Song Song ánh mắt lóe bốn cột quang mang, nhưng về mặt chăm chú nói:”Tướng công, Song nhi sai cái gì, chàng lại nghiêm phạt Song nhi?”

Tiểu nữ nhân đã học được phản kháng rồi đấy! Sở Dịch cầm lấy sách tiếp tục chăm chú đọc.

“Tướng công, ta muốn đi ra ngoài một chút, chàng đi cùng ta có được hay không?” Con người xinh đẹp đảo quanh, không biết lại đang tính toán cái gì.

Sở Dịch hơi bức mình, vì vẫn bị cự tuyệt, tiểu nữ nhân này dĩ nhiên cự tuyệt hắn.

“Này! Chàng có nghe ta nói không đấy?” Đợi nửa ngày không thấy Sở Dịch đáp lại, Song Song tiến lên khê đẩy hắn.

Sở Dịch ngẩng đầu trừng mắt nhìn Song Song, rõ ràng nói cho nàng, không thấy ta đang bận sao?

Song Song cố tình không hiểu ánh mắt hắn có ý tứ gì.

Lấy lui để tiến, về mặt buồn bã nói: “Ta đây đi một mình được rồi.”

Sở Dịch thật muốn hung hăng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn suốt ngày lải nhải kia, nữ nhân thật sự là phiền phức, nhưng mà tựa hồ cũng không phải rất đáng ghét, thậm chí hắn còn nghĩ lúc nàng lải nhải cũng khá ái dấy chứ, đôi mắt to có thần, tính tình hoạt bát nhưng cũng không điều ngoa, dám nói dám làm, không giống như thiên kim tiểu thư suốt ngày khúm núm, thậm chí còn có chút “mở mồm” (hic, không biết dịch từ này thế nào ??!)

“Chàng không nghe ta nói chuyện có đúng hay không?” Song Song mắt hạnh tròn tròn, hơi giận trừng mắt nhìn Sở Dịch.

Sở Dịch đang ngẩn ra, nghe nàng trách, vội vàng hoàn hồn. ...

“Được rồi! Chàng còn bẻ bộn nhiều việc! Ta đi đây. Nhưng thử nghĩ một nữ tử dung mạo cũng không tệ lắm, lỡ như gặp phải một tên đặng đồ tử (*), lại vô lực tự bảo vệ mình, thì nàng phải làm thế nào đây?” Song Song làm như đang lăm bằm, chậm rãi đi ra ngoài. Kỳ thực nàng không sợ đặng đồ tử, chỉ là nàng có võ công nhưng chưa từng nói qua với Sở Dịch, nói như vậy cũng chỉ muốn thử hắn một chút mà thôi!

“Đứng — lại —!” Sở dịch miễn cưỡng gọi Song Song.

Nghĩ Song Song xinh đẹp như thế, chính mình cũng động tâm không ngớt, để nàng đi ra ngoài thật khiến người ta lo lắng.

Song Song vừa nghe, nghĩ rằng Sở Dịch chắc sẽ cùng nàng đi ra ngoài, hai mắt sáng lên, xoay người kêu:”Tướng công, nghìn vạn lần không nên miễn cưỡng đi cùng ta!” bộ dáng vô cùng quan tâm lo lắng.

“Bên ngoài thật sự không an toàn, nàng tốt nhất đừng có đi đâu, nếu không đừng trách ta nghiêm phạt nàng, còn có ngày mai không muốn thăm nhạc phụ phải không? Nàng muốn ta đổi ý à?” Sở Dịch nhàn nhạt nói, nhưng lại nhấn mạnh hai chữ “nghiêm phạt” thật nặng.

Song Song nghe xong thật thất vọng, khối băng vẫn là khối băng, không hiểu chút tình thú gì, uống phí nàng mất nửa ngày nước bọt. Nghĩ đến hắn nghiêm phạt... Quên đi! Phải nghe lời ở nhà thôi, nếu không ngày mai lại không được đi đâu!

“Rồi! Tướng công ta đây sẽ không đi ra, chúng ta nói chuyện phiếm được không.”

Sở Dịch mặc kệ nàng, mắt vẫn nhìn chăm chăm quyển sách trên tay.

Nói cái gì bây giờ? Song Song trong đầu chột lóe...”

“Tướng công, ta muốn hỏi chàng... Hỏi chàng — điều không nên...”

Ôi trời ơi! Thật sự là nói không ra lời, Song Song lắp bắp nửa ngày vẫn không có dũng khí hỏi tiếp, cuối cùng Sở Dịch không kiên nhẫn mở miệng.

“Có chuyện nói thẳng.” Sở Dịch thấy kỳ quái, không ngờ nha đầu này cũng có lúc ấp a ấp úng.

“Ta hỏi, chàng đừng tức giận nha! Ta là muốn hỏi chàng, chàng... có đúng hay không... có đúng hay không thích nam nhân?” Rốt cục có dũng khí rồi!

Tuy rằng trọng tâm chuyện này rất khó để mở miệng, nhưng mà thái hậu dần đi dần lại nàng phải hỏi cho rõ ràng, không thể làm gì khác hơn là cố mà làm, không biết Sở Dịch có thể hay không một chương bồ nàng làm đôi ! Song Song mở miệng cầu xin trước, cũng len lén quan sát biểu hiện của Sở Dịch.

“Ai nói ta thích nam nhân ?” Sở Dịch cũng không hờn giận, không thể tin được chỉ trông mắt nhìn nữ nhân không biết sống chết trước mặt, dĩ nhiên nàng lại có ý nghĩ như vậy.

Nếu đã hỏi phải hỏi cho rõ ràng, Song Song sợ hãi mở miệng nói :” Ha... không có ai nói, ta chỉ là... Tùy tiện hỏi một chút, vậy chàng rốt cuộc có thích nam nhân hay không ?”

Sở Dịch cũng không để ý đến nàng, vẻ mặt băng lãnh, không nói gì.

“Chàng, chàng...” Song Song liên tiếp kêu mấy tiếng “chàng” rồi đột nhiên kêu lớn lên :” Lẽ nào... tướng công thực sự thích nam nhân !”

Sở Dịch rất nhanh đi tới, lấy tay bịt miệng nàng, hét lên :” Chết tiệt, ta không thích nam nhân.”

“Ừm...,thật không thích nam nhân ?” Song Song cố sức cạy tay Sở Dịch ra.

“Không.”

“Vây,...tướng công, chàng,... có hay không có bệnh gì không tiện nói ra...Ách...không được, chàng đừng ngại nói ra, chúng ta có thể đi tìm đại phu...” Song Song nói nhỏ, hai má cũng nhiễm hai đóa mây đỏ.

“Ta có bệnh không tiện nói ra ? Ta không được ?” Song Song ngốc nghếch thật sự đã dă kích trầm trọng lòng tự tôn làm nam nhân của Sở Dịch, không ngờ hấn cư xử như thế lại làm nương tử hiểu nhầm ! Cánh tay cường tráng ôm chặt Song Song vào lồng ngực, khuôn mặt băng lãnh lại lộ ra ý cười gian tà :” Ta nghĩ ta phải dùng hành động để nói cho nương tử, tướng công của nàng rốt cục được không ?”

Đã cười ! Nhưng mà không cười như cũ còn hơn, cười lại làm cho người ta nổi hết cả da gà !

Song Song nhìn nụ cười trên mặt Sở Dịch, gian nan nuốt nước bọt, hành động gì, muốn đánh nàng à ? Nàng chắc chắn sẽ phản kích nha! Nàng cũng không phải con cừu nhỏ dễ dàng để cho người bắt nạt !

“Chàng muốn đánh ta sao ?” Song Song cho rằng Sở Dịch tức giận sẽ hung hăng đánh nàng, lòng tính toán làm sao gỡ ra khỏi hấn.

Lại nghe Sở Dịch nói :” Không, ta không bao giờ đánh nữ nhân.” Sở Dịch thật khâm phục trí tưởng tượng phong phú của tiểu nữ nhân này, nói xong lại ôm Song Song lên.

“Tướng công, chàng đừng nóng giận, chàng muốn làm gì ? Thả ta xuống dưới !” Song Song sốt ruột vừa kêu vừa giãy dụa, nhưng tránh không thoát hai tay của hấn, nàng mới phát hiện khí lực của nữ nhân thực sự kém cỏi hơn nam nhân rất nhiều !

Sở Dịch ôm Song Song hướng gian phòng bọn họ ở Thịnh Vũ hiền đi tới, chỉ cách thư phòng chỉ một cây cầu nhỏ.

(*) Đẳng đồ tử : Tên háo sắc. Trờ lại phòng, Song Song cũng lò mò hiểu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hết trắng lại hồng lên.

“Tướng công, chúng ta...định làm...”

“Động phòng.” Sở Dịch “vui vẻ” thay nàng nói tiếp câu sau.

“Thế nhưng, hiện tại...là ban ngày...” Song Song có chút sợ, vì nàng không biết làm thế nào! Nhưng nàng cũng không mâu thuẫn, nàng yêu hấn! Nguyên ý giao phó bản thân. Thế nhưng nàng nghĩ không phải chuyện này chỉ làm buổi tối thôi sao ?

“Không ai quy định ban ngày không thể, không thể trốn tránh, là nàng châm lửa trước, nàng phải phụ trách dập lửa !” Sở Dịch khàn khàn nói, lúc này muốn hấn buông tay, là hoàn toàn không có khả năng!

Thật nha, mỗi người đều nói qua ban ngày là không thể!

Song Song tâm hoảng ý loạn, lắp bắp nói:” Ta không muốn chạy trốn, thế nhưng...ta sợ, ta không biết làm thế nào.”

“Đừng sợ, giao cho ta.” Thanh âm của Sở Dịch có chút bất ổn, hấn mới phát hiện chính mình khát vọng tiểu nữ nhân trước mắt thế nào, hấn đã mê muội rồi? Không! Hấn thâm nhũ tất cả chỉ tại dục vọng!

Song Song kiên định nói :” Tướng công, ta không sợ.”

Nếu phải cùng một chỗ cả đời,vì sao lại không học cách chấp nhận đối phương .

.....(Từ đây trở đi ta mạn phép đổi xưng hô một chút . Song Song – Sở Dịch : thiếp- chàng, Sở Dịch-Song Song : ta-nàng)

Được không mọi người ?

Khí lực tương đẩy Sở Dịch ra, hần không kịp đề phòng, dĩ nhiên rơi ở một bên, thiếu chút nữa rơi xuống đất!

“Chết tiệt, nàng lại làm cái gì?” Sở Dịch thống khổ rống lên. Ngày động phòng tốt đẹp như thế, lại bị thê từ đá xuống dưới, suýt nữa lăn xuống đất, hần nổi giận rồi.

“A...thiếp đau quá.”

“Ta sẽ nhẹ một chút.” Sở Dịch cắn răng gặm nhẹ.

“Chàng gạt người, thiếp không muốn.”

“Nàng nghĩ ta còn thích nam nhân sao?”

Hai má Song Song đỏ lên.

“Ta có bệnh gì không tiện nói ra à?”

Song Song mặt càng đỏ hơn.

“Ta bất lực sao?”

Song Song đến cả cổ cũng đỏ.

“Vi phu, được không?”

“Tướng công, Song nhi biết sai rồi...tướng công không có bệnh không tiện nói ra, cũng không thích nam nhân, cũng không có bất lực.” Song Song cả người đều đỏ lên rồi.

Song Song cùng Sở Dịch một ngày một đêm không có ra khỏi cửa, thẳng đến sáng sớm ngày thứ hai...

Mệt mỏi quá, Song Song nhẹ dụi mắt, nhìn ánh nắng chói mắt ngoài cửa sổ, Trời! Ta ngủ bao lâu? Không phải đến sáng sớm ngày thứ hai chứ! Quả nhiên thế rồi!

Toàn thân đau nhức muốn chết, hậu quả việc ngày hôm qua miệt mài quá độ, nàng không ngờ tình lực Sở Dịch lại tốt như thế! Hôm qua vô độ yêu cầu, nàng sớm đã suy yếu vô lực, mà Sở Dịch kia sáng sớm đã không thấy bóng người.

Được rồi, ngày hôm nay không phải nói về nhà mẹ đẻ sao, có thể thấy cha yêu quý, Song Song vội vã đứng dậy mặc y phục. A! Lúc chải đầu soi gương mới phát hiện trên cổ có mấy dấu hôn, quần áo cũng không che được. Song Song xấu hổ đỏ mặt, nàng ra ngoài gặp người thế nào đây. Song Song ảo não thất thểu quay về giường, trùm kín chăn lên đầu.

“Làm sao vậy, mệt muốn chết rồi à? Còn chưa có rời giường?” Sở Dịch vừa vào đã thấy Song Song trùm kín chăn, buồn cười hỏi.

“Dịch, hôm nào chúng ta đi được không?” Trong chăn truyền ra thanh âm rầu rĩ cùng ảo não.

“Thế nào? Không phải nàng rất muốn đi ra ngoài sao?” Sở Dịch không hiểu được phải hỏi.

Song Song chui ra, chỉ vào cổ cho hần nhìn, nói:” Dịch, ngày hôm qua chàng cắn thiếp, chàng xem thiếp cái dạng này ra ngoài gặp người thế nào?”

Sở Dịch nở nụ cười, tiếng cười thoải mái truyền vào lỗ tai Song Song, nàng phát hiện Sở Dịch cười rộ lên thật đẹp. Nàng ngã vào lòng Sở Dịch, ôm thắt lưng hần lẩm bẩm nói:” Dịch, sau này chàng nên cười nhiều vào, chàng cười rộ lên thật dễ nhìn, nhưng mà không được cười với nữ nhân khác, chỉ có thể cười cho thiếp nhìn nha.”

Đúng vậy, đã bao lâu rồi hần chưa từng cười một cách thoải mái, có lẽ từ khi cha mẹ rời đi, hần chưa từng một lần cười vui vẻ. Sở Dịch trong tim có một loại cảm động không thể nói thành lời, ôm chặt Song Song nói:” Song nhi, hứa với ta không được rời khỏi ta.”

“Vậy chàng cũng phải hứa với thiếp, không thể cười nữ nhân khác, thiếp rất hay ghen đó.” Song Song nghịch ngợm trả lời Sở Dịch.

“Có nàng là quá đủ rồi, sao có thể thêm người khác được?” Hần không nghĩ ngợi thốt ra, nói xong không khỏi ngáy người một chút. Từ bao giờ có ý nghĩ như vậy?

Sở Dịch cố quên ý nghĩ trong lòng, mở miệng hỏi Song Song:” Nếu không đi ra ngoài, có muốn ngủ tiếp hay không?”

“Có. Thiếp còn buồn ngủ một chút.” Song Song hai mắt díp lại nói.

Tận trưa Song Song mới tỉnh lại, Tiểu Ngọc đã chờ ở ngoài cửa, Song Song hơi ngượng. Đầu tại miệt mài quá độ, bây giờ còn mặt mũi nào gặp người nữa!

Tiểu Ngọc nhìn dấu hôn hồng hồng trên cổ Song Song chỉ cười không nói.

“Quý nha đầu cười cái gì ?” Song Song oán trách nói.

“Vậy không cười nữa!”

“Trướng quân đâu?” Song Song nhin không được mở miệng hỏi Tiểu Ngọc phía sau giúp nàng chải tóc.

“Trướng quân ở hậu viện, nói quân gia xây cái gì đó.” Tiểu Ngọc cười trả lời.

“Hậu viện ? Xây cái gì?” không chút suy nghĩ, Song Song liền hướng ngoài cửa chạy đi.

“Phu nhân, còn chưa chải đầu xong!” Tiểu Ngọc vội vã hô.

Song Song không thể để ý nhiều như vậy lúc này được, hậu viện? “Hồ Điệp cốc” của nàng ! Có phải Sở Dịch đã xây bức tường vây quanh nơi đó rồi không, sốt ruột chạy tới. Bịch! Va thẳng vào bức tường người, Song Song bị đau, vuốt mũi kêu lên : “Ồ đây có cũng có tường?”. Thấy rõ là Sở Dịch sau, nàng ảo não lấy tay chỉ thẳng ngực hắn: “Làm gì chắn đường thiếp hả, hại người ta bị đau.”

“Quần áo không ngay ngắn, tóc cũng chưa chải, chạy loạn như vậy còn ra thể thống gì ?” Sở Dịch nhíu mày nhìn tiểu nha đầu trước mắt, trách nói.

“Còn không phải chàng làm hại sao, chàng muốn đem “Hồ điệp cốc” vây vào, thiếp không đồng ý.” Song Song nửa làm nũng nửa ra lệnh nói.

“Hồ điệp cốc, ý nàng là khe sâu kia?” Sở Dịch nhìn Song Song hỏi.

“Đúng vậy, thiếp đặt tên thế, vì bên trong khe sâu có thật nhiều hồ điệp (*), chàng không cảm thấy tên ấy rất hợp sao?” Song Song ôn nhu nói.

“Ta có nói muốn đem nơi nào vây vào à?” Sở Dịch bắt đầu dĩ hời.

“Thật không có?” Song Song mắt sáng lên, “Vậy chàng dựng gì phía sau vậy?”

Sở Dịch cầm tay nàng, tay kia ôn nhu vuốt những sợi tóc rối tung vén ra sau tai, thuận tiện nâng cằm nàng để nàng nhìn thẳng chính mình. “Song nhi, những lúc nàng thế này chỉ có thể cho ta thấy, không được cho người khác thấy, hiểu chưa.”

Song Song khẽ tựa vào lòng Sở Dịch, cọ cọ ngực hắn.

“Dạ, sau này bộ dạng lồi thối của thiếp chỉ để cho trướng công ngắm, không để cho người khác ngắm” Song Song nở nụ cười. Hắn, để ý nàng!

Sở Dịch cũng cười, nhưng Song Song không thấy, thật là đáng tiếc.

“Trong mắt ta, nàng là đẹp nhất.” Sở Dịch ôn nhu nói.

Song Song thật hạnh phúc, lần đầu tiên Sở Dịch khen nàng trước mặt nàng. Sở Dịch thay đổi rồi, đối với nàng cũng không còn lạnh như băng như trước nữa.

“Đi thôi! Mang nàng đi nhìn một chút.” Sở Dịch nắm tay Song Song đi đến “Hồ điệp cốc”.

Trước mắt, là một bàn đu dây.

“Oa, bàn đu dây, là bàn đu dây!” Song Song vui sướng hét to, chạy lên sờ thử, rồi quay trở lại nhào vào lòng Sở Dịch: “Dịch, chàng thật tốt, cảm ơn chàng không có xây tường vây, cảm ơn chàng dựng cho ta bàn đu dây, ta thật thích, rất hài lòng!”

Sở Dịch nhìn Song Song vui vẻ, nội tâm cũng có một loại kích động vui sướng, vốn là hắn nghĩ mỗi lần Song Song ngồi trên rào chắn rất nguy hiểm, chỉ cần cách rào chắn không xa dựng một cái đu, vừa có thể chơi đùa, vừa có thể ngắm phong cảnh xung quanh, chỉ là không ngờ một hành động nho nhỏ như vậy, lại có thể làm nàng hạnh phúc, thật sự là một tiểu nha đầu dễ thỏa mãn!

“Có muốn ngồi lên thử không?” Nhìn Song Song hài lòng, Sở Dịch mở miệng đề nghị nói.

“Muốn, muốn, chàng đẩy cho ta đi.” Song Song vui vẻ nói, vô cùng háo hức.

Trên bàn đu dây truyền đến từng đợt tiếng cười lạnh lớt như chuông gió.

“Dịch, cao nữa đi, thiếp muốn bay lên !” Nhìn Song Song càng lúc càng cao, Sở Dịch có chút lo lắng, hắn nghĩ mình sai rồi, lên cao cũng rất nguy hiểm.

“Dịch, chàng sao lại lười thế, không đẩy nữa?” Song Song nhìn Sở Dịch không muốn đẩy tiếp, không nghe lời gọi.

“Ta nghĩ, ta hẳn là lập tức đem đỡ xuống.” Sở Dịch uy hiếp nói, phảng phất dường như có thù oán với cái bàn đu dây kia.

“Được rồi được rồi, không đẩy thì không đẩy, sau này sẽ không đu cao nữa, không nên đỡ đi.” Song Song nhảy xuống, lắc lắc tay Sở Dịch làm nũng nói.

Nhìn Song Song hoạt động mà hai má đỏ bừng, khuôn mặt càng thêm quyến rũ, làm tâm Sở Dịch rung động, nhin không được hôn lên đôi môi hồng đào nhỏ nhắn.

“Nàng thật ngọt!” làm cho hấn mê muội không thôi.

Song Song bị Sở Dịch thân thiết như thế có chút ngượng ngùng, “Miệng thiếp thật ngọt, Dịch, còn muốn chạm?”

“Tiểu yêu tinh, nàng đang dụ dỗ mê hoặc ta sao?” Đinh đầu Song Song truyền đến thanh âm khô khốc của hấn.

“Làm sao vậy, có đúng ngày hôm qua chàng bị thiếp làm mệt chết rồi, không còn khí lực nữa ?” Song Song đánh bạo khiêu khích nói, vui cười hướng bụi hoa bên kia.

Sở Dịch một người bước tới bế chặt nàng vào lòng, nhanh chóng hôn lên môi nàng: “Nàng muốn ta ở chỗ này yêu nàng? Phải? Tiểu yêu tinh.”

“Chàng không dám đâu, tướng công!” Song Song không sợ chết tiếp tục mê hoặc nói.

Dùng chút lực, Sở Dịch đã đẩy ngã Song Song vào biển hoa, thanh âm khàn khàn : “Ta sẽ để nàng biết ta có hay không khí lực, cũng để nàng biết ta có dám hay không.”

Lúc này Song Song trái lại có chút khiếp đảm, nàng còn chưa có gan tại đây không hề che đậy dưới bầu trời “biểu diễn”, nàng bị dục vọng trong mắt hấn dọa tới rồi.

“Dịch, thiếp chỉ... đùa một chút với chàng thôi, không phải chàng thực sẽ làm ở chỗ này chứ... Có người đến... sẽ nhìn thấy.” Song Song lấp bắp nói.

“Hiện tại hối hận cũng muộn rồi, nàng thật là tiểu yêu tinh mê hoặc ta!”

(*) Hồ điệp: con bướm bướm.

Bạn đang đọc truyện *Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

“Dịch, chúng ta đi thăm phụ thân được không ?” Song Song nhìn Sở Dịch không phải bề bộn nhiều việc hỏi, Song Song sớm đã muốn nhìn phụ thân, ngày hôm nay đúng lúc Sở Dịch không ra ngoài, nàng vội vàng hỏi hấn.

Ngồi bên bàn, Sở Dịch tạm rời mắt khỏi quyển sách đang cầm trên tay, ngẩng đầu nhìn nàng, rồi lại tiếp tục đọc, chỉ nói : “Ừm... ”

Song Song đi tới bên cạnh, giật quyển sách khỏi tay hấn, kéo kéo : “Ừm cái gì ừm, đi nhanh đi.”

Sở Dịch kéo nàng ngồi lên đùi hấn : “Gấp cái gì!” Nói xong liền hôn lên môi anh đào của Song Song. Hấn phát hiện hấn càng ngày càng thích thích mùi vị ngọt ngào của nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thích tính tình vui vẻ hoạt bát nhưng không hay tác oai tác quái của nàng. Hấn mê hoặc, có phải chỉ tại dục vọng ?

Sở Dịch ngừng suy nghĩ, nhìn khuôn mặt hồng hồng của nàng, mở miệng nói : “Đi thôi !”

“Đi ???” Song Song đích thị vẫn còn có chút mơ hồ.

“Không thăm phụ thân nàng à ? Hay vẫn còn muốn ta hôn tiếp ?” Sở Dịch nhìn vẻ mặt mê hoặc còn chưa tỉnh táo lại kia, “tốt bụng” nhắc nhở nàng.

Song Song mặt càng đỏ hơn, để một người hôn đến thần trí mơ mơ hồ hồ, nàng thật phi nhô chính mình không hề có định lực.

Nam nhân này càng ngày càng tệ, hấn thích “khi dễ” nàng, nguyên lai cho rằng Sở Dịch chỉ là loại đầu gỗ không hiểu tình ái cảm xúc là cái gì, ai biết nói lý ra nhưng luôn thích đùa nàng. Nhìn Sở Dịch vẻ mặt đặc ý, Song Song nở nụ cười, cười đến thật quý dị. Cong đôi môi nhỏ nhắn xinh đẹp in lên môi hấn, cái lưỡi thơm tho nhỏ nhỏ hoạt tiến vào miệng hấn, linh hoạt trúc trắc cùng hấn dây dưa ! Bàn tay xấu xa dò xét vào trong y phục Sở Dịch, khiêu khích thân thể hấn.

Sở Dịch bị hành động khiêu khích có chút ngây ngô của nàng mê hoặc rồi, giữa lúc hấn còn đang hưởng thụ, Song Song đẩy mạnh hấn ra, chạy ra khỏi phòng, cười nói : “Thế là công bằng, thiếp muốn đi thăm cha, nói đi phải đi mau!”, để Sở Dịch đầy dục vọng đứng tần ngần một chỗ.

Sở Dịch không thể làm gì hơn là cố nén dục hỏa bưng bưng trong người, đứng lên theo Song Song ra ngoài, hẳn thế chắc chắn phải nghiêm phạt hành vi của nàng hôm nay.

Song Song cùng Sở Dịch trở về Liễu phủ, nhìn thấy phụ thân bao ngày xa cách, Song Song vô cùng vui vẻ. Sở Dịch không phải người thích nói nhiều, tùy ý Song Song cùng Liễu Sĩ Viên tùy ý hàn huyên, chỉ nhìn nàng. . .

Liễu Sĩ Viên để ý Sở Dịch nhìn Song Song tràn đầy tình ý, mà Song Song cũng là vẻ mặt hạnh phúc, ông cũng thấy yên tâm.

Ở Liễu phủ nửa ngày, Song Song lưu luyến không rời cáo biệt phụ thân, dặn dò Tiểu Hương chăm sóc tốt người, vốn nàng nghĩ ở thêm mấy ngày, nhưng Liễu Sĩ Viên nói, nữ nhi xuất giá phải lấy trọng phu làm trọng, nữ nhi đã xuất giá mà còn hay về nhà mẹ đẻ, chứng tỏ cô ta bị gia đình chồng vứt bỏ. Nói cách khác là bị chồng ruồng bỏ nha!

Song Song không thể làm gì khác hơn là cùng Sở Dịch trở về phủ tướng quân. Ngày hôm nay không phải phải đi nghỉ ngơi sao ? Thế nào còn muốn đi ra ngoài nữa?

“Dịch, chàng muốn đi ra ngoài. chơi?” Song Song hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn thật tội nghiệp, thật rõ ràng là nàng không muốn ở nhà.

“Ta đi làm việc, không phải đi chơi, không thể mang theo nàng!” Sở Dịch sao lại không biết nàng giả vờ.

“Ta muốn đi ra ngoài!” Song Song chớp chớp mắt.

“Không được.”

“Vì sao?” Song Song tò mò, tay cũng ngừng giúp Sở Dịch thay y phục.

“Bên ngoài không an toàn.”

“Ra thế! Vậy thiếp ở nhà được rồi.” thế mới là lạ đó.

“Hôm nào ta cùng nàng ra ngoài, một mình nàng đi lại nghịch ngợm lung tung.” Sở Dịch mặc quần áo xong, lo lắng dặn dò, buồn bã phát hiện hẳn càng ngày càng nói nhiều rồi !

“Dạ, tướng công, đã biết, chàng đi nhanh đi!” Song Song hai mắt lóe sáng đầy quý kẻ. . .

Sở Dịch hôn nhẹ lên môi nàng, rồi đi. . .

Được rồi, chàng đã bề bộn nhiều việc, ta đây cũng muốn mang bắt đi, Song Song hưng phấn đi tìm trang phục và đạo cụ của nàng.

Một thân nam trang, thân thể lạnh lợi nhỏ nhắn cũng có vài phân tiêu sái. . . Dưới chân đi đôi giày nhỏ, tóc buộc cao, tay cầm quạt giấy phe phẩy, giống một công tử phong lưu, chỉ là vóc dáng có chút không phù hợp.

Song Song nhìn chính mình một thân trang phục, để ý bốn bề vắng lặng, nhẹ nhàng chuồn ra phủ!

Trong thành thị náo nhiệt, xiếc ảo thuật, hàng quán, hát hí khúc, Song Song thích thú hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, tham gia một chút náo nhiệt, xem một chút việc vui, đột nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc, còn ai ngoài hẳn – Sở Dịch? Song Song nghĩ đã chuồn ra ngoài chơi như vậy, vạn nhất bị hẳn thấy còn không bị mắng sao, vội vàng nép ở một góc, nhìn chỗ Sở Dịch đi tới. Dĩ nhiên là. . . “Thúy Hồng lâu”, kĩ viện mua vui cho nam nhân! Song Song mắt trừng lớn tức giận. Trong lòng khó chịu, thường ngày chính trực hóa ra chỉ là giả vờ, đồ xú nam nhân hai lòng, Song Song thầm mắng hai câu.

Tức giận cũng không tưởng hậu quả, nàng vội vàng bước theo hẳn vào “Thúy Hồng lâu”

“Ai nha vị tiểu ca này, lần đầu tiên đến đây đi, mời vào bên trong mời vào!” Một nữ nhân ăn mặc, trang điểm xinh đẹp mời gọi nàng.

Song Song mặt nhăn như khỉ, bên trong thật là náo nhiệt. Mắt nhìn khắp xung quanh, cũng không thấy bóng người Sở Dịch đâu.

“Vị này, ngài muốn tìm cô nương dạng gì, các cô nương ở đây đều là quốc sắc thiên hương đại mỹ nhân a!” Một phụ nữ trung niên thấy Song Song một thân phú quý giới thiệu. Chắc là tú bà rồi!

Song Song ngừng tìm kiếm, ngồi xuống.

Song Song nghĩ Sở Dịch đường đường một tướng quân chắc chắn phải dùng “thứ cao cấp nhất”.

Trung ra đáp đáp một công tử, cao giọng nói: “Đem gọi cô nương xinh đẹp nhất ở đây ra.”

“Ai nha, vị này gia, cô nương Bách Mị xinh đẹp nhất của chúng ta đang tiếp khách, gọi người khác được không?” Tú bà đơn đả cười.

Cau mày. “Có khách? Xin hỏi quý danh vị kia?”

Tú bà vẻ mặt khó xử nói: “Tên... không thể để lộ...”

Có đạo đức nghề nghiệp như vậy ? Song Song móc một thỏi vàng đặt vào tay mẹ ta.

“Xin giúp đỡ, tiết lộ một chút.”

“Ha ha, chỉ biết khách nhân họ Sở, ta cũng không biết tên.” Tú bà mắt thấy vàng, hai mắt cười thành hình \$\$, cái gì mà đạo đức nghề nghiệp, vứt sang một bên !

“Khách quen à?”

“Mấy ngày trước đây tới.”

Ngực Song Song bùng lên lửa giận, họ Sở, tám chín phần mười là hấn rồi, dấm chua (*) trong bụng không ngừng bốc lên.(*: là ghen tuông đó ^^).

Mắt nhất mị nói: “Mama, có thể mang giúp ta...” nói xong đưa cái quạt trên tay cho tú bà.

“Mang quạt này, giao cho công tử họ Sở kia.”

“A! Không thể quý rầy khách hàng nha.” Tú bà vẻ mặt buồn bã.

Một thỏi bạc lại rơi vào tay.

“Nói rằng ta là bằng hữu của hấn.”

“Nếu là bằng hữu, ta đây mang giúp, mang giúp.” Tú bà vui vẻ đi lên lầu.

Sở Dịch mở quạt, nhìn bài thơ trên mặt cũng không có gì đặc biệt. Chỉ là tại bên dưới cây quạt có ba chữ cực nhỏ “Liễu Song Song”. Sở Dịch thu quạt, nghiêm mặt lạnh lùng hỏi : “Vậy người đâu?”

“Vừa ở dưới lầu, còn không biết đi chưa.” Tú bà cẩn thận trả lời.

Sở Dịch xuống lầu, thấy trong góc có một bóng dáng nho nhỏ, nhàn nhã uống trà.

“Nàng tới nơi này làm gì, nàng theo dõi ta?” Mặt hấn vô cùng tức giận.

Song Song thân nhiên cười nói: “Chàng hỏi thật kì quái, chàng tới được còn ta thì không?”

“Hò đồ, còn không mau trở về ?” Sở Dịch ra lệnh nói.

“Không, trừ phi chàng cùng thiếp trở về.” Song Song cương quyết.

“Nàng!” Sở Dịch nén xuống tức giận, lôi Song Song ra ngoài.

“Nàng lập tức về nhà, ta còn có việc muốn làm.” Đứng trong ngõ nhỏ vắng vẻ, Sở Dịch lạnh lùng nói.

“Chàng tới đó để làm việc thật sao?” Song Song cố kìm nước mắt để không òa khóc.

“Nàng không có tư cách quản ta.”

“Tư cách ? Đúng vậy, thiếp có tư cách gì quản đại gia đâu, là thiếp vượt quá bản phận rồi” mắt đóng đầy đau thương, tim như bị cắt thành từng mảnh nhỏ, nàng xoay người không chút lưu luyến rồi đi.

Sở Dịch vốn định kéo ta nàng lại, quên đi, chính chờ quay về phủ giải thích tốt hơn.

Trở lại phủ, Song Song chỉ biết ngã nhào xuống giường.

“Ha! Nói ta không có tư cách, thì ra ta trong lòng hấn chẳng là cái gì, vậy vì sao hấn đối với ta tốt như vậy, còn nói những lời ngọt ngào, làm ta ảo tưởng rằng hấn thích ta! Cứ nghĩ rằng trong lòng hấn chiếm một vị trí nhỏ nhoi nào đó, kì thực ta ...” Song Song thì thầm nói, nước mắt từng giọt từng giọt rơi ướt gối.

Đêm đã khuya, trong trướng hồng, tiểu nữ nhân khóc thương tâm trời đất, mệt mỏi thiếp đi, viêm mắt sưng đỏ, lông mày nhú chặt, hiển nhiên nàng ngủ cực không an ổn.

Trong ánh nến mờ mờ nhạt nhạt, Sở Dịch cời giày, lên giường ôm Song Song.

“Làm gì ôm thiếp?” Song Song tỉnh lại, trợn mắt giận dữ hét.

“Ta muốn.” Sở Dịch ôm chặt nàng.

“Buông ra!” Song Song đẩy dụa.

“Không.”

“Đi ngủ chỗ khác đi!”

“Nàng đang ghen?”

“Gi mà ghen, ta không có!” Nàng đang ghen đấy, nhưng mà không cần thừa nhận. Bực!

“Vậy là tức giận?”

Nam nhân này thực sự là ghê tởm. Đúng! Đương nhiên là nàng tức giận, thế nhưng thừa nhận tức giận không phải là ghen, Song Song mới không cần.

“Thiếp làm gì tức giận?” Song Song gầm nhẹ.

“Ta đi kĩ viện.” Sở Dịch thành thật trả lời.

“Liên quan gì đến thiếp!” Song Song hung hăng nói.

“Nàng là thê tử.”

“Thê tử, không phải chỉ là cái danh sao, thiếp làm gì có tư cách quản chàng.” Song Song thương tâm.

“Còn nói không tức giận...” Sở Dịch nhẹ nhàng lắc đầu.

“Thiếp nói không tức giận, là không tức giận!” Song Song bị áp thành tức giận rồi.

“Vậy thì chuyện gì cũng không có nữa, được rồi trời không còn sớm nữa đi ngủ đi!” Sở Dịch xoay người nằm thẳng trên giường.

Rống! Nam nhân này thực sự là..., Song Song chịu không nổi, nhảy xuống giường.

“Nàng làm gì?” Sở Dịch trong mắt ẩn nhẫn tức giận.

“Chàng cứ thế đi, nhưng thiếp nói cho chàng, thiếp cũng muốn đi tìm nam nhân, tìm cả đống về cho chàng xem!” Song Song uống giấm chua cũng không ít, tức giận cũng không nhẹ!

Sở Dịch xoay người, cầm tay Song Song túm quay về trên giường.

“Có gan nói lại lần nữa xem.” Sở Dịch bị Song Song chọc giận thật rồi.

“Ta nói, chàng được...phóng hỏa, chẳng lẽ ta không được đốt đèn à? Chàng cũng...ách, không có tư cách quản ta!” Song Song lắp bắp, cũng có chút lo lắng, bởi vì Sở Dịch rất tức giận, thật sự tức giận!

Bàn tay của hắn xé, xé! Y phục của Song Song cứ như vậy thành từng mảnh nhỏ, bị Sở Dịch ném xuống đất. Tay có chút thô lỗ, cũng có chút tức giận.

“A! Đồ sắc lang, làm gì xé y phục thiếp, không được chạm thiếp!” Song Song tay nhỏ bé cố ngăn hắn lại.

“Ta có hay không tư cách quản nàng, a?” Nói những lời này Sở Dịch có chút tức giận.

“Chàng buông, ta không để chàng chạm qua nữ nhân khác rồi lại đến chạm ta, không được...” Song Song nghĩ nam nhân của chính mình, tay lại chạm vào nữ nhân khác, thân thể cùng nữ nhân khác dây dưa, trong lòng khó chịu cực kì, òa khóc lên.

“Sở Dịch chàng là đồ hỗn đản, thiếp hận chàng, hận chàng...” Chạm nữ nhân khác bản bản gì đó lại tới chạm nàng, Song Song khó chịu nói không ra lời, càng khóc to hơn.

Sở Dịch thấp giọng nói: “Từ lúc cùng nàng thành thân, ta chưa từng chạm qua nữ nhân khác!”

Thực sự?

“Vậy trước khi thành thân cũng chạm qua mấy nữ nhân rồi!”

“Đó là trước đây!” Sở Dịch bất đắc dĩ quát.

“Được! Trước đây chàng không chung thủy sẽ không truy cứu nữa! Vậy hiện tại, hiện tại chàng đi kĩ viện!”

“Ta có việc, không phải đi khoái hoạt!”

“Chuyện gì mà phải đến nơi đó ?” Song Song ngừng thương tâm, bắt đầu hiếu kì.

“Nàng phải tin ta!” Sở Dịch còn chưa kịp thích ứng với thay đổi nhanh chóng của nàng.

“Tin ? Chàng nói tiếp sẽ tin?”

“Đến lúc rồi nàng sẽ biết.” Song Song lại dễ bỏ qua như vậy?

Sở Dịch hôn môi Song Song, thân thể bắt đầu luật động, mồ hôi rơi trên người nàng càng lúc càng nhiều.

“A! Chàng còn không nói cho ta biết, không... khá đi, um... Ta còn chưa tha thứ...chàng... um... hỗn đản!” Song Song chỉ còn biết đầu hàng trước thể tấn công như vũ bão của hắn. Tiếng rên rì, thờ hồn hể cùng đáp lại, trong phòng xuân sắc vô biên!

Sáng sớm tinh dậy, Song Song rửa mặt chải đầu xong cùng Sở Dịch dùng bữa sáng.

“Chàng lại ra ngoài?” Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng, đôi mắt đẹp lộ ra tình tự buồn bã.

“Ừ.”

“Thúy Hồng lâu?” Rầu rĩ hỏi.

“Ừ.”

“Không được chạm vào nữ nhân khác.” Song Song chu chu miệng.

“Sẽ không.”

“Tướng công đi thông thả, thiếp ở nhà chờ chàng nha, chàng sớm một chút trở về.” Song Song biến đổi, cười hi hi nói.

Sở Dịch nhìn nữ nhân có điểm khác thường, hướng ra phía ngoài đi đến, một vài bước lại quay trở về.

Nhìn chăm chăm về mặt cười khúc khích kia.

“Không được mặc đồ nam không ra nam, nữ không ra nữ, không được chạy ra ngoài, không được bám theo ta, nếu không cẩn thận cái mông của nàng đấy!” Sở Dịch nghiêm mặt cảnh cáo xong mới yên lòng đi. Thật là phải nhanh về nhà thôi!

“Thiệt! Ta không phải tiểu hài tử, cái gì mà cẩn thận cái mông! Hơn nữa không để chàng biết là được, ta thật muốn nhìn chàng làm cái gì ở kĩ viện!” Song Song thầm tính toán.

Nam trang hoàn hảo, Song Song vội chạy tới.

Bực mình! “Thúy Hồng Lâu” sinh lợi cũng thật tốt, nhiều như vậy xú nam nhân ở cái chỗ này. Song Song về mặt bất mãn.

Đi tới lầu hai, nắm một gã sai vặt hỏi : “Bách Mị cô nương ở sương phòng nào ?”

“Nàng có khách, người đi tìm cô nương khác đi.”

Song Song móc ra ít bạc vụn.

“Ta chỉ muốn biết một chút, cũng không phải muốn tìm.”

Gã sai vặt tiếp nhận bạc cười nói : “Phía tay trái, đi về phía trước, rẽ phải, rồi rẽ trái, nhìn thấy phòng đề “Thúy Yên các” là được.”

Thật đúng là phiền phức đi!

Song Song cẩn thận đứng ở phía trước cửa sổ “Thúy Yên các”, may mà khinh công của nàng khá tốt, hẳn là sẽ không bị phát hiện.

Ngón tay dính một ít nước bọt, chạm vào giấy dán cửa sổ.

Nhìn vào bên trong...

Nữ nhân nào, dám đặt tay lên đùi tướng công của nàng, Rống! Đầu dĩ nhiên tựa vào ngực tướng công nhà nàng. Hắn cũng thật biết làm công sự! Song Song tức đến mức chỉ muốn một cước đá bay cửa xông vào. Lại thấy...

Sở Dịch nắm tay cô ta, về mặt đầy sát khí.

“Thiên mặt lang quân, chịu trói đi!”

Hoàn hảo nha! Thế nào đã bị bắt đi. Song Song đang muốn tiến lên giúp một tay. Âm âm, cửa sổ bị đá bay đi, một người bay ra. Theo sát là một người – Sở Dịch.

Song Song vội vàng chột lóc.

“Ngươi là ai?” trong mắt người kia đầy sát khí.

Rõ ràng là một nữ nhân mỹ lệ như thế nào mà nói giọng một nam nhân vậy?

“Ta là ta!” Song Song nghịch ngợm đáp trả.

“Muốn chết!” nói xong đã tấn công Song Song.

Sở Dịch ngăn trở Song Song, đánh trả kẻ bắt nam bắt nữ kia, mấy chiêu xuống tới.

Sở Dịch hung hăng đánh một chưởng vào ngực hắn, kẻ kia liên tục rút lui, hiển nhiên thương tích không nhẹ.

“Không nghĩ tới ngươi cũng có võ công như vậy.” Khóe miệng người kia chảy ra tơ máu, thì thào nói.

“Không cần ngươi khích lệ” Song Song tiếp lời.

“Câm miệng.” Sở Dịch rống to.

“Vâng, tướng công.”

Lúc này rất nhiều thị vệ đã chạy đến.

“Bắt.” Sở Dịch ra lệnh một tiếng, thị vệ vội vàng bắt trói người kia.

Sở Dịch đi lên trước, xé mặt nạ hắn ra. Không phải chứ, là một nam tử! Rõ ràng là mỹ nam tử, sao lại phải đóng giả làm nữ nhân? Chắc là muốn trốn quan binh, đó chính là người xấu nha.

Song Song tò mò muốn chết.

“Mang đi.”

“Rõ.”

Biển người hiếu kì dần đi hết, Song Song cũng muốn lặng lẽ rời đi.

Sở Dịch vẻ mặt tức giận, một tay kéo nàng lại.

Thét lên: “Trở lại giải thích rõ ràng cho ta.”

Cái này xong chết chắc rồi! Song Song gào thét trong lòng.

Baba... Cái mông bị đánh liên tiếp, mãi không ngừng tay.

“A, chàng như thế nào đánh ta, ô... đau quá, thiếp cũng không phải trẻ con, ô.. dừng tay.” Song Song nước mắt rơi xuống, thực sự rất đau.

Sở Dịch ngừng tay, nhưng vẫn đang rất tức giận.

“Lúc ta đi nói như thế nào hả? Nàng có biết việc ngày hôm nay rất nguy hiểm không, một nữ nhân có gia đình nhưng vào kỹ viện đến vài lần!” Sở Dịch bị nữ nhân này chọc tức thật rồi.

“Nam nhân có thể vào đúng không?” Song Song không phục, vì sao nữ nhân cái gì đều không thể, nam nhân sao lại có nhiều đặc quyền như vậy?

“Ta nói rồi, ta đi có việc, không phải đi hưởng thụ!” Sở Dịch ầm nhẫn tức giận.

“Thế nhưng thiếp hiếu kì, chàng không nói cho thiếp, cuối cùng không phải không có việc gì sao, chàng nhưng đánh thiếp, hiện tại có việc làm chàng vui vẻ rồi!” Song Song phát tiết buồn bực trong lòng.

“Nha! Nam nhân có đặc quyền, làm gì cũng được, ta chỉ muốn đi xem một chút lại bị bắt về đánh đòn, đánh người cũng là đặc quyền của bọn hắn đúng không?” Song Song càng nghĩ càng tức giận, giãy dụa đứng dậy, kéo Sở Dịch đẩy ra ngoài cửa.

“Chàng đi ra ngoài, đi ra ngoài, thiếp không muốn nhìn thấy chàng.” Song Song khóc như mưa, nhìn Sở Dịch một lần thì đau lòng một lần, tưởng thoát

mái vài câu, rồi lại vừa nghĩ quên đi.

Đầy Sở Dịch ra ngoài cửa xong, Song Song lê cái mông đau nhức đáng thương đi về giường. Không dám ngồi, không thể làm gì khác hơn là ghé vào trên giường, vẫn không nhúc nhích.

“Đánh đau như vậy, lớn như vậy còn bị người ta đánh đòn, sau này làm thế nào gặp người đây! Ta không để yên cho chàng, ô...”

“Phu nhân thế nào không tới dùng bữa tối?” Sở Dịch ngồi trước bàn hỏi Tiểu Ngọc.

“Nô tỳ vừa tới, phu nhân nói cần nghỉ ngơi, dường như khó chịu, nếu không tướng quân đến xem.” Tiểu Ngọc cẩn thận trả lời.

“Các người xuống dưới trước đi.”

Quản gia, Tiểu Ngọc, cùng mấy nha hoàn toàn bộ lui xuống.

“Song nhi, mở cửa ra.” Sở Dịch đi đến trước cửa phòng, đẩy một chút, phát hiện cửa bị cài then bên trong.

Không ai để ý.

“Song nhi, mở cửa.” Sở Dịch không kiên nhẫn thấp giọng.

Không ai trả lời.

Tính nhẫn nại hết rồi! Rầm rầm! Sở Dịch đá mạnh, cánh cửa hi sinh thật quang vinh.

Sở Dịch bước đến trước giường, kéo nàng.

“Nàng muốn ồn ào đến khi nào? Không ăn, nàng chết đói đấy!”

Song Song nhìn cánh cửa bị hy sinh, lại nhìn Sở Dịch vẻ mặt khó chịu, không thèm nói một tiếng. Chàng khó chịu thiếp còn khó chịu hơn!

“Được rồi đừng náo loạn, ăn trước, tức giận là nhỏ, chết đói mới là chuyện lớn!” Sở Dịch còn cố tình nói đùa! Quái.

Song Song thẳng thắn nói: “Không đi!”

“Nàng có muốn ta khiêng nàng đi không?” Sở Dịch nghiêm mặt, uy hiếp nói.

“Không muốn, không muốn, chàng đánh mông thiếp nở hoa rồi, còn hung với thiếp, thiếp còn mặt mũi nào gặp người, ô ô...” Song Song ủy khuất khóc to, nữ nhân thực sự là biển nước à? Sao nhiều nước mắt như vậy?

“Ta chỉ đánh nhẹ có vài cái, thế nào lại nở hoa được?” Sở Dịch nở nụ cười.

“Chàng không thể nói lý, bỏ đi, thiếp không muốn thấy chàng!” Nhìn Sở Dịch hiếm khi cười lộ lên, Song Song lại nghĩ thật đáng ghét, rất đáng ghét. Sấn Sở Dịch thả lỏng tay ghé vào trên giường, không phải nàng không muốn ngồi, thật sự là cái mông rất đau a!

Sở Dịch buông sa trướng xuống, cũng lên giường.

Thân thủ, kéo quần Song Song xuống.

“Uy, chàng làm gì, dừng tay!”

Khàng nghị vô hiệu, quần vẫn bị Sở Dịch lưu loát kéo xuống.

Dĩ nhiên sung đỏ lên. Song Song có chút ngượng ngùng, đầu cũng không dám giơ lên cao, đã quên phải mắng nam nhân bá đạo kia.

Sở Dịch vô cùng ảo não, hẳn không biết chính mình đánh mạnh như vậy, thật hận không thể nhẹ nhàng hơn, đau lòng muốn chết.

Hắn nhảy xuống đất tìm trong rương một cái bình nhỏ, nhẹ nhàng xoa được bên trong bình cho Song Song.

Lúc trước đau đớn nóng cháy giờ thành lành lạnh dễ chịu, Song Song nghiêng người, không nhìn tới Sở Dịch.

“Còn đau không?” Sở Dịch về mặt đau thương tự trách.

Không để ý đến chàng.

“Song nhi!” Sở Dịch gọi một tiếng. Xong, xem ra tiểu nữ nhân tức giận thật rồi. Khuôn mặt trước giờ băng lãnh, để lộ ra khăn trương. Còn chưa dỗ dành

nữ nhân bao giờ, Sở Dịch thật không biết mở miệng thế nào.

“Ta... xin lỗi!” Sở Dịch gian nan mở miệng.

“Chàng nói cái gì?” Song Song mắt vừa mở, nhìn về phía Sở Dịch hỏi.

“Ta nói đúng không hỏi.” Má hần có chút đỏ lên, cơ bản chỉ dùng để quát.

Nghĩ đến Sở Dịch lớn như vậy còn chưa nói quá hai chữ “xin lỗi”, Song Song chuyển chuyển con người, quên đi, nàng biết hần lo lắng cho nàng, muốn nàng an toàn, tuy rằng có đánh nàng, nhưng mà... Song Song bắt đầu nói: “Thiếp tha thứ cho chàng!”

Cứ như vậy! Sở Dịch biểu tình khản trương rất cực cũng thả lỏng.

“Nhưng mà...” Song Song có chút ý xấu nói.

“Nhưng mà...” Song Song có chút ý xấu nói.

“Nhưng mà cái gì?” Sở Dịch lại bắt đầu khản trương.

“Chàng kể cho thiếp nghe chuyện lúc trước, người bắt nam bắt nữ ở kỹ viện đó!”

“Không thành vấn đề!”

“Còn có...”

“Cái gì?” Trước mặt Song Song, Sở Dịch dùng mơ tưởng đến việc giữ mãi bộ mặt băng lãnh, chỉ có khản trương cùng lo lắng.

“Sửa lại cửa cho tốt!”

“Tuân lệnh, nương tử!” Sở Dịch nói xong ôm Song Song vào lòng.

“Còn có...”

“Còn có...Cái gì?”

“Sau này không được đánh thiếp! Đây mới là quan trọng nhất”

Sở Dịch nhẹ nhàng ôm nàng nói: “Ngày hôm nay ta chỉ là lo lắng cho nàng, nóng ruột mới có thể như vậy, ta cam đoan sau này sẽ không bao giờ như vậy nữa!”

Đương nhiên Song Song cũng hiểu rõ, nếu không sao có thể tha thứ cho hành vi bạo lực của hần được.

“Còn có...”

“Còn có cái gì?”

“Ngày mai chàng nghỉ ngơi một ngày về nhà cùng thiếp.”

“Dễ làm, còn có gì không?”

“Còn có... Không có!”

Đêm đã rất khuya, người người đã say giấc nồng, thế nhưng Sở Dịch vẫn “bị” thanh tỉnh.

“Dịch, chàng nói có phải người kia thuật dịch dung rất cao không, có thể cải trang thành cung nữ ám sát hoàng thượng!”

“Ừ!” Sở Dịch miễn cưỡng đáp trả.

“Hoàng thượng cũng không có việc gì chứ?”

“Không !” Hoàng thượng sao có thể dễ dàng chết như vậy chứ.

“Vậy sao chàng biết hần ở “Thúy Hồng lâu” ?” Song Song hiểu kì.

“Trương công của nàng thông minh.”

“Thật?”

“Vậy sao ngay từ đầu không bắt hấn?”

“Có đồng bọn, tránh để đánh rắn động cỏ.”

“Vậy tại sao bọn họ muốn ám sát hoàng thượng?”

“Bọn họ muốn làm hoàng đế.”

“Không phải chứ?” Song Song giật mình.

“Ngủ.”

“Đồng bọn đâu?”

“Chạy!”

“ A! Làm hoàng đế thật nguy hiểm!”

“câm miệng!”

“Sao chàng không đi báo vệ....”

“Làm gì cời quân thiếp, um...”

“Đừng như vậy, um... Thiếp còn chưa hết đau, um... Cẩn thận mông thiếp...” Cái miệng nhỏ nhắn hỏi đủ loại vấn đề của Song Song cuối cùng cũng bị Sở Dịch hung hăng ngăn chặn. Làm thế nào ngăn chặn ? Đương nhiên là dùng môi hấn rồi....

Bạn đang đọc truyện *Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi tới, hai người này chẳng khác nào một cặp song sinh, đã đến là phải cùng nhau đến, Sở Dịch lạnh lùng nhìn hai vị khách không mời mà đến, không biết là có chuyện gì.

“Đại ca, cuộc sống có thế từ thế nào a?” Tiêu Ngọc Long ngồi trên ghế cười trộm.

“Ngươi tới chính là vì hỏi cái này?” Sở Dịch nhìn Tiêu Ngọc Long mặt biến dạng ví nín cười lạnh lùng mở miệng.

“Tiểu đệ chỉ là quan tâm hạnh phúc của đại ca.” Tiêu Ngọc Long cười trả lời, mong muốn trông thấy Sở Dịch có chút biểu cảm của người bình thường, tức giận! Hoặc là hờn hển, hoặc là chửi ầm lên.

“Nhị ca, ngươi bớt tranh cãi đi!” Thạch Phi cười ngăn Tiêu Ngọc Long tiếp tục khiêu khích Sở Dịch. Kỳ thực hấn cũng rất muốn thấy Sở Dịch có chút biến hóa, nhưng từ khi biết Sở Dịch đến nay, còn chưa từng nhìn thấy.

“Lần này tới chủ yếu là đến thăm đại ca cùng đại tẩu, thời gian tới ta cùng nhị ca có thể phải xa nhà.” Thạch Phi quay qua nói với Sở Dịch.

“Rời xa nhà?” Sở Dịch không hiểu hỏi.

“Haha...” Thạch Phi không nhịn được phải cười to lên. “Đại ca còn chưa biết, nhị ca bị bức hôn, bắt buộc phải chạy đi.”

“Đào hôn?” Nghĩ Tiêu Ngọc cả ngày lông bông dĩ nhiên cũng bị buộc phải đào hôn! Sở Dịch trong lòng muốn cười, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

Tiêu Ngọc Long xấu hổ, liếc Thạch Phi, đang muốn mở miệng giải thích thì...

“Dịch, lúc nào thì đi xem đua ngựa ?” Quân gia vừa nói Sở Dịch từ bên ngoài trở về, liền kích động đi tìm hấn, không phải nàng muốn bám chặt lấy Sở Dịch mà bởi vì ngày hôm qua hấn đồng ý đưa nàng đi xem đua ngựa, làm nàng vui rạo rức nửa ngày.

Vào phòng khách mới phát hiện có người lạ, nghĩ ở bên ngoài hô to gọi nhỏ, má không khỏi đỏ lên.

“Dịch, có khách?” Song Song ở cửa run một chút, liền chậm rãi đi hướng Sở Dịch.

Thạch Phi cùng Tiêu Ngọc Long không khỏi vì vẻ xinh đẹp của Song Song mà đứng ngây ra một lúc.

Sở Dịch đứng lên nói với Thạch Phi cùng Tiêu Ngọc Long : “Ta còn có việc, các người hai người thu thập đông tây vào ở phòng khách đi”, nói xong liền hướng ngoài cửa đi đến.

“Đại ca, thế nào không cho chúng ta giới thiệu một chút?” Tiêu Ngọc Long cười sáng lạn, không biết lại đang mưu tính cái gì.

Sở Dịch bắt đầu dĩ phải dừng lại.

“Đây là Tiêu Ngọc Long, đây là Thạch Phi, là hai người anh em kết nghĩa của ta.”

“Thạch Phi, gặp qua chị dâu.”

“Tiêu Ngọc Long gặp qua chị dâu.”

Song Song cúi người hoàn lễ.

“Đại ca, thật có hảo phúc khí có thể cưới thê tử như vậy, tiểu đệ đây thật ghen tị.” Tiêu Ngọc Long “ngây thơ” khích lệ Sở Dịch.

Thạch Phi âm thầm cười, lắc đầu.

Song Song nhìn vẻ mặt cười xấu xa của Tiêu Ngọc Long, không rõ hấn vì sao làm trò nhắc đến mình.

“Người không muốn ta đá ra ngoài cửa chứ?” Sở Dịch có chút không hồn giận.

“Đại ca, người thú chị dâu không phải vì muốn thanh tịnh sao, người sẽ không yêu chị dâu chứ?” (*) Tiêu Ngọc Long làm bộ vẻ mặt kinh ngạc.

Sở Dịch háng giọng, thật muốn một quyền đánh cho đồ sao chổi Tiêu Ngọc Long này hôn mê.

Song Song nhìn mắt Tiêu Ngọc Long phát hiện tinh quang của kẻ trộm, lòng tựa hồ cũng hiểu dụng ý của Tiêu Ngọc Long, nhưng cũng không phải hiểu hoàn toàn. Nhưng nàng chắc chắn Tiêu Ngọc Long đang cố ý!

Song Song cười hướng Sở Dịch nói : “Trống công, huynh đệ của chàng thật quan tâm chuyện của hai chúng ta, ta rất vui vẻ vì có người quan tâm chúng ta như thế, bất quá trống công có vẻ rất không thích hấn mở miệng, nếu như vậy, trống công chàng trời hấn lại, và miệng thật đau, sau đó hấn ở đâu thì ném hấn về chỗ đấy được không?”

Nhìn Sở Dịch vẻ mặt âm tình bất định, Song Song khẽ kéo tay hấn nói : “Dịch, chúng ta đi nhanh đi, cuộc đua bắt đầu rồi, đến chậm có thể cản không được.” nói xong lôi kéo Sở Dịch đi ra ngoài, khỏi cho hấn tức giận.

Tiêu Ngọc Long khẽ cười nhìn bóng lưng hai người rời đi.

Thạch Phi đi tới hỏi: “Người như vậy không sợ hoàn toàn ngược lại à?”

Tiêu Ngọc Long đắc ý cười nói : “Ta nghĩ sẽ không, bởi vì nữ tử đại ca thú không thể giống nữ tử bình thường, người không cảm thấy nàng rất thông minh sao? Người cứ yên tâm đi, người có hay không thấy lúc này đại ca sợ xanh cả mặt haha..”

Thạch Phi cười khẽ.

Trên lưng ngựa Song Song khẽ tựa vào lòng Sở Dịch, bọn họ cũng không có đua ngựa mà chỉ chậm rãi đi.

“Song nhi!” Sở Dịch gọi một tiếng, hấn cho rằng Song Song chắc sẽ hỏi về những gì Tiêu Ngọc Long nói, thế nhưng dọc đường nàng cũng không hề mở miệng. Chỉ là hưng phấn thưởng ngoạn phong cảnh ven đường.

“Dạ!” Song Song đáp nhẹ một tiếng.

“Nàng... có để ý lời nói vừa nãy không?” Sở Dịch cũng không rõ vì sao phải để ý cảm giác của Song Song. Hấn nghĩ những lời này làm nàng không vui, khổ sở.

Song Song ôn nhu nói : “Thiếp vì sao phải để ý, lúc trước, chúng ta còn chưa gặp nhau, chàng có như vậy thiếp cũng không thấy lạ. Hiện tại chúng ta ở cùng nhau, đây mới là quan trọng nhất không phải sao?”

(*) Lúc đầu Dịch ca cưới Song tỷ chỉ vì Thái hậu cùng Hoàng thượng ép buộc, Ngọc Long nói “Thanh tịnh” là nói Dịch ca cưới vợ vì không muốn thái hậu nói mãi, đây là nói kháy Sở Dịch thôi, nên Song tỷ khó hiểu là phải. Song Song ôn nhu nói : “Thiếp vì sao phải để ý, lúc trước, chúng ta còn chưa gặp nhau, chàng có như vậy thiếp cũng không thấy lạ. Hiện tại chúng ta ở cùng nhau, đây mới là quan trọng nhất không phải sao?”

Sở Dịch tâm tình đang khẩn trương rốt cục cũng thả lỏng, có cảm giác như trút được gánh nặng, là hấn suy nghĩ nhiều quá, Song Song của hấn là người

đặc biệt cơ mà, sẽ không để ý, sẽ không gây sự, chỉ có đôi khi hơi hồ đồ một chút thôi.

“Thế nhưng Dịch, lúc nào ta mới có thể chạm vào lòng của chàng, lúc nào chàng mới có thể nói ba từ “Ta yêu nàng” đây...” Song Song thầm nhủ.

Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi ở tại phủ đã hai ngày rồi, cùng chưa có dự định rời đi, xem ra gia đình Tiêu Ngọc Long bằng mọi giá phải bức hôn hắn. Vốn Sở Dịch nói cho Song Song, nàng cũng thương cảm cho hoàn cảnh của Tiêu Ngọc Long, nhưng nhìn hắn cứ quẩn quít lấy Sở Dịch nhà nàng, nàng cũng cảm thấy không vui.

Song Song ngồi trên bàn đu dây, ánh mắt không biết bay đi nơi nào, lòng thầm nghĩ có nên hay không gửi cho người nhà Tiêu Ngọc Long một bức thư bắt hắn trở về, hắc hắc, may cho hắn là nàng tâm địa thiện lương, buông tha hắn đi.

“Chị dâu thật có nhả hững nha!” Tiêu Ngọc Long miệng đầy ý cười nhìn Song Song.

Hà! Sao nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến thật rồi?

“Có hay không người nói cho người, nụ cười của người rất đáng ghét chưa?” Song Song trừng mắt nhìn Tiêu Ngọc Long, nhàn nhạt nói.

“Ta từng đắc tội chị dâu sao?” Tiêu Ngọc Long giả dạng đáng thương nói.

“Đắc tội thì không có, nhưng nụ cười của người che giấu quỷ kế trong lòng người, làm cho người khác nghĩ người rất vô hại.”

“Haha, khó có người nhìn ta được chuẩn xác như thế!” Tiêu Ngọc Long nghĩ một nữ tử như vậy thật xứng đôi với đại ca, tuyệt đối xứng đôi.

“Người đến tìm ta đúng không, có chuyện gì nói đi.” Song Song nhẹ nhàng đứng đưa bàn đu dây, mắt nhìn hướng khe sâu.

“Chị dâu rất thích đại ca đúng không?” Tiêu Ngọc Long trực tiếp hỏi.

“Người quan tâm?” Nàng hỏi ngược lại.

“Đúng, ta quan tâm, ta mong muốn có người có thể sưởi ấm đáy lòng lạnh lẽo của đại ca.” Tiêu Ngọc Long chân thành nói.

“Người ám chỉ người kia là ta?” Song Song cười.

“Ta thấy đại ca đối người rất đặc biệt, hắn rất thích người.”

“Đặc biệt? Lòng đại ca người quá sâu, ta trong mắt hắn hay là không có gì đặc biệt cả.” Song Song yếu ớt nói, thờ dãi một hồi.

“Người tin như vậy?” Tiêu Ngọc Long hỏi.

“Không! Cái đó và lòng tin không liên quan, ta chỉ nói sự thật mà thôi.” Song Song nhìn thoáng Tiêu Ngọc Long nói.

“Ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê, nếu không chúng ta thử làm nghiệm chứng.” Tiêu Ngọc Long đề nghị.

“Nghiệm chứng như thế nào?” Hiện tại Song Song cảm thấy nụ cười của Tiêu Ngọc Long càng lúc càng đáng ghét.

“Làm rồi sẽ biết!” Tiêu Ngọc Long tiếp tục trưng ra khuôn mặt tươi cười.

Tiêu Ngọc Long đẩy bàn đu dây một chút. Song Song không cẩn thận bị rơi xuống.

Tiêu Ngọc Long bước lên phía trước đỡ lấy Song Song.

“Các người đang làm cái gì?” Một tiếng quát vang lên trước cửa hậu viện.

Song Song ổn định thân thể rồi lập tức đẩy Tiêu Ngọc Long ra, đây là nghiệm chứng hắn nói? Phải không đây là hắn sắp đặt? Song Song oán hận trừng mắt liếc Tiêu Ngọc Long.

Sở Dịch rất nhanh tiêu sái tiến lên ôm Song Song vào ngực, hắng giọng thét lên: “Các người đang làm cái gì giải thích cho ta?”

“Đại ca, chị dâu không cẩn thận ngã từ bàn đu dây xuống, tiểu đệ chỉ là tốt bụng giúp đỡ một chút, nếu đại ca đã tới tiểu đệ cũng không còn chuyện gì, ta xuống phía dưới trước.” Tiêu Ngọc Long hào tâm giải thích xong, đi mất!

Song Song nhìn Sở Dịch vẻ mặt không hài lòng, lòng kêu khổ kiên tục, hận chết tên Tiêu Ngọc Long kia.

“Dịch! Chàng sao lại đến?” Song Song cũng không rõ vì sao Sở Dịch lại tới. Mà lỗi tại Sở Dịch lại nghe thành ý tứ khác.

“Thế nào? Ta tới không đúng lúc sao? “ Sở Dịch hờn giận nói xong, cũng không ôm Song Song nữa.

“Chàng có ý tứ gì?” Song Song có chút tức giận.

Sở Dịch nghiêm mặt xoay người nói : “ Hai người cô nam quả nữ, ôm nhau một chỗ còn ra thể thống gì?”

“Dịch, chàng không tin ta, cũng không tin chính huynh đệ của chàng, chúng ta thực sự không có gì.” Nói xong, Song Song bị tức giận từng từng bước đi đến trước viện, mông vừa khỏi một vài ngày, bước càng ngày càng nhanh. Tiêu Ngọc Long chết tiệt hại nàng cũng không nhỏ a!

Sở Dịch xoay người nhìn Song Song bước đi có chút tập tễnh, ôm lấy nàng nói : “Chân nàng làm sao vậy? Để ta nhìn.”

“ Chân thiếp vẫn rất tốt, chỉ là tim thiếp thật không tốt!” Song Song tức giận đẩy Sở Dịch ra.

“Không được như trẻ con! Đừng náo loạn!” Sở Dịch có chút tức giận nói.

“Chàng không thể nói lý!” Song Song nói xong liền muốn đi ra ngoài.

Sở Dịch chăm chú ôm Song Song nói : “Chết tiệt, chân của nàng muốn bỏ phải không?”

“Chàng hung hăng cái gì? Nếu không tin thiếp, vậy còn quản thiếp làm gì, chân thiếp bị phế đi cũng không phải chuyện của chàng.” Nói xong vành mắt cũng đỏ lên.

Sở Dịch thấy Song Song ủy khuất, nước mắt chực rơi xuống, đau lòng cũng thấy giọng :

“Được rồi, để ta xem chân của nàng trước đã.” Nói xong ôm lấy Song Song, nhẹ đặt nàng lên bàn đu dây.

Sở Dịch tháo giày khỏi chân nàng, lộ ra bàn chân bó nhỏ nhắn trắng như bạch ngọc, kiểm tra một chút.

“May mắn chỉ bị thương nhẹ, đắp được nghỉ ngơi mấy ngày là tốt rồi.”

Nói xong lại nhẹ nhàng đi giày vào giúp nàng. “Dịch, chàng đang ghen sao?” Song Song chăm chú nhìn nam nhân nàng yêu.

Má Sở Dịch hơi hơi hồng lên, hai tay ôm Song Song hướng Thính Vũ hiên đi đến.

Song Song ôm lấy cổ hắn, không bỏ qua tiếp tục hỏi : “Dịch, chàng có thích thiếp không?”

“Câm miệng.” Sở Dịch bói rồi.

“Dạ! Vậy chàng có đúng hay không đang ghen?”

“Ừm...” Cái miệng nhỏ nhắn bị hôn trụ, cứ như vậy, sao có thể nói được?

Trở lại gian phòng, nhẹ nhàng đặt Song Song lên giường, đứng dậy phải rời đi.

“Chàng muốn đi đâu?” Song Song kéo Sở Dịch lại, không muốn hắn đi.

“Ta đi tìm thuốc.” Sở Dịch có chút sùng nịch nói.

Song Song ngồi ở giường, tuy chân có hơi đau, nhưng ngực thật ấm áp, Sở Dịch đối nàng thực đặc biệt, nếu không sao hắn lại phản ứng mạnh mẽ như vậy. Nghĩ thế không kim lòng được mà cười tươi.

Đắp thuốc xong, Song Song làm nũng hỏi Sở Dịch : “Dịch, chàng ghen đúng không?”, trong ánh mắt lóe quang mang. Nàng mong Sở Dịch nói ra, nhưng khả năng này thật không lớn.

“Không nên suy nghĩ bậy bạ.” Sở Dịch có chút không tự nhiên nói.

“Dịch, chàng có thích ta không ?” Song Song tiếp tục cẩn thận hỏi, quan sát sắc mặt Sở Dịch.

“Được rồi, nàng nghỉ ngơi đi, ta có nhiều việc cần bàn bạc với Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi” Sở Dịch đẩy tay nàng ra, đặt nàng nằm trên giường, hôn lên môi nàng, rồi rời đi.

Song Song bất đắc dĩ nằm trên giường nhìn màn trướng, vì sao hắn không chịu thừa nhận, thậm thụt hay, hắn thật sự không thích nàng, thế nhưng rõ ràng hắn rất quan tâm nàng không phải sao ? Song Song tâm loạn ý phiền.

Sở Dịch đi ra ngoài đóng cửa, hắn tự hỏi, mình thích Song Song sao? Không thể phủ nhận là hắn thật thích nàng, nếu không, lúc thấy Tiêu Ngọc Long ôm Song Song , hắn lại có thể đánh mất bình tĩnh trước đây, trở thành kẻ ghen tuông bắt bọn họ giải thích rõ ràng! Thế nhưng trước mặt Song Song muốn nói ta thích nàng, ta yêu nàng lại không thể cất thành lời ...

Sở Dịch đi tới khách phòng nơi Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi ở tạm mới phát hiện, hai người chẳng biết đã đi đâu rồi. Đi thật rồi!

“Haha... mấy khi được thấy bộ dạng ghen tuông của đại ca!” Tiêu Ngọc Long trên lưng ngựa vừa cười vừa nói.

“Cẩn thận đấy, rồi cũng có lúc đến phiên ngươi!” Thạch Phi từ chối cho ý kiến.

“Yên tâm đi, ta còn muốn sống lâu thêm vài năm, tình huống như vậy không tới lượt ta.”

“Chuyện gì cũng không thể nói trước được.”

Mấy ngày nay Sở Dịch bề bộn nhiều việc, dường như triều đình xảy ra việc lớn, Song Song hỏi, hắn chỉ nói biên giới có chuyện. Song Song cũng không làm phiền hắn, mỗi ngày nhàn rỗi không có việc gì đều ngồi ở “Hồ Điệp Cốc” nhìn tất cả.

Sở Dịch giải quyết xong mọi việc mới tới nơi này nhìn nàng, tặng nàng một cái ôm đầy nhiệt tình cùng ngọt ngào. Cùng nhau nhìn bướm bướm bay lượn, ngắm cảnh đẹp, nơi đây đã thành hoa viên bí mật của hắn và nàng.

Nàng rất thích một Sở Dịch như vậy, ngao khí nhưng không hề băng lãnh, không hề cự nàng vu ngàn dặm ở ngoài.

Song Song yêu nam nhân băng lãnh lại có điểm bá đạo này, rất yêu rất yêu. Thế nhưng hắn có yêu nàng? Song Song thực sự không xác định...

“Hắn yêu ngươi, tuy rằng ngày thường vẫn lạnh như băng, thế nhưng hắn rất yêu chiều ngươi... Thế nhưng hắn cho tới bây giờ vẫn chưa nói...” Song Song lắc lắc đầu, không phải nói để đối phương có thời gian sao? “Song Song ngươi không nên tham lam quá.” Song Song thầm nói.

Hồ Điệp Cốc vẫn đẹp như trước, Song Song cũng không hiểu vì sao lại thích đến đây. Nhàn rỗi không có việc là lại đến nơi này.

“Song nhi, suy nghĩ gì mà ngây người như vậy, đến mức ta tới cũng không thấy?” Sở Dịch không hài lòng Song Song lại bỏ qua hắn.

“Dịch, công việc giải quyết ổn thỏa?” Song Song cười nhìn Sở Dịch dò hỏi.

“Không phiền lụy! Thế nào lại ở đây dờ ra?” Nói xong bé Song Song xuống khỏi bàn đu dây, hắn thật muốn cùng tiểu thê tử triền miên, nhưng thời gian ở chung càng ngày càng ít. Nghĩ tới đây tâm tình cũng vui đi phần nửa, sắc mặt có chút xấu xí.

“Làm sao vậy? Đột nhiên lại mất hứng, có gì phiền lòng sao?” Song Song nhìn lông mày hắn nhăn lại thành một đoàn, nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve.

Sở Dịch nhìn Song Song lo lắng cho mình, không biết mở miệng như thế nào, trở nên trầm tư.

“Chuyện gì làm chàng phiền não? Nói cho thiếp biết được không?”

Sở Dịch đánh giá một phen, cúi đầu hôn môi nàng một cái, mới nói: “Gần đây biên giới phía bắc bị kẻ thù quấy nhiễu, hoàng thượng vì thế mà ưu phiền, đã bàn bạc nhiều ngày, quyết định phái ta đi bình loạn.”

Song Song cả kinh, tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo Sở Dịch vội vàng hỏi: “Nói thế tức là, chàng phải đi đánh giặc?”

Sở Dịch nhìn Song Song, trong lòng vô cùng mâu thuẫn, hắn cũng không muốn phải đi, cũng lo lắng lắm chứ. Thế nhưng hắn cũng có trách nhiệm của hắn.

“Lúc nào đi? Lúc nào có thể trở về?” Song Song khỏ sở hỏi.

“Ngày mai đã xuất phát, có thể trở về sau mấy tháng, hoặc nửa năm, có thể lâu hơn...” nói đến đây Sở Dịch ôm chặt Song Song tiếp tục nói: “Song nhi đừng lo lắng, xa nhau chỉ là tạm thời, ta rất nhanh sẽ trở về.”

Song Song không muốn hắn ra đi chút nào, chiến tranh trong mắt nàng là chuyện đáng sợ nhất. Nàng thực không muốn, bọn họ mới chỉ bắt đầu, mà hiện tại hắn lại phải đi rồi. Cánh tay mảnh khảnh của nàng ôm thật chặt hắn...

Thì thảo nói: “Dịch, chàng đi sớm một chút trở về, lông tóc vô thương trở về, ta ở nhà chờ chàng.”

“Ta hứa với nàng, ta sẽ bình an trở về.” Nhưng chuyện không bị thương, hắn không thể hứa.

“Ngày mai sẽ xuất phát, không còn nhiều thời gian nữa, đi nơi xa xôi như thế, thiếp đi giúp chàng chuẩn bị một chút.” Ngày mai sẽ xuất phát, không còn nhiều thời gian nữa, đi nơi xa xôi như thế, thiếp đi giúp chàng chuẩn bị một chút.”

Nói xong Song Song lập tức xoay người hướng phòng hai người chạy tới. Nước mắt cũng không kiềm nén được mà chảy xuống, nàng luyến tiếc như vậy, cứ nghĩ đến ly biệt không biết ngày nào có thể gặp lại, trái tim không khỏi đau đớn như có ai đó bóp ghẹt.

Trở lại phòng, nàng bắt đầu sắp xếp quần áo và đồ dùng hàng ngày, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Song Nhi...” Sở Dịch chẳng biết từ bao giờ đã đứng trước cửa, mở miệng gọi nàng.

Song Song len lén lau nước mắt, quay đầu lại nhìn Sở Dịch tươi cười, trong tay vẫn cầm y phục của hắn.

“Phải đi cũng lâu dài, thiếp sẽ chuẩn bị quần áo chống lạnh, nếu trời nóng thì thay ra nhé! Còn có giày, mũ, chàng xem còn thiếu thứ gì không, thiếu nói

cho thiếp để mua thêm, còn có... Ừm!” Lời còn chưa nói ra đã bị Sở Dịch hung hăng hôn, câu kế tiếp tất cả đều phải nuốt vào.

Song Song nhẹ buông tay, y phục chảy xuống trên mặt đất, tay nhỏ bé ôm chặt cổ Sở Dịch, hôn lại hắn. Nụ hôn của Song Song kích thích dục vọng của Sở Dịch, hắn nhẹ ôm nàng đặt lên giường.

Song Song nhìn Sở Dịch trước mặt, lộ ra một nụ cười quyến rũ mê người, tay cởi bỏ quần áo của hắn, du di trên cơ thể rắn chắc của hắn, hôn lên cổ hắn, nàng muốn mãi mãi ghi nhớ mùi vị của hắn, nhu tình của hắn!

Ánh mắt Sở Dịch càng lúc càng mê man, tay điên cuồng dao động trên người Song Song, hắn thật sự bị tiểu thể tử của mình đầu độc vô phương cứu chữa rồi, điên cuồng, say đắm hôn nàng.

Bọn họ quên hết ly biệt, quên hết tất cả, trong trời đất chỉ có mình cùng người kia.

Quân đội đã chuẩn bị sẵn sàng, lúc nào cũng có thể xuất phát. Thái hậu cùng hoàng đế cũng đến tiền, ngoài ra còn có một ít đại thần, Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi cũng ở đó.

Đứng trước đội ngũ Sở Dịch một người như vậy tuấn vũ mà bất phàm, tựa một chiến thần.

Song Song ánh mắt tham luyến chăm chú nhìn Sở Dịch, nàng phải cất sâu hình ảnh của hắn vào tận đáy lòng.

Thân ảnh Sở Dịch trong mắt nàng chậm rãi phóng đại, chờ nàng hiểu ra thì Sở Dịch đã đứng trước mặt nàng.

Bàn tay to lớn kéo nàng vào ngực hắn, đập vào áo giáp làm nàng đau nhức, nhưng hai tay vẫn ôm hắn thật chặt.

Sở Dịch hung hăng hôn môi nàng một chút.

Đây là việc phải làm trước khi ly biệt? Trước mặt nhiều người như vậy mà hắn dám hôn nàng, nàng cảm nhận hàng trăm ánh mắt đang nhìn chăm chăm nàng cùng Sở Dịch, Song Song không thể ngờ hắn có thể làm vậy trước nhiều người như thế..., bình thường một Sở Dịch không nói không rằng lại lớn mật như vậy. Song Song tuy rằng ngượng ngùng, nhưng thật hạnh phúc trước tâm ý của hắn.

“Ta phải xuất phát, nàng phải tự chăm sóc bản thân, chờ tin tốt lành của ta.” Sở Dịch cúi đầu nói bên tai Song Song.

“Chàng phải bảo trọng, thiếp biết chăm sóc chính mình, chàng hứa với thiếp phải lông tóc vô thương trở về.” Song Song dặn dò như trước.

Nhìn Sở Dịch cùng Song Song lưu luyến không rời, thái hậu nở nụ cười, vô cùng thỏa mãn.

Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi cũng lộ ra biểu tình nghiến ngấm, núi băng cũng có một ngày tan chảy rồi sao?

Mà những người khác cũng rất biết điều quay mặt đi hướng khác.

Sở Dịch buông Song Song ra, xoay người đi nhanh hướng chỗ quân đội chạy đi.

Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi bay đến trước mặt Sở Dịch.

“Đại ca bảo trọng, có chuyện gì báo cho ta cùng Thạch Phi...” Tiêu Ngọc Long mở miệng nói, lúc này hắn đã không còn bộ dạng như trước, mà vô cùng thận trọng chân thành.

“Chúng ta chờ tin tức tốt của ngươi!” Thạch Phi vỗ vai Sở Dịch nói.

“Bảo trọng!” Sở Dịch ôm quyền hướng Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi nói lời từ biệt.

“Xuất phát đi, trăm chờ các ngươi chiến thắng trở về.” Hoàng đế lớn tiếng nói.

Ra lệnh một tiếng, đại đội nhân mã bắt đầu đi tới, Sở Dịch cười ngửa theo ở phía sau.

Hoàng đế cùng thái hậu đã khởi giá về cung, Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi cũng trước sau rời đi. Chỉ còn một mình Song Song đứng trước cửa thành vẫn nhìn về hướng quân đội, thẳng đến trước mặt nhân mã chạy càng lúc càng xa, rồi không còn bóng dáng. Song Song nghĩ ngực trống rỗng rồi, đau đớn quay về phủ.

“Phu nhân, người đã trở về.” Tiêu Ngọc nhìn Song Song thất thần mở miệng hỏi, đỡ nàng ngồi xuống, bưng một chén trà nóng cho nàng.

“Tiêu Ngọc, tướng quân đánh giặc rất lợi hại đúng không?” Song Song ánh mắt vô thần ngờ ngác hỏi Tiêu Ngọc mà giống như đang hỏi chính mình.

“Ai nha! Hóa ra phu nhân lo lắng cái này, tướng quân ra trận, mỗi lần đều là thắng lợi trở về, còn có, tướng quân võ công rất cao cường, trên chiến trường bách chiến bách thắng, người ta nói kẻ địch vừa nghe đến đại danh tướng quân đều phải run sợ. Ta nghĩ tướng quân rất nhanh sẽ trở về, phu nhân đừng buồn rầu chờ tướng quân trở về nha!” tiểu nha đầu lạc quan, cười hi hi nói với Song Song.

Song Song bị tiểu nha đầu chọc cho nở nụ cười, xuy một tiếng nói : “ Quý nha đầu, nghe ai nói thế, miệng chỉ biết nói vậy, sao có thể khoa trương như vậy?”

Tiểu nha đầu thấy Song Song không tin thì ủy khuất cực kì, tiếp tục nói: “Phu nhân, nô tỳ thực sự không nói vậy, tướng quân rất lợi hại, không tin ngài có thể hỏi Vương quân gia, hơn nữa trong thành ai mà không biết đại danh của tướng quân.”

Đúng vậy, chuyện của Sở Dịch Song Song cũng sớm nghe thấy, hay lo lắng của nàng thực sự chỉ là dư thừa, nàng cần phải tin tưởng năng lực của phu quân nàng, nhất định chàng sẽ chiến thắng trở về.

“Đúng, tướng quân nhà chúng ta rất lợi hại.” Tâm Tĩnh Song Song đã trấn an một chút, giọng điệu cũng dễ chịu hơn.

“Được rồi phu nhân, vừa có người nhà ngài tới, đợi một lúc lâu không thấy ngài, đã trở về rồi.”

“ Là ai tới, cha ta sao?” Song Song vội vàng hỏi.

“Không phải, là một người tên Tiểu Hương cô nương, nói ngài có thời gian quay về phủ một chuyến, cụ thể cũng không nói chuyện gì, chỉ nhấn lại như thế.”

Song Song nghĩ hay là có chuyện gì, phụ thân thân thể không khỏe sao, trong lòng sốt ruột, nghĩ chạy nhanh trở về.

Song Song phân phó Tiểu Ngọc mua sắm một ít vật phẩm, vội vàng vàng chạy về Liễu phủ, vừa vào cửa đã nghe tiếng Tiểu Hương mừng rỡ : “Tiểu thư, ngài đã trở về, Tiểu Hương rất nhớ ngài!” rồi nhào tới trước mặt nàng.

“Nha đầu này, mãi không thay đổi tính tình lỗ mãng, sau này ai dám lấy nguoi!” Song Song bắt đầu dĩ lặc đầu, vừa cười vừa nói.

“Nhân gia vui vẻ nên mới thế, sao lại nói nhân gia như vậy?” Tiểu Hương có chút không nghe theo, nhẹ giọng phản bác nói.

“Cha ta đâu?” Song Song vào cửa không thấy phụ thân liền mở miệng hỏi.

Chỉ thấy Tiểu Hương sắc mặt khẽ biến, tâm tình vui vẻ cũng vui đi phần nửa. “Tiểu thư, lão gia thân thể không khỏe đang nghỉ ngơi trong phòng.”

“Đã mời đại phu tới chưa?” Song Song lo lắng hỏi.

“Đại phu đã tới, chỉ nói thân thể không khỏe cần tĩnh dưỡng.”

Song Song không đợi Tiểu Hương nói thêm gì nữa, đưa lễ vật giao cho Tiểu Hương, liền hướng gian phòng của Liễu Sĩ Viên đi tới. Vừa đẩy cửa vào đã bị mùi thảo dược xông vào mũi. Đi vào bên trong cũng không thấy bóng Liễu Sĩ Viên. Đang muốn đi tìm đã thấy Liễu Sĩ Viên từ bên ngoài đi vào, bước chân có chút tập tễnh. Song Song chạy lên trước đỡ cha.

“Cha, không phải nói cần nghỉ ngơi sao, thế nào lại đi ra?” Song Song nhìn phụ thân sắc mặt tái nhợt yêu thương nhắc.

Liễu Sĩ Viên nhìn Song Song, mỉm cười, mở miệng nói : “ Không sao, lớn tuổi thì phải có chút bệnh, tĩnh dưỡng một chút thì không có việc gì nữa.”

Song Song đỡ Liễu Sĩ Viên ngồi xuống ghế, lúc này Tiểu Hương cũng bưng ra trà cùng điểm tâm tới.

“Song Song, Sở Dịch đánh giặc ở phía bắc?” Liễu Sĩ Viên nhìn nữ nhi dò hỏi.

“Sao cha biết?” Song Song không đáp, hỏi lại.

“ Là ta nói cho lão gia, lúc đi phủ tướng quân có nghe người ta nói.” Tiểu Hương một bên nói chen vào.

“Đúng vậy cha, nữ nhi hôm qua mới biết.”

“ Vậy nguoi ở chỗ này thêm mấy ngày.” Liễu Sĩ Viên hướng Song Song nói.

“Cha, nữ nhi cũng nghĩ vậy, nhưng thân thể không khỏe sao không nói cho nữ nhi một tiếng, đều là nữ nhi bất hiếu.” Song Song nghĩ vô cùng hổ thẹn.

“Đã lập gia đình rồi, không nên hay về nhà, hơn nữa cũng không phải bệnh nặng” Liễu Sĩ Viên nhẹ nhàng an ủi Song Song.

“Dạ, nữ nhi đã biết, cha nghỉ ngơi một chút rồi dùng bữa tối.” Song Song nhìn phụ thân có chút cố sức, liền nói phụ thân nghỉ ngơi.

Song Song phái người về phủ tướng quân, nói cho Vương quân gia quản lí tốt mọi việc thường ngày, nàng tạm thời ở đây chăm sóc phụ thân.

Sở Dịch từng kể Vương quân gia trước đây hầu hạ cha mẹ Sở Dịch, sau khi cha mẹ hấn qua đời, tiếp tục ở lại trông coi phủ từ khi Sở Dịch lên núi học nghệ cho tới bây giờ. Bởi vậy Song Song cũng tin tưởng Vương quân gia.

Đảo mất đã hai tháng trôi qua, ngẩng đầu nhìn lá vàng rơi rụng, cành cây trơ trụi cô đơn trong gió, Song Song nhớ nhưng khôn nguôi, không biết bao giờ bọn họ mới có thể gặp lại.

May mắn là một tháng qua thân thể phụ thân đã tốt hơn rất nhiều, làm cho Song Song yên tâm không ít.

Ở Liễu phủ gần hai tháng, hôm nay Song Song mới về phủ tướng quân, đón ở cửa là Tiểu Ngọc. Sau đó quân gia cùng chạy đi ra, vừa nhìn Song Song đã trở về, vội vàng sai người nhóm lửa trong phòng Song Song. Phủ lý vẫn như trước, chỉ khác là ở đây thiếu Sở Dịch, cũng lạnh lẽo hơn một phần.

(Lúc này thời gian là mùa đông nên quân gia mới sai đốt lửa trong phòng Song Song để sưởi ấm)

Song Song không khỏi đi tới “Hò điệp cốc”, nơi này đã hai tháng không ai lai vãng, chỉ có bàn đu dây trong gió nhẹ nhàng đung đưa.

“Phu nhân, bên ngoài gió lớn, ngài trở về đi thôi.” Tiểu Ngọc ở phía sau nói.

Ngày thứ ba trở về phủ tướng quân, Song Song vào trong cung vẫn an thái hậu, tiện thể cũng hỏi han tình hình chiến trận cùng tin tức ở biên cương, thái hậu chỉ nói cho nàng tình hình rất cật lực.

Song Song từ trong cung trở về lo lắng vô cùng, nàng không biết cật lực nghĩa là thế nào, nhưng nàng có thể đoán một phần là tình huống không tốt.

Nàng không có tin tức của hắn, cũng chẳng nhận được một bức thư nào, hai người dường như cắt đứt liên hệ.

“Dịch, chàng có mạnh khỏe, nói cho thiếp biết chàng có mạnh khỏe không? Chàng có biết thiếp nhớ chàng vô cùng?” Song Song gào thét trong lòng.

Qua nửa tháng hành quân, Sở Dịch cũng đã dẫn quân đội đến biên cảnh, khí trời đã từ từ lạnh hơn, lương thảo cùng củi đốt giữ ấm được đặc biệt quan tâm, Sở Dịch theo kinh nghiệm chiến trận, phải nắm được nhược điểm của quân địch.

Trước mắt một mảnh thảo nguyên, gọi là Ngạc hồ nhi thảo nguyên, “Lang tộc” sinh sống ở nơi này, chủ yếu lấy chăn thả mà sinh cơ, thỉnh thoảng cũng tấn công cư dân gần biên giới, giết người cướp của. Bọn họ quý trọng nhất là “Nguyên” cùng lương thảo, bởi vậy Sở Dịch quyết định tấn công chiếm lấy “Nguyên” trước, rồi đến lương thảo, như vậy mới có thể thật sự kiềm chế được bọn họ, dân cư hai nước mới có thể an cư lạc nghiệp.

Mà “Nguyên” của Ngạc hồ nhi này chính là dòng nước đầu nguồn. Để đánh bại bọn họ, chiếm lấy “Nguyên” chỉ là mở đầu...

Phía tay phải biên cảnh có một con sông nhỏ, do hai con suối hợp dòng mà thành, chảy về hướng đông nam, dù chỉ là một con sông nhỏ nhưng lại chảy về phía Ngạc hồ nhi thảo nguyên, cư dân nơi đó chỉ dựa vào dòng nước này mà sống, nói cách khác, nó chính là Nguyên duy nhất của quân địch. Lang tộc đương nhiên cũng biết nước là sinh mệnh của bọn họ, bởi vậy tại nhánh của Nguyên canh gác rất nghiêm mật.

Sở dịch biết rõ một hồi chiến tranh đầu rơi máu chảy là không thể tránh khỏi.

Sau khi tham khảo các tướng lĩnh khác, mọi người đều nhất trí với cách tác chiến của chủ tướng. Sở Dịch ra lệnh, buổi tối ngày mai bất ngờ tập kích nơi có “Nguyên”, mọi người phải nhanh chóng chuẩn bị cho tốt.

Trong doanh trường chỉ còn lại mình Sở Dịch, trong đầu không khỏi nhớ tới bóng dáng nhỏ bé nơi quê nhà cách xa ngàn dặm, thê tử của hắn...

Ngày mai trận chiến sẽ bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Phu nhân, hôm nay trong thành nghe nói có lễ hội ở chùa rất náo nhiệt, sao không nhanh chân đi xem?” Tiểu Ngọc rù rù Song Song đang chơi đu dây.

Song Song lắc đầu, một bộ mặt hứng thú.

“Ta nghe nhiều người nói, có miếu Vạn Mã xin xăm rất linh nghiệm nha, có muốn đến thay tướng quân cầu một chút không?”

Tiểu Ngọc tiếp tục mê hoặc Song Song.

“Thật sự rất linh à?” Song Song có chút động tâm.

“Đi thử một chút, đừng ở chỗ này nói mất được rồi.”

Song Song nhảy xuống bàn đu dây, kéo Tiểu Ngọc nói: “Vay mau đi thôi, ở chỗ này tàn ngần làm cái gì?”

“Oa! Thật đúng là náo nhiệt quá, phu nhân đi chậm một chút, Tiểu Ngọc theo không kịp!” Tiểu Ngọc thích náo nhiệt hiển nhiên rất vui vẻ, cứ nói liên tục.

Song Song cũng vui, lâu lâu ra ngoài hít thở một chút không khí mới mẻ thật tốt, nàng nhìn ngó khắp nơi, xem có đồ chơi gì mới mẻ không. Song Song bước đi chậm rãi, Tiểu Ngọc đi trước dẫn đường, chỉ chốc lát đã tới một nơi hẻo lánh.

“Phu nhân, thấy rồi, miếu Vạn Mã!” Tiểu Ngọc lấy tay chỉ phía trước.

Song Song thấy trước mặt không xa có một tòa miếu thờ, cảm giác rất cổ kính, có rất nhiều người đi ra đi vào. Song Song cùng Tiểu Ngọc bước nhanh đến.

Đối diện cửa lớn của miếu chính là Phật đường, rất trang nghiêm, có mấy cô gái trẻ tuổi quỳ gối trước tượng Phật, cầu xin gì đó. Song Song cũng hai tay thành hình chữ thập quỳ xuống. Nàng khấn cầu, thành tâm khấn cầu Sở Dịch sớm được bình an trở về...

Tiểu Ngọc cũng quỳ xuống, chấp tay trong miệng không biết đang lẩm bẩm cái gì. Lát sau, hai người cũng ra khỏi Phật đường.

“Có phải phu nhân cầu tướng quân sớm trở về không?”

Song Song cười không đáp mà hỏi ngược lại: “Vay Tiểu Ngọc cầu xin cái gì, muốn Phật tổ phù hộ có một lang quân như ý sao?” nói xong cũng cười khanh khách.

Tiểu Ngọc cũng có chút không ý tứ nở nụ cười: “Phu nhân, chỉ biết trêu đùa ta!”

“Thế nào? Bị ta nói trúng sao? Vay chờ chủ tử ngươì trở về, giúp ngươì kiếm một ngươì chồng tốt nha!” Song Song nhìn Tiểu Ngọc mặt hơi đỏ, mở miệng nói.

“Phu nhân, Tiểu Ngọc cũng không lấy chồng.” Tiểu Ngọc không nghe theo nói.

“Phu nhân, chúng ta đi thôi!” Lúc này Tiểu Ngọc đột nhiên thần sắc khẩn trương lôi kéo tay áo Song Song.

“Làm sao vậy?” Song Song kì quái, nha đầu kia lúc trước vội vã đi, hiện tại sao lại muốn về nhanh như vậy?

“Phu nhân, bên kia có người nhìn chăm chăm người, ta nghĩ nhất định không có ý tốt.” Tiểu Ngọc nhỏ giọng thì thầm nói.

Song Song theo ánh mắt Tiểu Ngọc nhìn, quả nhiên thấy một nam tử áo xanh lam đang nhìn nàng, Song Song thấy qua người nọ rất nhã nhặn, khí chất bất phàm, không giống người xấu. Dù sao, nàng cũng không sợ.

Nhưng nhìn Tiểu Ngọc vẻ mặt khẩn trương, Song Song cũng hiểu tốt nhất không nên gây sự. Liền cùng Tiểu Ngọc nhanh hướng cửa miếu.

Lúc này chợt nghe một tiếng: “Cô nương, xin dừng bước.”

Song Song quay lại đã thấy nam tử kia ở ngay phía sau, nàng lạnh lùng nhìn hắn, biết rằng hắn cũng không phải người bình thường, bởi vì nàng không cảm thấy tiếng bước chân của hắn. Có thể đạt tới trình độ này, nàng chỉ biết có hai người, là sư phụ cùng Sở Dịch. Hắn- là người thứ ba. Điều này chứng tỏ võ công của nam nhân này không thể dưới nàng.

“Công tử có chuyện gì không?” Song Song mở miệng hỏi.

Tiểu Ngọc vẻ mặt địch ý nhìn nam nhân trước mắt. Đang muốn mở miệng ngăn cản, đã bị Song Song kéo về phía sau, ý bảo nàng không được lỗ mãng.

Nam tử áo xanh lễ phép cười nói: “Chỉ là, cô nương rất giống một người bạn của ta, có gì mạo phạm mong cô nương bỏ quá cho.”

“Như công tử nói, đã nhận sai người, vậy tiểu nữ xin cáo từ trước.” Song Song nói xong không đợi nam tử trả lời đã kéo Tiểu Ngọc rời đi.

“Cái gì mà giống bạn với chả không, chắc chắn là loại đặng đồ tử.” Đi được một đoạn đường, Tiểu Ngọc không nhịn được thốt lên. (Đặng đồ tử : Đồ háo sắc, trăng hoa)

Song Song buồn cười nhìn Tiểu Ngọc, không có trả lời. Đối với nam tử kia nàng cũng không quá để ý, mặc kệ hắn có ý gì cũng không quan trọng. Bởi vì, lòng nàng từ lâu đã lấp đầy hình ảnh của Sở Dịch rồi.

Mùa đông đến, khí trời ngày càng lạnh lẽo, nhẩm tính Sở Dịch đã đi hơn bốn tháng. Không biết hắn lúc nào thì trở về, cũng không biết hắn có mạnh khỏe không! Ngày ngày Song Song chỉ biết đắm chìm trong nỗi nhớ mong mòn mỏi...

Ngày hôm đó, thái hậu đột nhiên phái tới một tiểu thái giám

“Phu nhân, tướng quân Sở Dịch đã thắng lợi, hiện tại đang trên đường trở về, thái hậu sai tiểu nhân đến báo trước cho phu nhân một tiếng.” Thái giám nhỏ giọng nói.

“Người nói, thắng lợi rồi, trên đường phải đi bao lâu?” Song Song nghe tin tức kia kích động không ngớt, hai mắt lóe sáng quang mang, Sở Dịch của nàng đã trở về, trở về...

“Khoảng mười ngày nữa cũng không sai biệt lắm.” Tiểu thái giám cười ha hả nói.

Nghe xong, Song Song thật vui vẻ, nắm tay Tiểu Ngọc nói: “Tiểu Ngọc, nghe không, Sở Dịch thắng rồi, đã đánh giặc, hần rất nhanh sẽ trở về!”

“Dạ, dạ... Phu nhân ta nghe được” Tiểu Ngọc nhìn Song Song vui sướng mà có chút điên cuồng, cũng vui vẻ nói góp.

“Vây tiểu nhân xin cáo lui trước.”

“Đã làm phiền công công”

Từ ngày hôm đó, Song Song bắt đầu bấm đốt ngón tay chờ từng ngày qua đi, một ngày, hai ngày, ba ngày... Rốt cục cũng đến ngày Sở Dịch trở về.

Song Song mang theo Tiểu Ngọc, Vương quân gia, người làm, đứng chờ từ sớm trước cửa lớn, nội tâm kích động, nàng nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực.

Chương 6.2

Từ ngày hôm đó, Song Song bắt đầu bấm đốt ngón tay chờ từng ngày qua đi, một ngày, hai ngày, ba ngày... Rốt cục cũng đến ngày Sở Dịch trở về.

Song Song mang theo Tiểu Ngọc, Vương quân gia, người làm, đứng chờ trước cửa lớn từ sớm, nội tâm kích động, nàng nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch trong lồng ngực.

...

Phía xa xa, chỉ thấy một cỗ xe ngựa rờn rọc đi tới, đến trước cổng liền dừng lại, màn xe vén lên, Sở Dịch một thân y phục màu xám nháy xuống, phong trần mệt mỏi. Song Song vui mừng định nhào vào lòng hắn, lại thấy bên trong có một nữ tử, toàn thân một màu hồng rực rỡ, rất trẻ rất đẹp cùng rất nhu nhược, chui ra. Sở Dịch đỡ nàng ta xuống xe ngựa, cẩn cẩn thận thận như vậy, che chở như vậy.

Song Song đột ngột dừng bước, nét tươi cười trên mặt nhất thời biến thành trắng bạch. Người con gái kia là ai? Là nữ nhân của Sở Dịch? Nhìn Sở Dịch che chở cùng săn sóc nàng ta, lòng Song Song co rút từng đợt đau đớn. Không biết nên tiếp tục đi về phía trước hay lùi về phía sau, nàng đứng ở đó vẫn không thể nhúc nhích.

Chỉ thấy hồng y nữ tử, khẽ khàng tựa vào vai Sở Dịch, yếu đuối mềm mại, thật làm người ta thương tiếc.

Lúc này Sở Dịch cũng thật hạnh phúc cùng vui vẻ. Hắn vừa nhảy xuống xe, liếc mắt liền thấy Song Song đứng cách đó không xa, nàng vẫn xinh đẹp như ngày xưa... Hắn hận không thể lập tức một bước ôm chặt tiểu nữ nhân mình ngày nhớ đêm mong. Hắn cũng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn mới đầu hài lòng nháy nhót kia vừa nhìn thấy nữ tử trong xe ngựa bước xuống thì biến thành tái nhợt cùng cứng ngắc.

Song Song ổn định tâm tình một chút, cố nặn ra khuôn mặt tươi cười bước nhanh tới, hơi cúi người lễ phép nói: “Phu quân, chàng đã trở về, trên đường đi có mệt mỏi? Vị cô nương này là khách quý chàng mời về sao?” Song Song khách khí ân cần thăm hỏi Sở Dịch.

Nàng gọi hắn là phu quân! Bình thường vẫn gọi hắn Dịch hoặc tướng công, mà hiện tại dĩ nhiên kêu hắn là phu quân, Sở Dịch trước thái độ khác lạ của thế tử có chút bất mãn, cau mày, nhưng vẫn mở miệng đáp lại:

“Đúng vậy, ta đã trở về, Song nhi.” Sở Dịch vừa nói vừa giao phó hồng y nữ tử cho Tiểu Ngọc, lại nói: “Song nhi, đây là Tà Mai Nhi.”

Song nhi đánh giá Mai Nhi, tuổi chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, rất mỹ lệ, mặc dù không phải là vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng rất xinh đẹp, lại diễm đam đáng yêu như thế, thoạt nhìn cũng sẽ làm người ta muốn bảo vệ che chở.

Song Song nhìn chằm chằm Tà Mai Nhi một lúc mới hỏi phục, nghĩ có chút thất thố liền cười che giấu nói: “Thì ra là Mai Nhi cô nương, nhìn thật xinh đẹp, ta có thể gọi người là Mai Nhi chứ, ta là Song Song, người gọi ta là Song Song hoặc Song nhi đều được.” Song Song tự giới thiệu một chút.

Tà Mai Nhi đối thái độ nhiệt tình của Song Song, rất lạnh nhạt, chỉ khẽ cúi người nói: “Mai Nhi gặp qua chị dâu.”

Sở Dịch vốn không biết làm sao giới thiệu Mai Nhi với Song Song, làm không khéo sẽ làm nàng hiểu lầm mà mất hứng, giờ hắn nhìn Song Song giống như không để ý, lại càng thêm bất an, cũng không biết trong bụng Song Song muốn làm gì.

Sở Dịch không muốn nói nhiều, phân phó Tiểu Ngọc nói: “Dẫn Mai Nhi đến Từ Vân cư, chiếu cố nàng cho tốt.”

Tâm tình sung sướng lúc trước đã bay đi đâu hết, hiện tại không biết là cái cảm giác gì, Song Song từng tưởng tượng ra thật nhiều hình ảnh lúc nàng và

Sở Dịch gặp lại nhau, thế nhưng không thể ngờ lại xảy ra tình huống như vậy.

Tiểu Ngọc đỡ Tà Mai Nhi đi đến Từ Vân cư, lúc gần đi Mai Nhi quay đầu lại thoáng nhìn Song Song, rồi mới theo Tiểu Ngọc rời đi. Hạ nhân nhìn tình cảnh khó hiểu cũng biết điều, dần dần tản ra.

Khoảng sân rộng phía trước chỉ còn Sở Dịch cùng Song Song hai người đứng ở nơi đó, Song Song uể oải, Sở Dịch ủ rũ. Vốn muốn hỏi cái gì, lại không đành lòng mở miệng.

“Chàng không mệt à? Sao mãi vẫn đứng im một chỗ?” Song Song nhìn Sở Dịch vẫn không nhúc nhích ở nơi đó nhìn chằm chằm nàng, liền mở miệng nhắc nhở.

Sở Dịch cũng không có đáp lời, kéo áo choàng, ôm Song Song vào ngực, nỗi tương tư nhớ nhung lâu ngày cuối cùng bộc phát, hân hân lên bờ môi đỏ mọng của nàng, vẫn mạnh mẽ như vậy, nóng bỏng như vậy, Song Song có chút tức giận.

“Ta trở về, Song nhi.” Sở Dịch dời môi Song Song, khẽ cắn vành tai nàng nói.

Song Song cố gắng thanh tỉnh, tay cố sức đẩy Sở Dịch ra, khéo tay chống nạnh bày ra một tư thế thật hùng dũng hỏi: “Đứng vậy, chàng trở về, đi lâu như vậy, cuối cùng đã về, cũng dẫn theo một nữ nhân trở về! Sở Dịch, chàng mà không giải thích rõ ràng, ta sẽ không dễ yên đâu!”

Tuy rằng nàng thật cao hứng thấy Sở Dịch bình an trở về, nhưng nàng cũng rất tức giận. Trước mặt người khác không thể phát giận, hiện tại, không thèm để ý tới hân liền chạy trở về.

Sở Dịch nhìn theo Song Song, tiểu nữ nhân đang ghen? Mấy khi xảy ra nha... Sở Dịch ôm trán phá lên cười, đuổi kịp tới, một tay ôm lấy Song Song vào lòng.

“A! Sở Dịch chàng làm cái gì? Thả ta xuống!” Song Song đột nhiên bị ôm, nhìn Sở Dịch đi nhanh hướng gian phòng bọn họ thì, vội vàng giãy dụa muốn hân buông ra.

Sở Dịch cố tình phớt lờ Song Song kháng nghị, trực tiếp trở lại phòng, đặt nàng ngồi trên giường, hai tay vẫn ôm chặt Song Song.

Song Song tiếp tục dấy dụa: “Dịch, chàng làm đau ta, buông ra.”

“Ta cùng người kia không giống như nàng tưởng đâu, phụ thân nàng ấy trước khi lâm chung giao phó nàng ấy cho ta.” Sở Dịch bị thái độ của Song Song bức bách, hướng Song Song giải thích.

Song Song ngừng giãy dụa, mắt chăm chú nhìn Sở Dịch.

“Thế nhưng vì sao phải giao phó cho chàng?” Lúc này Song Song có chút bình thường trở lại nhưng vẫn thấy khó hiểu, mở miệng hỏi.

“Tại một lần ra trận, chúng ta bị quân địch mai phục, phụ thân nàng ấy vì cứu ta mà bị địch giết chết, ta thì vẫn sống, chỉ là bị thương...” Nói đến đây, Sở Dịch hơi hổ thẹn.

“Bị thương chỗ nào?” Song Song vội vàng muốn kiểm tra vết thương của Sở Dịch, tay khó bé hoảng loạn.

“Đừng lo lắng, đã không còn đau nữa.” Sở Dịch nắm tay Song Song nói.

Song Song yên lòng.

“Chỉ là muốn chàng chăm sóc, để ý? Sao không phải cái khác, ví như cưới nàng ta.” Song Song cũng không ngại thơ ngây “chiều có” chỉ đơn giản như vậy.

Tà Thanh Vân, phụ thân Tà Mai Nhi đích thực có ý tứ này, Sở Dịch chỉ là đáp ứng phải chăm sóc, chiều có nàng thật tốt, cho tới khi nàng tìm được một người tốt gửi gắm cả đời. Sở Dịch không muốn Song Song lo lắng, bởi vì hân chưa bao giờ có ý định cưới một nữ tử khác. Bởi vậy...

“Ừ. Không có yêu cầu khác, chỉ là đơn giản chiều có nàng ấy.”

“Vậy sau này, chúng ta phải cùng nhau chiều có nàng thật tốt, ta nghĩ nếu vậy phụ thân của nàng dưới suối vàng cũng an lòng, vì vậy chàng cũng đừng quá tự trách mình.” Song Song an ủi Sở Dịch, không muốn hân vì việc này mà khổ sở. Nếu Sở Dịch đã nói như vậy, nàng cũng không muốn nghĩ thêm nữa.

“Không ăn giấm nữa à?” Sở Dịch nhớ đến bộ dạng ghen tuông của nàng lúc trước, không khỏi mở miệng trêu chọc. (ăn giấm: ghen tuông ^^)

“Không ghen.” Song Song trở mình cấp Sở Dịch một cái bạch nhãn.

Rồi tiếp tục bổ sung: “Nhưng mà, nếu chàng mà cưới thêm một cái tiểu lão bà, ta sẽ... ăn chàng.” Lúc này Song Song đột nhiên lộ ra biểu tình một kẻ tàn bạo, chu cái miệng nhỏ nhắn cắn cắn vai Sở Dịch.

Sở Dịch tìm trụ cái miệng nhỏ nhắn, hung hăng hôn một cái, nói: “Nữ nhân này là cầu hay sao mà lại cắn người? Ta thề, sẽ không cưới nữ nhân khác.”

Song Song khanh khách cười, Sở Dịch thề, nàng thực mẫn nguyện. Nàng đẩy hắn ra một chút, con mắt tinh tế đánh giá Sở Dịch rồi sau đó ôm chặt hắn, đau lòng: “Dịch, chàng gầy đi, khổ cực cho chàng rồi.”

“Nha đầu ngọc, chiến tranh vốn dĩ là như thế, đều qua rồi.”

Chương 6.3

“Dịch, thiếp rất nhớ chàng, rất nhớ, rất nhớ...” Song Song nói xong vui mặt thật sâu vào ngực Sở Dịch, cảm nhận hơi thở ôn hòa của hắn.

“Dịch, vậy sau này có dự định thế nào?” Song Song có chút lo lắng hỏi.

“Từ lúc nàng ấy biết phụ thân qua đời cơ thể vẫn không khỏe, tâm tình cũng không ổn định, chờ nàng ấy khá hơn chúng ta sẽ kiếm giúp nàng ấy một phu quân tốt, nữ hài tử chung quy vẫn phải lập gia đình.” Sở Dịch nói rồi suy nghĩ suy nghĩ trong lòng cho Song Song.

“Vậy nếu như Mai Nhi không muốn gả cho người khác thì sao?” Song Song mở miệng hỏi, không biết vì sao nàng nghĩ Tả Mai Nhi thực thích Sở Dịch, có lẽ là trực giác của phụ nữ đi.

Đó cũng là điều Sở Dịch lo lắng, hắn vẫn mơ hồ cảm giác được thái độ của Tả Mai Nhi với mình có chút đặc biệt, Song Song lo lắng không phải không có căn cứ.

“Yên tâm đi, ta sẽ thuyết phục nàng, nhưng không phải lúc này. Cho ta chút thời gian được không?”

Song Song cũng dời đi trọng tâm câu chuyện, hỏi Sở Dịch: “Được. Nhưng Sở Dịch, chàng còn chưa nói có nhớ thiếp hay không?”

Sở Dịch ôm mạnh Song Song xuống giường, xoay người đặt nàng dưới thân, mở miệng nói: “Ta sẽ nói cho nàng, ta nhớ nàng như thế nào, Song nhi của ta!”

Trong phòng tĩnh ý tràn khắp, lộ vẻ một mảnh xuân sắc mê người.

Mà lúc này, Tả Mai Nhi một mình trong phòng, không thể bình tĩnh. Nàng không thể ngờ trên đời lại có người con gái xinh đẹp như thế, nàng tự nhận mình lớn lên cũng bất phàm, thế nhưng vừa nhìn thấy Song Song thì không khỏi vì Song Song mỹ lệ mà cảm thấy không bằng... Một nữ tử vừa xinh đẹp vừa thông minh như thế, sao Sở Dịch có thể không thích. Không được! Nàng không thể chấp nhận tình yêu của Sở Dịch bị một người chiếm đoạt. Bởi vì nàng yêu Sở Dịch, hai năm trước nàng tròn mười lăm tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng đã yêu hắn. Nàng không cam lòng, không cam lòng nhìn tình yêu đầu tiên của mình lại thuộc về người khác.

Lòng Tả Mai Nhi bị lòng đỏ kị thiêu đốt, mất đi lí trí, nàng phải nghĩ biện pháp đoạt lại hắn...

Bạn đang đọc truyện *Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Sở Dịch thắng lợi trở về, lại lặn lội đường xa, hoàng đế lo lắng hắn gian nan khổ cực, chuẩn tấu để hắn nghỉ ngơi ở nhà một thời gian.

“Dịch, lúc chàng đi vội vàng vàng cũng không kịp từ biệt cha, lần này chàng trở về, chúng ta cùng đi bái kiến cha có được hay không?” Mấy ngày trước nhìn Sở Dịch mệt mỏi, Song Song cũng chịu ở nhà cùng hắn, nhưng đến ngày thứ ba đã ngồi không yên.

“Được!” Kì thực hắn cũng đang định thế.

Phiên chợ náo nhiệt ồn ã, Song Song nói muốn đi vấn an phụ thân, nhưng lúc đi qua chợ lại quán quýt lấy Sở Dịch đòi hắn đi xung quanh nhìn ngắm một chút. Sở Dịch đương nhiên là đồng ý rồi, chỉ cần nàng vui vẻ thì không có gì là không thể được.

Đi qua một cửa hàng đồ cổ thì Song Song hiếu kì chạy vào, Sở Dịch cũng phải đi theo. Nàng nhìn ngó khắp nơi, sờ sờ này nọ, đột nhiên bị một vật đặc biệt hấp dẫn.

Nói đặc biệt cũng không hẳn đặc biệt, chỉ là một miếng ngọc bội, nhưng ngọc bội lại do hai khối ngọc hình tròn tương khảm mà thành, một mặt có khắc rồng bay, mặt kia khắc phượng múa, tuy không phải là thứ vô cùng đáng giá gì đó nhưng không hiểu sao Song Song lại cảm thấy hứng thú với nó.

“Thích không?” Sở Dịch hỏi, hẳn cũng hiểu miếng ngọc kia đích xác rất đặc biệt, nhưng đặc biệt ở chỗ nào thì không thể nói rõ.

“Thích!” Song Song quay đầu lại, gật đầu.

Lúc này, một nam tử trung niên đi tới, hướng Sở Dịch cùng Song Song gật đầu một cái nói: “Hai vị, thật là người biết nhìn hàng, nhưng muốn mua miếng ngọc bội này phải có điều kiện.”

Sở Dịch chau mày, lạnh lùng hỏi: “Điều kiện gì?”

“Vây, vị chương quỹ này, có điều kiện gì xin nói nghe một chút.” Song Song mỉm cười.(Chương quỹ: Ông chủ)

“Khối ngọc bội này có tên là Trương tư bội, do hai miếng ngọc bội khắc hình rồng phượng khớp lại mà thành, nếu ngọc bội gặp phải hữu duyên mới có thể một phần thành hai, người nào làm ngọc bội tách ra, người đó là chủ nhân chân chính của nó, rất nhiều người đã thử qua nhưng đến bây giờ vẫn chưa thành công.”

“Tò mò quá!” Song Song nghe chương quỹ giảng giải, càng lúc càng thích khối ngọc, không khỏi vươn tay cầm lấy.

“Trương tư bội! Tên thật dễ nghe, ta là người có duyên với người sao?” Song Song nhẹ nhàng đặt ngọc bội trong lòng bàn tay ngắm nghía, như đang khấn cầu ngọc bội có thể đem chính nó tách ra.

Sở Dịch nhìn hành động ngây thơ của Song Song, không khỏi cười thầm trong lòng.

Song Song cẩn thận mở tay ra, nghĩ có lẽ đã vỡ vụn.

“Thật không thể tin được!” Chương quỹ kêu lên ngạc nhiên đầu tiên.

Song Song cũng có chút giật mình, Sở Dịch kinh hãi. Chỉ thấy trong lòng bàn tay Song Song sờ sờ hai khối ngọc bội.

“A! Ra rồi!” Song Song không thể tin được, nằng căn bản là không làm gì nha! Song Song lật mặt sau ngọc bội lên, chỉ thấy khắc một bát quái đồ.(*)

Sở Dịch, Song Song cùng chương quỹ đều không thể hiểu ngọc bội làm sao tương hợp cũng một chỗ, nguyên nhân có bát quái đồ.

Song Song muốn tìm hiểu huyền bí trong đó, thử khớp hai miếng ngọc bội lại, nhưng thế nào cũng hợp không được.

“Không nghĩ ngọc bội tự tìm được chủ nhân rồi,haha...”

Chương quỹ nhìn cảnh tượng trước mắt sang sảng cười.

“Vây chương quỹ, ngọc bội yêu quý của ngài bán cho chúng ta .” Song Song nháy mắt, vui vẻ nói.

“Haha..., ngọc bội gặp người có duyên với nó, không bán mới không có đạo lý nha!”

“Chương quỹ, người nói giá đi.” Sở Dịch nói.

“Ngọc bội ở cửa hàng nhỏ của ta cũng được năm năm, không ai có thể mở được, hôm nay coi như ta hoàn thành tâm nguyện của một người, tặng ngọc bội cho người có duyên, nếu bán chắc chắn sẽ làm ô uế ý nghĩa tồn tại của ngọc bội.”

“Chương quỹ là người làm ăn, cũng có công lưu giữ ngọc bội, sao có thể để chương quỹ nhận phần thiệt! Ngọc bội cùng ta có duyên, chương quỹ lấy chúng ta giá gốc cũng được.” Song Song rất thích miếng ngọc bội, thế nhưng sao có thể nhận không, đành nghĩ một biện pháp ôn hòa trung hòa.

“Đã như vậy, theo ý phụ nhân.” Chương quỹ cũng là người hào sảng, bán ngọc bội cho Song Song với giá rất thấp .

Oa! Thật hài lòng, song Song vừa đi vừa ngắm nghía hai miếng ngọc bội, Sở Dịch ở một bên nhìn Song Song, trầm mặc không nói.

Song Song đột nhiên đứng lại, kéo Sở Dịch, cầm miếng ngọc bội khắc hình rồng đeo bên hông Sở Dịch.

“Một nửa chàng giữ lấy, nửa còn lại của thiếp. Đây là vật của hai chúng ta, chàng không thể làm vỡ, cũng không được tặng cho người khác.” Dặn dò Sở Dịch, cũng có một chút uy hiếp.

Sở Dịch nhìn Song Song không nói, chỉ là với tay lấy miếng ngọc bội còn lại buộc chỗ thắt lưng Song Song. Nhìn nàng thật sâu, ôn nhu cầm tay nàng đi nhanh hướng Liễu phủ.

Hắn thừa nhận bọn họ có tình? Haha, Song Song cười, hạnh phúc.

Đi tới Liễu phủ, Liễu Sĩ Viên hài lòng, để chúc mừng thắng lợi của Sở Dịch cũng như việc hắn được bình an trở về, xiêm áo yến hội muốn cũng Sở Dịch “từ từ” vui vẻ hát hò một hồi.

Sở Dịch cùng Song Song định ở Liễu phủ một thời gian...

Ai ngờ...!

Sáng ngày thứ hai, Sở Dịch cùng Song Song chuẩn bị dời Liễu phủ, lại truyền đến tiếng gọi âm ỉ của Tiểu Hương.

“Tiểu thư, cô gia, Tiểu Ngọc cô nương ở phòng khách, dường như có việc gấp.”

Hai người ăn ý liếc mắt nhìn nhau, không biết vì sao Tiểu Ngọc lại vội vã tới. Vợ vàng đi đến phòng khách. Đến nơi còn chưa đứng vững liền nghe thấy thanh âm lo lắng của Sở Dịch.

“Tướng quân, phu nhân, rốt cục nhìn thấy hai người, nhanh lên! Nhanh về nhà!”

Song Song bị bộ dạng sốt ruột của Tiểu Ngọc dọa sợ: “Đừng nóng vội! Từ từ nói có chuyện gì?”

“Mai Nhi cô nương, không biết làm sao mà sáng sớm ngày hôm nay ta đến

hầu hạ nàng ấy, thấy Mai Nhi cô nương cả người phát run, ôm mình ngồi trên giường không cho người khác chạm vào, cũng không cho đại phu khám bệnh, gọi to cha, nói nàng rất sợ, nói không để cha đi các loại. Nô tỳ cũng không biết làm sao, hiện tại quân gia cùng mấy nha hoàn đang trông nom...”

Tại sao lại có thể như vậy?

Về đến nhà, Sở Dịch cùng Song Song bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngây người, chỉ thấy Tả Mai Nhi quần áo xộc xệch ôm đầu ngồi góc phòng, liên tục gào thét “Cha, không, máu...!”, “Có máu!”

Song Song cất bước lên phía trước cố gắng vuốt lên khuôn mặt bất an của Tả Mai Nhi, lại không ngờ hai tay nàng ta cuồng loạn cào cấu mặt nàng. Miệng hét: “Người xấu, hung thủ, không được không được chạm ta!”

Sở Dịch kéo Song Song vào lòng, nhìn xem vết thương thể nào, cũng may không đáng lo ngại.

Sở Dịch đưa Song Song cách ra một khoảng, tiến lên nắm cổ tay Mai Nhi nhẹ giọng trấn an nói: “Mai Nhi, ở đây không có người xấu, đừng sợ, ta là Sở đại ca.”

Sở Dịch nhẹ giọng dỗ dành, Tả Mai Nhi dường như có chút thanh tỉnh, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Sở Dịch, nhào vào ngực hắn khóc: “Sở đại ca, cha ta đi rồi, cha ta đi rồi, Sở đại ca đừng rời bỏ ta, đừng rời bỏ ta, ta sợ.” Nói xong lại khóc rống lên.

“Sở đại ca sẽ không bỏ người lại, đừng sợ, người nghỉ ngơi đi, ngủ một hồi sẽ khỏe.”

“Được.” Tả Mai Nhi nghe xong Sở Dịch hứa hẹn, an tâm nằm xuống, chậm rãi ngủ.

Sở Dịch ngắm Tả Mai Nhi dường như ngủ, đang định cùng Song Song rời đi, tay lại bị Mai Nhi nắm.

“Sở đại ca, đừng bỏ lại ta.” Tả Mai Nhi thì thào khẩn cầu, giống như gặp ác mộng bất an nói mơ.

Nguyên bản Sở Dịch muốn thoát, lại sợ Mai Nhi tỉnh nên thôi. Chỉ ngồi trên ghế cạnh giường, mắt nhìn Song Song.

“Vậy chàng chăm sóc Mai Nhi cô nương một lúc, thiếp ra trước.” Song Song không muốn nhìn sự ôn nhu của trượng phu mình dành cho nữ tử khác, cũng không nguyện thấy bàn tay kia bị một nữ tử ngoài mình nắm.

Song Song gượng cười với Sở Dịch rồi hướng ngoài cửa đi đến.

Song Song trong lòng cũng không thoải mái, thế nhưng cũng thầm nói với mình, hiện tại không phải lúc ghen tuông, Tả Mai Nhi mất đi người thân rất cần có người chiều cô, mà Sở Dịch cũng vì báo ân, đối Mai Nhi chỉ có tình huynh muội. Nàng không nên có cảm xúc khó chịu này, trách nhiệm chăm sóc Mai Nhi nàng cũng có phần... Song Song ngẩng đầu nhìn bầu trời, thở dài một hơi, bước nhanh về Thính Vũ hiên.

Tâm trạng Sở Dịch thật là uể oải, hắn không biết vì sao Tả Mai Nhi đột nhiên biến thành như vậy, bởi vì mất đi người thân là đã kích quá lớn? Chờ Mai Nhi ngủ say, Sở Dịch dặn dò Tiểu Ngọc ở lại chăm sóc, chính mình liền rời đi...

Tuyết rơi, trận tuyết rơi đầu tiên khi mùa đông tràn về, Sở Dịch đi tới phía trước, Song Song chắc vui vẻ ngắm những bông tuyết rơi bất ngờ, chậm rãi đi theo sau, nhìn phía sau Sở Dịch một hàng dài dấu chân in trên mặt tuyết. Hiếm khi tuyết rơi nhiều như vậy, vốn muốn cùng Sở Dịch đi nhìn cảnh tuyết rơi, thế nhưng nàng biết không được, vì bọn họ phải chăm sóc Tả Mai Nhi.

Ngực Song Song có chút tức nuối, đi tới đi tới đột nhiên muốn đùa nghịch một chút, khom lưng nắm lên một khối tuyết, nhắm vào đầu Sở Dịch, bịch! Trượt rồi, chỉ thấy Sở Dịch nghiêng sang một bên tránh, Song Song không phục, tiếp tục nắm lên một khối nữa ném tới, Sở Dịch không thèm quay đầu lại nhìn, đầu nghiêng sang một bên, hắn có mắt sau gáy chắc?

“Sở Dịch!” Song Song có chút buồn bực gọi, bước nhanh đuổi kịp, chắn trước mặt Sở Dịch.

“Sao lại né tránh?” Câu hỏi hơi buồn cười.

“Trái lại muốn ta đứng im làm bia ngắm cho nàng chắc?” Sở Dịch nhìn cô gái nhỏ trước mắt, có chút bật cười, thật là tính tình trẻ con.

Song Song chu môi: “Không chơi nữa, không thèm để ý chàng!”

Sở Dịch kéo tay Song Song, đặt tay nàng trong lòng bàn tay ấm áp của mình, nói: “Không nghịch ngợm nữa! Đi thôi, chúng ta đi nhìn Mai Nhi một chút!”

“Dạ, phu quân.” Song Song nói.

Sở Dịch sùng nịch ôm thắt lưng Song Song hướng Tử Vân cư.

“Sở đại ca!” Thấy Sở Dịch tiến đến, mắt Tà Mai Nhi sáng lên, không để Song Song liền nhào vào lòng Sở Dịch.

Sở Dịch nhẹ nhàng đẩy Mai Nhi ra, đỡ nàng ngồi xuống ghế. Nhìn Tà Mai Nhi thân mật quá độ với Sở Dịch, ngực Song Song có chút khó chịu, nhưng nàng cố gắng bài trừ cảm giác kia.

“Mai Nhi, cảm thấy đỡ hơn chưa? Hôm nay có tuyết rơi, một mảnh trắng xóa rất đẹp, có muốn đi xem không?” Song Song hy vọng Mai Nhi thoát khỏi bóng ma người thân qua đời sớm một chút, đi ra ngoài thay đổi tâm tình, đại phu cũng nói Mai Nhi chỉ bị đả kích về tinh thần, thân thể hơi suy yếu, cũng không có gì trở ngại. Quan trọng nhất chính là tâm trạng vui vẻ.

“Cảm ơn chị dâu quan tâm, ngày hôm nay nghĩ rất nhiều, mấy ngày qua thật sự là gây phiền phức cho chị dâu cùng Sở đại ca.” Mai Nhi nhìn khuôn mặt tươi cười như hoa hé nở kia, vô cùng khó chịu, khách khí trả lời.

“Sở đại ca, ta muốn ngắm tuyết, người theo ta được không, nghe hạ nhân nói đằng sau có một khe sâu, đi phía nào để thấy khe sâu?” Tà Mai Nhi quay đầu nhìn về phía Sở Dịch khẩn thiết nói, không hề để ý tới Song Song.

Khe sâu, không phải Hồ Điệp cốc của nàng chứ?

Sở Dịch có chút khó xử, chỉ nói: “Tuyết rơi trời lạnh, người thân thể suy yếu, không thích hợp đi ra ngoài.”

“Thế nhưng ta muốn đi ra ngoài một chút, giải sầu cũng tốt, chẳng phải chị dâu nói nên đi ra ngoài sao, Sở đại ca đi cùng ta được không?”

Song Song cười khò, thật sự là vấp phải đá do chính mình bê ra.

“Muốn giải sầu cũng tốt, gọi chị dâu người đi cùng đi.” Sở Dịch không muốn Song Song hiểu lầm, hoặc khổ sở, nên uyển chuyển từ chối.

“Sở đại ca, ta muốn cùng người, hay là người không cần ta, căm ghét ta rồi?”

Nói xong Tà Mai Nhi chực khóc, vẻ mặt đau khổ.

Sở Dịch căng thẳng, những lời này đánh thẳng vào lòng hấn, hấn đã đáp ứng phụ thân Mai Nhi yêu thương nàng, chăm sóc nàng. Có ân tình, có hứa hẹn.

“Người đã nhất quyết như thế, vậy đi thôi.”

Tay Sở Dịch nâng Mai Nhi đứng dậy, hướng ngoài cửa đi đến.

Song Song không cùng, lòng nàng lúc này như băng tuyết giữa trời đông, lạnh đến phát đau, nàng từng nghĩ Sở Dịch chắc chắn sẽ cự tuyệt, nàng từng nghĩ Hồ Điệp cốc chỉ thuộc về hai người bọn họ, mà giờ đây lại có một người khác chen vào. Là nàng đánh giá thấp sự hồ thẹn của Sở Dịch, hay nàng đã quá nhỏ nhen?

Thế nhưng không phải chính mình thâm nhủ phải bảo vệ chăm sóc Sở Dịch sao? Không làm hấn tức giận, không làm hấn phiền lòng, cho nên nàng phải nhẫn nại. Song Song ngồi trước cửa sổ nhìn hoa tuyết bay đầy trời. Có chút ngẩn người.

Sở Dịch phúi phúi hoa tuyết trên vai áo nàng, thấy Song Song ngồi một chỗ đờ ra, lắc đầu ôm lấy nàng nói: “Đang suy nghĩ cái gì?”

“Thiếp đang nghĩ lúc nào tuyết ngừng rơi?” Song Song không nhìn Sở Dịch vẫn ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ.

Sở Dịch vươn tay đóng cửa vào.

“Đi ra ngoài một chút không?” Sở Dịch biết Song Song không vui, hấn cũng biết nỗi lòng của nàng, nàng không nói gì chỉ vì không muốn hấn bận lòng.

“Không đi nữa, thiếp sợ lạnh, Mai Nhi sao rồi?”

“Nàng ấy về nghỉ ngơi rồi, có Tiểu Ngọc trông.”

“Nga!”

Sở Dịch cầm bàn tay nhỏ bé giờ đã lạnh lẽo đặt lên môi hôn một cái nói: “Ngồi ở nơi này lạnh, nên về giường nghỉ ngơi thôi.”

Song Song nhu thuận gật đầu.

.....

Song Song rúc vào lồng ngực ấm áp của Sở Dịch.

Thế nhưng sao không thấy ấm hơn chút nào, Song Song rung mình một cái, tỉnh lại. Sở Dịch đâu? Chắc đi chỗ Mai Nhi. Song Song cười khổ.

Đi giầy, mở rộng cửa.

A! Người tuyết! Song Song vừa cười vừa chạy đến trước mặt người tuyết.

“Trong mắt nàng có người tuyết trước, sau mới đến tướng công!” Sở Dịch đi tới ôm Song Song vào lòng.

“Ha ha..., người ta không phải có mới nói cũ đâu, tướng công, người tuyết là chàng đáp?” Song Song đầy ý cười.

“Không phải!” Đường đường một đại nam nhân mà đi đáp người tuyết? Sở Dịch vội vàng phủ nhận. Hắn không ngờ mình lại hành động ấu trĩ như vậy, thế nhưng hắn biết Song Song sẽ thích.

“Xi! Đáp là đáp, sao phải ngượng ngùng.” Song Song chum chim môi hôn Sở Dịch một phát: “Cảm ơn tướng công, Song Song rất thích.”

“Muốn cảm ơn, nên có chút thực tế.”

Sở Dịch ôm Song Song hướng gian phòng đi đến.

“Tướng công, thiếp còn muốn nghịch người tuyết!” Song Song kháng nghị.

“Đã xem qua rồi còn gì!”

“Thế nhưng, thiếp còn muốn đáp một người tuyết khác.” Song Song bĩu môi.

“Không được!” Sở Dịch một phát cự tuyệt.

“Vì sao?”

“Không vì sao cả!!”

“Tướng công, chàng thật bá đạo!”

Đóng cửa, bị đặt lên giường.

“Tướng công, hiện tại là ban ngày, chúng ta làm chuyện khác đi!” Song Song rất muốn ra ngoài đáp người tuyết.

Sở Dịch không nói, cúi đầu hôn lên cổ Song Song, tay cũng không an phận bắt đầu cởi áo nàng.

“Không được cởi áo, người ta sợ lạnh!” Song Song vội vàng túm chặt quần áo.

Sở Dịch tự mình cởi quần, rồi cởi tiếp của Song Song. Song Song tay nhỏ bé không ngừng bảo vệ phục không bị cởi ra.

Sở Dịch gầm nhẹ một tiếng, một tay to lớn tóm lấy hai tay nàng, giữ chặt trên đỉnh đầu, tay kia nhanh chóng trút bỏ quần áo Song Song, rồi lập tức tách đôi chân thon dài của nàng ra, vừa vận áp dục vọng của mình vào.

Động thân thật mạnh, tiến vào Song Song.

Sở Dịch buông lỏng tay Song Song, tay cũng bao phủ ngực nàng, chơi đùa vuốt ve. Song Song ôm lấy cổ hắn...

Ai! Quên đi, phản kháng cũng vô hiệu, Song Song đầu hàng.

Tâm tình Tả Mai Nhi càng lúc càng tồi tệ, người khác đến gần nàng, nhẹ thì bị cào bị thương, nặng thì bị Mai Nhi ném đồ vào người...

Bọn nha hoàn không ai dám tiếp cận Tả Mai Nhi. Chỉ có thấy Sở Dịch, tinh thần Mai Nhi mới có chút ổn định, nước mắt lưng tròng khóc: “Sở đại ca, người đã đến rồi, ta sợ quá, người đuổi bọn họ đi đi, bọn họ là người xấu, giết chết cha, nếu không người giết bọn họ báo thù cho cha có được hay không?”

Mỗi lần đều là Sở Dịch về mặt hồ thẹn nói: “Mai Nhi đừng sợ, ta sẽ đánh đuổi bọn họ!”

Dường như Mai Nhi chỉ biết đến Sở Dịch, người khác nàng đều không nhận ra, không có Sở Dịch bên cạnh, nàng sẽ không chịu ăn, không có Sở Dịch

đồ dành, nàng sẽ không ngủ yên, suốt ngày cứ quán quít lấy tướng công yêu quý nhà nàng!

Lâu rồi tướng công không cùng Song Song ăn cơm, không dỗ nàng ngủ, rồi không cùng nàng ra ngoài, bọn hạ nhân đều nói nàng đã bị chồng rong bỏ, lòng Song Song đau ê ẩm, cũng có ghen tỵ. Nàng biết tướng công vì thực hiện lời hứa, nàng biết tướng công muốn Tả Thanh Vân chết đi được yên lòng, cho nên nàng không khóc, không náo loạn cũng không đòi thất cổ. Vì nàng yêu thương tướng công của mình, không muốn hấn phiền lòng.

Sáng sớm, Song Song tỉnh lại, nhìn trượng phu ngủ say bên cạnh, không muốn làm hấn tỉnh giấc. Xuống giường, mặc quần áo, nhẹ nhàng mở cửa đi ra, nàng muốn đến thăm Tả Mai Nhi.

Mở rộng cửa, đi vào, thấy Tả Mai Nhi nằm trên giường.

“Mai Nhi muội muội, chị dâu đến xem ngươi.” Song Song nghiêm túc nói với Mai Nhi.

Đây là lần đầu tiên Song Song một mình tới gặp nàng, có chuyện gì sao? Tả Mai Nhi suy đoán, không nói gì, chỉ nhìn Song Song.

Song Song mặc kệ biểu cảm của Tả Mai Nhi, nói tiếp: “Một người mất đi mẫu thân, hiện tại lại mất phụ thân nhất định rất thương tâm, điểm ấy ngươi cùng Sở Dịch có chút đồng bệnh tương liên(*). Phụ Thân của ngươi rất rất giỏi, hấn hi sinh thân mình cứu tướng quân, vì hấn hiểu rằng, quân đội mất đi kẻ lãnh đạo sẽ cầm chắc thất bại, hấn thật vĩ đại, ta thật kính nể hấn!” (Đồng bệnh tương liên: giống nhau về một điểm nào đó, thường là có cùng nỗi đau)

“Ta...ta không biết ngươi nói cái gì?” Tả Mai Nhi lạnh lùng nói.

“Không, Mai Nhi, ngươi rất rõ, bệnh của ngươi căn bản không phải vì cha ngươi chết đi, mà vì Sở Dịch không phải sao? Ngươi thích Sở Dịch đúng không? Thế nhưng ngươi lại lợi dụng cảm giác hổ thẹn của Sở Dịch, mỗi giờ mỗi khắc đều nhắc nhở hấn, cha ngươi vì hấn mà chết, ngươi đang thương tổn hấn, ngươi biết không?” Song Song thẳng thừng vạch trần điểm then chốt của vấn đề, nàng chỉ đoán, đoán Mai Nhi bệnh tật chẳng qua chỉ là giả, để giành lấy sự chú ý của Sở Dịch! Thế nhưng tất cả chỉ là suy đoán của nàng, chẳng may...

“Ngươi muốn nói gì, ngươi đang sợ ta đoạt mất trượng phu của ngươi?”

Tả Mai Nhi cười nhạt hỏi, bộ dạng nhu nhược lúc trước biến mất.

Song Song tự tin cười nói: “Không! Ta nói những lời này... mong ngươi buông tha hấn! Đừng để hấn ngày ngày sống trong thống khổ tự trách.”

“Ta sẽ làm hấn yêu ta!” Tả Mai Nhi đáp lại.

Cái gì? Trọng tâm câu chuyện chuyển biến rồi!

“Là đồng tình thôi chứ?” Song Song thành thật nói.

“Ngươi! Vậy Sở Dịch từng nói yêu ngươi bao giờ chưa?”

Tả Mai Nhi lãnh khốc nghiêm mặt nói.

Àm! Đầu Song Song trống rỗng, đúng vậy, tuy Sở Dịch cùng nàng ân ái ái ái là thế, nhưng hấn chưa bao giờ nói qua hấn yêu nàng. Nàng có tư cách gì nói tình yêu của Sở Dịch không phải Mai Nhi? Mặt Song Song trở nên trắng bệch.

“Ta chỉ muốn ngươi hiểu rõ như thế không phải là ái tình, mà là đồng tình, nếu như ngươi cứ quyết làm như vậy, cứ tự nhiên thôi!” Song Song có chút kích động, không còn gì để nói về nữ nhân biến thái trước mặt. Nàng ta chẳng lẽ không biết, làm vậy, cùng lúc thương tổn cả Sở Dịch cùng nàng ta sao?

“Ngươi muốn nói cho Sở Dịch ta đang diễn trò sao?” Tả Mai Nhi lạnh hỏi Song Song.

Song Song nở nụ cười, nhìn Tả Mai Nhi nói: “Ta nghĩ ngươi cũng biết, ta nói cho Sở Dịch sao? Nói ta không chấp nhận Mai Nhi muội muội sao? Không! Ta sẽ không nói, dù nói hấn cũng chưa chắc đã tin, ta chỉ dùng phương thức của ta để bảo hộ hấn, nếu như ngươi thực sự thích hấn, ta không ngại cùng ngươi cạnh tranh công bằng, nếu như Sở Dịch chọn ngươi, ta cũng không còn lời nào để nói, thế nhưng ta không cho phép ngươi dùng cách này thương tổn hấn!”

“Không, ta không muốn nghe, ngươi gạt người, Sở đại ca sẽ không bỏ lại ta, ta sẽ không cùng ngươi tranh Sở đại ca, ngươi đừng đuổi ta đi!” Tả Mai Nhi đột nhiên trở nên không bình thường, khóc thét lên.

Song Song nghĩ thật kì quái, đột nhiên thấy một đạo bóng đen lao vào.

Là Sở Dịch!

“Nàng nói gì với Mai Nhi?” Sở Dịch nghe Mai Nhi nói, có chút tức giận Song Song, nghiêm mặt hỏi.

“Ta nói cái gì, chẳng nếu tin tưởng những lời nàng nói, sao phải mất công hỏi lại ta?” Song Song nhìn Sở Dịch tức giận chất vấn nàng, ngực không khỏi lạnh toát! Hấn còn chưa rõ ràng chuyện gì xảy ra, đã hung hăng như thế, nàng nói xong vung tay đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Phía sau truyền đến tiếng Sở Dịch tức giận quát.

Nghe lời hấn mới là lạ, Song Song tiếp tục bước.

“Sở đại ca, người sẽ không đuổi ta đi đúng không, đừng mặc kệ Mai Nhi!” Tả mai Nhi khóc lóc khẩn cầu thương tâm.

“Sẽ không, chị dâu chỉ nói đùa người, Mai Nhi chỗ này, không ai để người đi đâu!” Sở Dịch bắt an an ủ ủ nói.

Song Song quay đầu lại nhìn một màn buồn cười, sách! Nữ nhân này thật biết diễn trò! Người thông minh như Sở Dịch mà cũng bị lừa. Song Song nhìn Sở Dịch ôn nhu an ủi Mai Nhi, ngực trở nên đau đớn, bước nhanh đi ra ngoài. Nước mắt, cũng không nhịn được nữa mà rơi xuống, đứng cạnh bàn đu dây, yên lặng rơi lệ, lúc này chắc hẳn Sở Dịch còn an ủi Tả Mai Nhi đang hoảng sợ. Song Song cười khổ một chút.

“Sao lại khóc một mình ở nơi này? Đại ca nhà ta khi dễ chị dâu sao?”

Song Song cả kinh, quay đầu nhìn nơi phát ra tiếng nói, đã thấy cách đó không xa có hai người đứng từ lúc nào, Song Song lau nước mắt nhìn kỹ, thì ra là hai anh em kết nghĩa của Sở Dịch.

Tiêu Ngọc Long mỉm cười hành lễ nói: “Bái kiến chị dâu!”

Song Song nhớ đến Sở Dịch, lòng vẫn còn chút tức giận, khẩu khí có chút không khách khí, bởi vì tâm tình hiện tại của nàng đang không vui!

“Các người đến tìm hấn? Sao lại chạy đến hậu viện, là leo tường vào chắc? Ta nghĩ các người tìm nhầm chỗ rồi, hấn ở Tử Vân cư. Còn có, lần sau, mời đi cửa lớn, cảm tạ!” Song Song không khách khí nói xong chỉ chỉ cái cửa nhỏ dẫn tới tiền viện, ý nói, bản cô nương ta tâm tình không tốt, đứng có quấy nhiễu ta, đi nhanh đi!

Tiêu Ngọc Long liếc mắt nhìn Thạch Phi.

“Vậy không làm phiền chị dâu khóc nữa, tiểu đệ xin đi trước!” Chắc là vợ chồng son đang giận nhau. Tiêu Ngọc Long vẫn không thay đổi tính tình, trước khi đi còn không quên trêu chọc Song Song một chút.

Song Song trừng mắt nhìn hấn: “Cửa ra ở bên kia, xin cứ tự nhiên!”

Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi rời đi, tìm Sở Dịch, có trò hay dễ nhìn, ha ha! Tả Mai Nhi được Sở Dịch an ủi cũng dần bình tĩnh lại, nằm xuống nghỉ ngơi, nàng biết mình không thể làm quá mức.

Sở Dịch đi ra muốn đi tìm Song Song, hấn biết Song Song không phải một nữ tử không tốt, nàng khi thì hoạt bát, khi thì ôn nhu, có chủ kiến riêng, hơn nữa tâm địa cũng rất tốt.

Hấn biết vừa rồi chính mình hơi quá mức. Chắc phải có gì đó hiểu lầm!

Vội vã ra khỏi Tử Vân cư tìm Song Song, lại thấy trước mắt có Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi đi ra từ hướng Hồ Điệp cốc.

“Các người thế nào tới?” Hiên nhiên Sở Dịch làm gì có tâm tình đón tiếp bọn họ, vẻ mặt băng lãnh thường ngày bị lo lắng thay thế, giọng điệu có chút bức tức.

Nhìn Sở Dịch như thế, Tiêu Ngọc Long lắc đầu thở dài nói: “Thực sự là vợ chồng mà, khẩu khí cũng như nhau!”

“Đại ca trở về cũng không báo cho huynh đệ, chúng ta cũng phải đoàn tụ một phen chứ? A, được rồi, đại ca còn phải đi “hoa” chị dâu đúng không, nàng ở hậu viện kia, khóc rất thương tâm nha!” Thạch Phi cố ý thêm vài chữ “Khóc rất thương tâm” phía sau, thật không ngờ thường ngày Thạch Phi ôn hòa là thế mà cũng có lúc biết trêu chọc!

“Phòng khách cùng nơi nghỉ ngơi ở nơi nào các người hấn là rất rõ ràng, không cần ta chiêu đãi đi!”

Sở Dịch nói xong liền vội vàng chạy đến hậu viện.

“Đại ca động tình rồi!” Nhìn Sở Dịch càng ngày càng xa, Thạch Phi cảm khái nói.

“Yêu chết đi được mà còn không biết a! Nhìn khuôn mặt kia xem, cũng có lúc như thế, ta còn tưởng rằng hấn trời sinh cũng không biết cảm động là gì?” Tiêu Ngọc Long bốn cợt.

“Ái tình thật kì diệu như vậy?” Thạch Phi hỏi Tiêu Ngọc Long cũng như hỏi chính mình.

“Ái tình? Nghĩ thật phiền phức, nữ nhân há? Tránh càng xa càng tốt, người nhìn đại ca thì biết, đại ca trước đây bình tĩnh thế nào, lạnh lùng thế nào nha! Độc thân thật tốt, tiêu điều tự tại! Chẳng khác gì thần tiên!”

Thạch Phi lắc đầu cười cười.

“Có muốn ở lại mấy ngày không?” Tiêu Ngọc Long dự định ở lại thêm mấy ngày, có trò hay sao có thể bỏ qua?

Thạch Phi nhìn thoáng qua Tiêu Ngọc Long, lắc đầu cười nói: “Cũng được.”

“Song nhi!”

Nhìn bóng dáng nhỏ bé cô đơn trong gió lạnh, Sở Dịch đau lòng gọi một tiếng.

Song Song nghe thanh âm khàn khàn phía sau, không quay đầu lại, mắt dõi về phía xa xăm.

Sở Dịch cởi áo choàng, khoác lên người nàng, hai tay cũng vây lấy thắt lưng Song Song.

Song Song giãy một vài lần cũng không được đành phải thôi, mặc hắn ôm.

“Vẫn còn tức giận?” Nhìn Song Song không nói gì, Sở Dịch hỏi.

“Tức giận cái gì?” Song Song hờn dỗi đáp.

“Mai Nhi không chịu được kích động, nên ta có chút sốt ruột, khẩu khí không tốt.”

“Đó chính là vì chàng tin là ta nói?” Song Song xoay người nhìn thẳng Sở Dịch, trong mắt có tức giận cũng thương tâm. . .

“Mặc kệ nói cái gì, ta biết nàng cũng không có cố ý.” Sở Dịch âu yếm vuốt vuốt con mắt có chút sưng đỏ của Song Song.

“Người chính là tin tưởng nàng, không tin tưởng ta?” Song Song thương tâm.

“Song nhi, đừng như vậy, nàng biết vị trí hai người trong lòng ta khác nhau, đừng nói ngốc nghếch như vậy!” Sở Dịch hôn lên môi Song Song, nhẹ nhàng nói.

“Hay là Mai Nhi cũng không yếu đuối như chàng tưởng, hay là nàng dùng cách đó hấp dẫn sự chú ý của chàng?” Song Song cẩn thận nói.

“Ta từng hứa với phụ thân Mai Nhi phải chăm sóc tốt cho nàng, ta có trách nhiệm, nhưng mà Song nhi, ta mong nàng không nên hiểu lầm ta cùng Mai Nhi có cái gì!”

Song Song không muốn giải thích tiếp. Chỉ dựa khế vào lòng Sở Dịch nói: “Ta phụ thân tốt không?”

“Rất trung thành cũng rất nghĩa khí, là người tốt!” Sở Dịch không rõ vì sao Song Song lại hỏi như vậy.

“Ta phụ chết, là điều không ai muốn, Dịch! Hứa với thiếp đối xử tử tế với nàng, nhưng cũng không nên đổ tất cả sai lầm lên đầu mình!” Song Song không muốn tranh chấp vô vị, như vậy cũng không có lợi cho nàng. Nàng tuy có chút giận hờn, nhưng vẫn yêu thương hắn!

Sở Dịch nghe xong, ôm chặt lấy Song Song, không nói, chỉ lặng lẽ dựa sát vào nhau. Đây là Song nhi của hắn, sẽ không cần quấy, cứ sẵn sàng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

“Ủy thác???” Tiêu Ngọc Long nghe Sở Dịch kể lại, ngạc nhiên kêu một tiếng.

Sở Dịch mắt lạnh nhìn Tiêu Ngọc Long, nói: “Rất kinh ngạc sao?”

“Đại ca, sau đó thế nào? Ta nghĩ Tả phó tướng lúc giao phó con gái hắn cho ngươi là mong muốn ngươi có thể lấy nàng.” Thạch Phi nhin không được nói.

“Có lẽ, nhưng ta sẽ không thủ thêm nữ nhân khác, ta sẽ chăm sóc lo lắng cho nàng thật tốt, sau đó nàng chắc chắn sẽ gặp được người thương mình.” Hắn không muốn có thêm nữ nhân khác, thậm chí chỉ muốn. . ., bóng dáng Song Song lại hiện lên, đúng! Hắn thậm chí muốn Song Song. Sở Dịch ngăn ra, lòng hắn đã bị một bóng hình xinh đẹp lấp đầy!

Nhưng mà thời gian này hắn dường như có chút bỏ quên tiểu thê tử của mình.

Ngoài cửa sổ, một bóng dáng lén lút lặng lẽ bỏ đi.

Trở lại Từ Vân cư, Tả Mai Nhi nở nụ cười, thì ra Sở Dịch đáp ứng phụ thân cưới nàng, mà nữ nhân đáng thương kia vẫn không biết gì, ha ha! Tả Mai Nhi sung sướng không kim được, cười rộ lên.

Tả Mai Nhi đi tìm Sở Dịch vô tình nghe được bọn họ nói chuyện, nội dung thật khiến nàng đắc ý, trong lòng bắt đầu lên kế hoạch...

“Phu nhân, mấy thứ người cần đã tới.” Tiểu Ngọc đặt một bộ y phục đồ thắm trước mặt Song Song.

“Cảm tạ người, Tiểu Ngọc.” Song Song vui vẻ nói.

“Phu nhân, cần gì cứ sai bảo nô tỳ.”

“Được, được. Vậy giúp ta chuẩn bị mấy thứ này.”

Hôm nay là sinh nhật Sở Dịch, Song Song chuẩn bị tặng cho Sở Dịch một niềm vui bất ngờ. Nàng biết từ khi cha mẹ Sở Dịch qua đời, chưa từng có ai tổ chức sinh nhật cho hắn, bởi vậy nàng muốn tặng hắn một món quà thật đặc biệt.

Trong phòng, Song Song có rượu ngon, sai phòng bếp làm vài món Sở Dịch thích ăn, để quả đào mừng thọ thật to trên bàn, cắm nến đỏ, mặc vào vũ y hồng sắc(*), Tiểu Ngọc còn giúp Song Song trang điểm, làn môi hồng đào, giữa trán chấm một nốt nhỏ màu đỏ tôn lên vẻ quyến rũ trên khuôn mặt mỹ lệ. (Vũ y hồng sắc: Quần áo nhảy múa màu đỏ)

Lát sau, Tiểu Ngọc biết ý cũng lui xuống.

Song Song lẳng lặng ngồi đợi trước bàn, không biết đã bao lâu, mơ mơ màng màng dĩ nhiên đã ngủ quên.

Gật gù, “rầm”, đầu đập vào bàn đầu giường. Song Song giật mình tỉnh giấc. Nhìn nến cháy đã hơn phân nửa, thức ăn nguội lạnh, cồi lòng Song Song cũng trở nên băng giá.

Không biết đã canh mấy, bên ngoài thật an tĩnh. Song Song đoán Sở Dịch hẳn là bị Tả Mai Nhi cuốn lấy rồi!

Mở cửa đi ra ngoài, hướng Từ Vân cư đi đến, nhưng mới được nửa đường lại quay trở về.

Thầm cười đau đớn “Đi thì làm được gì?” Song Song không trở về phòng, quay đầu đi Hồ Điệp cốc...

Sở Dịch có chút mệt mỏi rồi trở lại Thính Vũ hiên, ngoài cửa thấy ánh nến cho Song Song còn chưa nghỉ ngơi, tay đẩy cửa ra nhẹ giọng hô: “Song nhi, còn chưa ngủ sao?”

Không ai trả lời, Sở Dịch nhìn quanh tìm Song Song, chỉ thấy nến đỏ cùng một bàn thức ăn lạnh lẽo, không hiểu Song Song vì sao mà chuẩn bị.

Không thấy bóng Song Song, Sở Dịch lo lắng gọi to: “Song nhi!”

Chỉ thấy Tiểu Ngọc vội vã chạy tới.

“Tướng quân làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

“Phu nhân đâu?” Sở Dịch quát.

“Phu nhân không có trong phòng? Lúc nô tỳ lui xuống phu nhân vẫn còn nha.”

Sở Dịch nhú mày, lo lắng, xoay người muốn đi tìm Song Song.

“Xin tướng quân chờ một chút, có một số việc nô tỳ không nên nói, thế nhưng phu nhân thật đáng thương, phu nhân nói ngày hôm nay là sinh nhật tướng quân, chuẩn bị nửa ngày, muốn tướng quân ngạc nhiên, không phải tướng quân giờ mới từ Từ Vân cư trở về chứ? Phu nhân nghĩ ngợi sẽ đau lòng!” Tiểu Ngọc có chút bất mãn hỏi vài câu.

Đúng vậy, hắn đang làm những gì, tâm tư của hắn đều đặt ở Tả Mai Nhi, vậy Song Song ở đâu, từng con đau đớn quặn lấy Sở Dịch. Hắn phụ tâm ý của Song Song, phụ tình ý của nàng, hắn thực sự là chết tiệt!

“Không phải Tiểu Ngọc lắm miệng, phu nhân mỗi ngày ngóng trông ngài sớm một chút trở về, ngài trở về rồi còn dẫn theo một nữ nhân theo, suốt ngày chỉ đến Từ Vân cư, cũng không để ý phu nhân không dễ chịu, cũng là...” Tiểu Ngọc còn chưa nói xong, Sở Dịch đã hướng Hồ Điệp cốc cuồng loạn chạy đi.

Một bóng dáng nhỏ bé ngồi trên rào chắn.

Tìm Sở Dịch đau đớn, hắn có chút không dám đối mặt Song Song. Hắn nghĩ chính mình thật kém cỏi. Lòng hắn đã dần bị bóng hình trước mặt chiếm giữ. Hắn nhẹ nhàng ôm chặt eo nàng, kéo vào trong lòng.

“Song nhi, xin lỗi, ta...” Tay Song Song vội vã che kín môi Sở Dịch. Câu kể tiếp nàng cũng không muốn nghe. Nụ cười nở trên môi, nhưng trong mắt chỉ có đau thương!

“Dịch, chàng đã đến rồi! Thiếp đợi chàng lâu quá, hôm nay là sinh nhật chàng, Song Song nhi tặng chàng một thứ!” Nói đến đây, đẩy Sở Dịch ra, lấy tay túm trụ làn váy mềm mại xoay một vòng nói: “Dịch, y phục đẹp không, lúc xuất giá, cha đưa cho ta, là di vật của mẫu thân, cha nói lúc mẫu thân còn sống thường mặc thế vì cha khiêu vũ, để cha ngắm, vì nương nói, chỉ để người yêu quý ngắm. Tướng công, ta cũng nhảy múa cho chàng xem được không?”

Đúng vậy, chỉ để chàng ngắm, vì chàng là người ta yêu nhất, chàng có biết?

Mắt Sở Dịch có chút ướt át, người yêu nhất, hẳn hiểu ý nàng. Nhìn trước mắt chỉ có bóng dáng mỹ lệ nhảy múa, cảm giác tâm tình không yên. Sở Dịch tiến lên ôm chặt Song Song, khuôn mặt tuần tú hiện vẻ đau lòng.

“Song nhi đừng nhảy nữa!” Sở Dịch rầu rĩ nói, lồng ngực như bị ai bóp nghẹt, không thể thở.

“Song nhi nhảy không đẹp?” Khuôn mặt nhỏ nhắn ánh lên vẻ khó hiểu.

“Không! Nàng nhảy múa rất đẹp, cực kì đẹp!” Sở Dịch thì thào nói.

“Vậy vì sao không cho Song nhi nhảy?”

“Sở Dịch ôm thể lạnh lẽo của Song Song nói:

“Trời khuya rồi, chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi, người nàng lạnh quá, ta sợ nàng sẽ sinh bệnh, điệu múa còn lại để sau này ta xem cũng được.”

Sở Dịch theo thói quen ôm lấy Song Song, hẳn thủ đòn chính nhiệt độ cơ thể mình ủ ấm nàng, nhưng phát hiện Song Song đang run rẩy.

Hắn sao có thể biết Song Song có một câu nói quan trọng muốn nói cho hắn, đó là “Ta yêu chàng!”

* *

Ai, Song Song thờ dài, lần đầu tiên bày tỏ cứ như vậy mà thất bại, quên đi, đợi lần sau được rồi, ai muốn hắn bên người nữ nhân khác.

“Còn tức giận cái gì? Còn sinh khí vì sinh nhật ngày hôm qua?” Sở Dịch mới từ Tử Vân cư trở về nhìn tiểu nữ nhân ca thán, trong lòng căng thẳng, vội vàng hỏi.

“Không phải tức giận, thiếp chỉ đang rầu rĩ thôi.”

“Thế nào?” Sở Dịch tiến lên ôm lấy Song Song.

“Tướng công, Đức phi sinh long tử, ngày mai cử hành lễ mừng trong cung, muốn chúng ta cùng đi.” Song Song nhìn thư mời trong tay.

“Vậy cứ đi.” Sở Dịch ôm cổ Song Song.

“Thế nhưng ta không biết tặng quà gì?”

“Việc này quản gia sẽ xử lí.”

“Tướng công, chàng kiếm chế một chút có được không?” Không... Không... Song Song đã bị Sở Dịch bế lên giường.

“Không được!” Sở Dịch thẳng thắn đáp lại.

“Thế nhưng không nhất thiết vào ban ngày ban mặt lại... lại...”

“Ban ngày thế này mới có thể nhìn rõ nàng” Sở Dịch tiếp lời.

“Sắc lang!” Song Song khề мэng.

“Nàng không thích, ta đây sẽ ngừng.” Sở Dịch quả nhiên dừng lại.

Ghê tởm! Làm hơn một nửa mới nói như vậy! Song Song tức giận nắm chặt tay, nện vai Sở Dịch

“Chàng muốn ngủ thư phòng?”

“Không muốn!” Nói xong, tiếp tục việc đang bỏ dở.

Tuy đã vào mùa đông, thế nhưng người Song Song đổ đầy mồ hôi, trộn lẫn cùng một chỗ với mồ hôi Sở Dịch...

Bạn đang đọc truyện *Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Thật nhiều người, Song Song theo Sở Dịch đến “Hi Duyên cung”, nơi cử hành lễ mừng, cũng là một lầu các hai tầng, đối diện chỗ ngồi là một sân khấu rất lớn, ngồi ở đây có thể nhìn rõ người biểu diễn trên đài.

Nữ nhân lần lượt ngồi ở bên phải, nam nhân theo địa vị mà sắp xếp ngồi gần hay xa hoàng đế.

Song Song có chút chờ mong biểu diễn có gì đặc sắc, mắt nhìn chăm chăm lên sân khấu. Nhưng phát hiện, không có. Quay đầu nhìn ngó xung quanh, thấy mọi người dường như chỉ chú ý đến đồ ăn.

“Ngươi là thê tử Sở đại ca?” Một nữ tử đứng trước mặt Song Song.

Song Song nhìn nữ tử có chút lố mẫm trước mắt, ngây ngốc hỏi lại: “Người nào là Sở đại ca?” Đương nhiên là nàng giả ngu rồi.

“Sở Dịch!” Ánh mắt nàng kia tràn ngập vẻ khinh thường, lời nói mùi ghen tuông nồng đậm: “Không biết ngươi ngoại trừ có vẻ ngoài đẹp đẽ còn có cái gì tốt?”

“Cảm tạ khích lệ, tướng công nhà ta cũng khen ta lớn lên xinh đẹp.” Song Song tiếp tục giả ngu. Nhìn nữ tử này đối nàng địch ý, chắc cũng thích tướng công nhà nàng.

“Chẳng thế!” Nàng kia vẻ mặt hèn mọn.

“Mời bỏ đi, có chuyện cứ tìm tướng công ta mà nói,! Hắn có lẽ ngồi cạnh hoàng thượng, ngươi đi tìm hắn được rồi, ta muốn xem biểu diễn.” Song Song không thêm đề ý, nàng không muốn cãi nhau trước mặt mọi người, thật mất thể diện!

“Ngươi! Dám cùng ta so tài một chút?” Nàng kia, căn bản là khinh thường Song Song, nghĩ rằng Song Song chỉ là một cô nương nhu nhược vô hại.

“Vì sao phải cùng ngươi so tài?”

“Thế nào? Không dám sao?”

Song Song giận dữ, nữ nhân này cố ý phá đám. So tài thì so, sợ gì nàng ta chứ?”

“Không có chuyện ta không dám, nói đi, thi cái gì?” Song Song cười nói.

“Nếu ngươi thua, Sở đại ca thú ta, ngươi không được can thiệp, nếu ngươi thắng, ta tất nhiên sẽ không xen vào chuyện của Sở đại ca.”

Thì ra là muốn gả cho tướng công “yêu quý”, Song Song nhăn mày.

“Thế nào? Không dám rồi?”

Trời, nữ nhân này thật lẩm chuyện.

“Ngươi thắng rồi, liệu có nắm chắc tướng công nhà ta sẽ thú ngươi sao?” Song Song cười tùm tùm hỏi.

“Chuyện này ngươi không cần biết.”

Nói như vậy, nàng ta hẳn là rất chắc chắn. Nàng biết Sở Dịch là bảo bối của thái hậu, sẽ không miễn cưỡng Sở Dịch. Nhưng nàng ta cố ý gây tranh cãi âm ỉ, khiến cho các đại gia chú ý.

Thái hậu nhíu mày, hỏi: “Làm sao vậy?”

Nàng kia tới trước mặt thái hậu nói: “Thái hậu, Mẫn nhi chỉ cùng chị dâu nói chuyện phiếm.”

Một nam nhân trung niên vội vàng đứng lên, hô: “Mẫn nhi, không được làm càn!”

Thì ra là phụ thân của nữ nhân điều ngoa, là thúc phụ của hoàng đế, vậy Mẫn nhi này chính là đường muội của hoàng đế, thảo nào kiêu ngạo như thế.

Song Song coi như chuyện không liên quan đến mình, cười mỉm nhìn mọi người.

“Thái hậu, vị Mẫn nhi muội muội này, vừa nói muốn cùng Song nhi so tài một chút, cũng không biết so tài cái gì.” Song Song mở to cặp mắt vô tội, kể ra.

Sở Dịch mặt lạnh dọa người, hẳn sao lại không biết Mẫn nhi tính toán cái gì, đứng lên muốn lôi Song Song đi.

Lại nghe hoàng đế nói: “Tỷ thí! Trẫm thật chờ mong, không biết các người so tài cái gì?”

“Hoàng đế ca ca, chúng ta thì ba thứ được không?” Mẫn nhi hướng hoàng đế nói nhưng mắt lại nhìn Sở dịch.

“Ba thứ gì?”

“Khiêu vũ, xạ kích, võ nghệ.” Mẫn nhi tập võ từ nhỏ, nghĩ nắm chắc phần thắng.

“Được! Tỷ thí thì tỷ thí, thứ gì trước?” Song Song mở miệng.

“Song nhi, không được hồ đồ.” Sở Dịch vội vàng ngăn trở.

“Tướng công, không có chuyện gì.” Song Song cười đi tới cạnh Sở Dịch nói nhỏ: “Tướng công, một hồi chàng chỉ có thể ngồi nhìn, nếu dám ngăn cản, thiếp sẽ dời nhà trốn đi, cho chàng cưới nữ nhân điều ngoa này!”

“Thế nhưng...”

“Được rồi. Chàng cứ yên tâm đi, thiếp nếu không nắm chắc phần thắng, sẽ không lao đầu vào chuyện này, nhớ kỹ, không thể ngăn cản.” Song Song tiếp tục uy hiếp Sở Dịch.

“Trước hết khiêu vũ.” Mẫn nhi cao ngạo nói, một bộ dạng không ai bằng mình, lẽ nào không biết có câu: “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân” sao? (câu này nghĩa là người giỏi đến đâu cũng có người khác giỏi hơn mình.)

“Người đâu, để quận chúa cùng Sở phu nhân xuống phía dưới chuẩn bị!” Hoàng đế mở miệng nói, vui vẻ xem kịch vui.

Song Song cùng Mẫn nhi bị dẫn xuống hai nơi khác nhau. Mọi người ồn ào bàn tán, thật chờ mong xem kế tiếp có trò hay nào xem. Sở Dịch không thể có tâm tình vui vẻ như vậy.

Người đầu tiên lên sân khấu là Mẫn nhi.

Tay áo dài bay múa, thướt tha xinh đẹp, vũ mềm mại, khiêu cũng không tệ lắm, thêm tiếng đàn tranh réo rắt, mọi người xem mê mẩn. Lúc kết thúc ai ai cũng gật đầu tán thưởng. Mẫn nhi đắc ý xuống đài.

Song Song vẫn trang phục như cũ đi lên, nói: “Hoàng thượng, thái hậu, cho phép Song nhi nói một chuyện, Song nhi biết khiêu vũ, nhưng Song nhi từng hứa với một người chỉ nhảy múa cho một mình người đó, nên xin chuyển sang mục thi đấu thứ hai.” Nói xong hai mắt nhìn về phía Sở Dịch.

Sở Dịch có một loại cảm giác không nói nên lời, bất quá cũng hiểu được Song Song có chút kiêu ngạo, muốn nhìn nàng ứng phó trước mắt thế nào, bản cung hoàn không có gì, tối thiểu sẽ không bị thương, võ nghệ nếu chẳng may bị thương..., không thể làm gì khác hơn là thi đấu xong môn thứ hai sẽ ngăn trở.

“Người xác định?” Hoàng đế về mặt hứng thú.

“Xác định.” Song Song khẳng định đáp.

“Người, phóng hồng tâm cùng cung tên đến!” Hoàng đế ra lệnh. Người phía dưới đã chuẩn bị bia ngắm cùng cung tên từ sớm, đặt ở trên đài.

Mẫn nhi nhìn Song Song dám không thi phần thi đầu, trong lòng vì Song Song khinh địch mà tức giận không ngớt, bất quá cứ như vậy khả năng thắng của nàng sẽ cao hơn.

Mẫn nhi lên đài cầm cung đứng cạnh Song Song.

Giương cung, mắt nhắm vào hồng tâm, vuu, chính giữa hồng tâm! Mẫn nhi đắc ý đưa cung cho Song Song.

Tiếp nhận cung, Song Song tiến lên vạch bắn, ánh mắt nhìn thẳng vào mũi tên Mẫn nhi vừa bắn, vuu! Bắn tới, ba, mũi tên Mẫn nhi cắm trên bia ngắm bị chệch làm đôi rơi trên mặt đất, mà mũi tên của Song Song lại vững vàng cắm vào hồng tâm.

(Các TY có thấy tình huống này rất quen thuộc không?)

Xôn xao, mọi người đồng loạt ồ lên, quả thực không thể tin được một Song Song mảnh mai nhu nhược lại bắn tên giỏi như thế. Tâm tình lo lắng của Thái hậu cũng thả lỏng, cười tủm tỉm. Hoàng đế có chút giật mình, khuôn mặt đắc ý của Mẫn Nhi tái nhợt.

Cảm xúc của Sở Dịch thì không cần phải nói, hẳn cho tới bây giờ cũng không biết Song Song có võ công, thường ngày Song Song tận lực ẩn giấu chính là chuyện có võ công? Hay chỉ là biết bán cung thôi?

“Trẫm tuyên bố ván này Liễu Song Song thắng!” Hoàng đế hài lòng hô lớn.

Song Song vẫn chỉ cười mỉm nhìn những người đối diện.

Lượt thi thứ ba bắt đầu rồi, Sở Dịch muốn lên trước ngăn cản, lại bị Hoàng đế ngăn trở.

Song Song bảo người mang đến một cái nhuyễn tiên(*), mà Mẫn nhi cầm trong tay một thanh kiếm sắc bén, hai người đối xứng. Sở dịch có chút lo lắng, chỉ sợ Song Song bị thương gì đó.

Mẫn nhi giờ kiếm hướng Song Song, lại bị Song Song nhẹ nhàng tránh được, Song Song vung nhuyễn tiên, “ba” một tiếng vang lên trong không khí. Nàng không muốn đã thương người, nhưng chiêu kiếm của Mẫn nhi quá độc ác. Bất đắc dĩ, Song Song vung nhuyễn tiên nghênh đón kiếm Mẫn nhi, Mẫn nhi không kịp né tránh, trong lòng cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị roi quét qua. Trong chốc lát, cây roi của Song Song như con rắn vòng ngược lại quấn chặt kiếm Mẫn nhi. Song Song dùng lực, thanh kiếm bay ra ngoài, cắm phập vào bia ngắm dưới đài.

(Tình huống quen thuộc thứ hai a, ^^)

Song Song thu hồi roi, đi tới trước mặt Mẫn nhi nói: “Mẫn nhi muội muội, đa tạ rồi!” nói xong cười tủm tỉm hướng lầu đi tới.

Mà tất cả người ngồi trên lầu đã hóa đá từ lâu.

“Trẫm thật không biết, đệ muội lại có thân thủ tốt như vậy!” Người mở miệng đầu tiên chính là Hoàng đế.

“Đúng vậy, thật là nữ chung hào kiệt!”

“Thân thủ bất phàm!”

“Không sai, không sai.”

“Sở tướng công thật có phúc a!”

Mọi người nhao nhao nôm nôm miệng cười (*), hết bàn tán lại khích lệ.

Song Song đứng trước Sở Dịch, chỉ cười mà không dám nói, bởi vì tướng công nhà nàng cũng không biết việc kia, chỉ sợ lúc trở về không biết ăn nói thế nào đây.

Các đại gia nghị luận, hưng hưng phấn phấn vì trận tỉ thí vừa rồi. Cũng có thể nói là nhìn người ta tranh giành tình yêu nha.

Sở Dịch lạnh lùng, không biết đang nghĩ cái gì, nhưng chắc chắn Song Song biết hắn đang tức giận.

Sân khấu lại bắt đầu náo nhiệt, mấy nữ tử xinh đẹp mỹ lệ đang hiển vũ trên đài, mọi người tiếp tục thưởng thức, cũng có kẻ châu đầu ghé tai thăm thì gì đó, mà Mẫn nhi về mặt tức giận ngồi một chỗ.

Hồi lâu, chúc mừng cũng xong, người cũng dần tản đi. Sở Dịch mặt âm trầm cùng Song Song quay về phủ.

“Nàng biết võ (*).” Về mặt Sở Dịch băng lãnh không biết lưu ý cái gì.

“Đúng vậy, tướng công. Mấy ngày trước, không phải chàng đã nhìn qua sao, lại còn khen ta múa đẹp thôi?” Song Song ngây ngốc cười.

“Ta nói là biết võ công chứ không phải vũ đạo.” Sở Dịch chịu không nổi rống lên, khối băng trên mặt vì Song Song mà bốc hơi hết.

Song Song bịt tai nói: “Được rồi được rồi, thì biết, chàng cũng đừng tức giận...”

“Nàng không nói cho ta biết!”

“Chàng còn chưa từng hỏi ta.”

“Nàng!...” Sở Dịch nói không ra lời.

“Được rồi, không nên tức giận nữa, hiện tại thiếp nói không được sao, từ lúc thiếp sinh ra đời, thân thể vẫn không khỏe, cha nói phải tìm một sư phụ dạy thiếp công phu a, để luyện tập cho thân thể khỏe mạnh, buồn cười chính là, một lần thiếp chuẩn bị ra chơi, thấy ở cửa một lão nhân già y phục khá rách rưới, ta hỏi người có phải do đói không đi được không, người nói không phải, thiếp hỏi người biết võ công sao, người nói biết, thiếp lại ngây thơ nói, người làm sư phụ ta có được hay không, người dĩ nhiên đáp được, cứ như vậy mà người thành sư phụ thiếp, cha bắt đầu nghĩ hoang đường, nhưng sau lại thấy sư phụ dạy thiếp có hình có dạng cũng ngầm đồng ý, sư phụ lúc rảnh rỗi sẽ dạy thiếp, hoặc là bỏ lại một quyển sách rồi không thấy người đâu. Sư phụ cũng nói cho thiếp, người dạy thiếp học võ vì muốn thiếp cường thân kiện thể, thường ngày không nên lộ ra. Đến bây giờ thiếp còn không biết lão nhân gia họ gì, gọi là gì, cũng lâu lắm không gặp lão nhân gia. Chuyện cũ, thiếp đã nói hết.”

“Xong?” Sở Dịch lạnh lùng hỏi.

“Dạ.” Song Song trái lại gật đầu.

“Vậy nghỉ ngơi đi.”

“Không tức giận sao?”

Song Song hỏi.

“Ừ.”

“Chuyện Mẫn nhi chàng vẫn chưa nói cho thiếp.”

“Không có chuyện gì xảy ra.”

“Sao nàng ta nói muốn gả cho chàng?”

“Không liên quan tới ta.”

“Vậy có rất nhiều cô nương thích chàng đúng không?”

“Không biết!”

“Vậy sao? Ta đây muốn nghỉ ngơi, chàng có thể làm chuyện khác.”

“Ta cũng muốn nghỉ ngơi.”

“Chàng không có tỷ thí với người ta, nghỉ ngơi cái gì?”

“Muốn.”

“Vậy tướng công đi thư phòng nghỉ ngơi được không?” Song Song sao lại không biết “nghỉ ngơi” của Sở Dịch ám chỉ cái gì.

“Không được!”

“Vậy có thể nói được rồi, chàng không cho là cái kia...!”

“Người nào?” Sở Dịch giả ngu.

“Người nào vậy?”

“Người nào!”

“Chàng...Chàng!”

...

Bạn đang đọc truyện *Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

“Tướng công, chàng lại muốn đi ra ngoài sao?” Ngày hôm qua tham gia lễ mừng, cùng người khác tỷ thí, lúc về lại bị Sở Dịch yêu cầu vô độ, Song Song có chút mệt mỏi.

“Ừ.”

“Thiếp cũng muốn đi.”

“Ta phải vào cung.”

“A! Vậy thiếp ở nhà được rồi, hoàng đế bảo chàng đi làm gì?”

“Không biết.”

“Vậy chàng đi rồi về kể cho thiếp.”

“Nàng nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.”

“Hoàng thượng, đột nhiên tuyên thần tiến cung vì có chuyện phát sinh sao?”

“Ngươi còn nhớ thủ lĩnh Lang tộc Đồ Cáp Ngươi?” Hoàng đế mở miệng hỏi Sở Dịch.

“Đương nhiên nhớ, hắn chết dưới kiếm thần.”

“Vậy ngươi còn nhớ “Thiên mặt lang quân”?”(*)

“Nhớ, chính tay thần bắt được hắn, nhưng đồng bọn hắn lại chạy thoát.”

““Thiên mặt lang quân” thú nhận hắn là người của Đồ Cáp Ngươi.”

“Vậy chính là nói Đồ Cáp Ngươi muốn áp sát hoàng thượng.”

“Đúng vậy. Vậy ngươi cũng biết bên người hắn có một tổ chức bí mật toàn những kẻ liều chết (tử sĩ) ?”

“Thần không biết. Nhưng lúc đó bộ hạ của hắn đều bị tiêu diệt hết, hiện tại có thể đoán rằng những kẻ chạy thoát lần trước là tử sĩ?”

“Không sai. Trẫm nhận được tin ngầm báo, gần đây có một nhóm người lai lịch bất minh lên vào trong thành, ta nghĩ bọn họ rất có thể là người của tổ chức kia. Mục tiêu là trẫm, cũng rất có thể là ngươi, mục đích của chúng là báo thù cho đầu lĩnh. Trong cung canh giữ nghiêm ngặt, lại có đại quân bảo hộ, bởi vậy mục tiêu của chúng phần lớn là ngươi.”

Hoàng đế mong muốn Sở Dịch chuẩn bị tốt.

“Hoàng thượng, tình báo có thể tin được không?”

“Đương nhiên, ngươi nghĩ người của Trẫm đều ăn không ngồi rồi chắc?”

“Hoàng thượng yên tâm, mấy con cá nhỏ lọt lưới không xứng vào mắt thần!” Sở Dịch cũng không lo lắng cho mình, hắn lo lắng chính là những người khác trong phủ.

“Để ngừa vạn nhất, ngươi cũng phải chuẩn bị thật tốt đi.” (Vạn nhất: chẳng may, không may.)

“Tuân lệnh. Vậy thần xin cáo lui.”

Trở lại phủ, lòng Sở Dịch có chút trầm trọng, hắn không cho phép bất cứ người nào dám thương tổn người nhà của hắn. Gia đình là thứ tốt đẹp nhất! Hắn không cho phép có người phá hư.

“Sao vậy đại ca, về mặt ngưng trọng thế, Hoàng đế lại muốn ngươi xuất chinh sao?” Tiêu Ngọc Long nhìn Sở Dịch lo lắng, mở miệng hỏi.

“Ngọc long, Thạch Phi, ta cần các ngươi giúp, trong khoảng thời gian này, phải mật thiết chú ý tất cả mọi chuyện trong phủ, ta nghĩ sắp có phiền phức.”

“Nghĩa bất dung từ (*), muốn chúng ta làm thế nào?” Thạch Phi hỏi.

Tiêu Ngọc Long cũng không dám đùa giỡn, nghĩ sự tình không đơn giản, ba người bắt đầu thương lượng.

Song Song nghĩ, Sở Dịch, Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi mấy ngày nay cứ thần thần bí bí, hơn nữa Sở Dịch lại còn dằn đi dằn lại, nói nàng không được chạy loạn ra ngoài, trái lại phải ngồi yên ở nhà, hậu viện cũng phải ít đi. Hắn lại không nói vì sao! Nam nhân ai cũng không tránh khỏi có chút bá đạo.

Không chạy loạn thì không chạy loạn, tốt nhất cứ quay về với “chính nghĩa”, nằm ở trên giường là thư thả nhất.

Sở Dịch từ Tử Văn cư trở về, thấy Song Song nằm trên giường, không khỏi nở nụ cười, tiểu nữ nhân của mình gần đây rất thích nằm lì trên giường.

Cởi giày, lên giường nhẹ nhàng ôm lấy Song Song, bắt đầu cọ cọ cổ Song Song.

“Ha ha, ngứa quá!” Song Song trong mộng đẹp cứ thấy ngứa ngứa, khanh khách cười.

Sở Dịch thấy Song Song không hề có dấu hiệu tỉnh lại, hung hăng hôn môi Song Song, mút vào.

Ừm! Song Song có chút khó thở, mở choàng mắt: “Dịch, trở về lúc nào?” tay nhỏ bé ôm chặt thắt lưng Sở Dịch, thân thể tự nhiên mà chui vào lòng hắn.

“Mới về.” Sở Dịch vuốt ve mái tóc mượt mà của Song Song.

“Dịch, thiếp còn muốn ngủ.”

“Không được!”

“Nhưng mà người ta rất mệt!”

Sở Dịch vẫn ôm Song Song, đầu lưỡi ướt át lập tức chui vào miệng nàng, dây dưa, bàn tay xấu xa xoa xoa thân thể Song Song, thâm nhập vào trong quần áo của nàng.

Song Song thở hổn hển, người bắt đầu nóng lên.

“Dịch, hiện tại là ban ngày.”

Sở Dịch không cho nàng nói tiếp, không để nàng có sức nói, hắn thật muốn yêu nàng...

Khoảng thời gian này, chuyện của Tà Mai Nhi chiếm phần lớn thời gian của hắn, hắn không có nhiều thời gian cùng Song Song. Nàng không trách hắn, không làm loạn lên, không ghen tuông, Sở Dịch biết là Song Song săn sóc hắn, nàng không muốn hắn phiền lòng, một người tri kỉ như vậy, bảo hắn sao có thể không thích! Thế nhưng hắn cũng biết nhiều ngày qua Song Song phải chịu không ít ủy khuất...

“Phu nhân, ăn một chút!”

Tiểu Ngọc đứng bên giường.

“Đến giờ ăn rồi sao? Tướng quân đâu?” Song Song nghĩ có chút khó chịu, dạ dày là lạ, đầu cứ ong ong, hữu khí vô lực hỏi Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc khó xử nói: “Có thể tướng quân ở... ở...”

Song Song nhìn vẻ khó xử của Tiểu Ngọc, đoán Sở Dịch hẳn là ở Tử Văn cư. Ánh mắt không khỏi có chút mất mát.

“Tiểu Ngọc, ta không muốn ăn.” Song Song hơi đau đầu.

“Phu nhân làm sao vậy?” Tiểu Ngọc bước lên đỡ lấy Song Song.

“Không biết, thân thể có chút khó chịu mà thôi.” Song Song cũng không rõ chuyện gì xảy ra.

“Phu nhân, hay là để đại phu nhìn một cái.”

“Cũng tốt.” Song Song cũng hiểu được mấy ngày hôm nay cơ thể khác lạ, cả người buồn bã ỉu xiu.

“Vậy ngài nghỉ ngơi một chút, có muốn báo tướng quân một tiếng?”

“Quên đi, trước đừng nói cho hắn, tìm một đại phu đi.”

“Vậy nô tỳ đi ngay.” Tiểu Ngọc vội vàng đi ra.

Chỉ chớp lát, đại phu đến, bắt mạch xong, cười ha hả nói: “Xin chúc mừng phu nhân, phu nhân có thai rồi, hài tử đã hơn một tháng.”

Trong bụng có một sinh mệnh đang dần lớn sao? Song Song nghi hoặc. Đã hơn một tháng, đó không phải là lần Sở Dịch xuất chinh trở về, là ông trời ban thưởng cho hai người một lễ vật sao? Song Song được hạnh phúc bao quanh, kinh ngạc vuốt ve bụng. Nơi này có hài tử của nàng cùng Sở Dịch!

“Tiểu Ngọc dẫn đại phu đi trưởng phòng lĩnh tiền, tiện thể tiễn đại phu một đoạn.” Nói xong Song Song đi trước một bước ra ngoài, nàng muốn đi tìm Sở Dịch, muốn nói tin vui này cho hắn. Thế nhưng nàng không biết Sở Dịch nghe xong có vui vẻ không, vì cho tới bây giờ hắn chưa từng đề cập tới chuyện có muốn hay không hài tử.

“Phu nhân đi chậm một chút!” Tiểu Ngọc nhìn Song Song bước đi vội vã không khỏi mở miệng nhắc nhở.

Đi tới Tử vân cư, Song Song định đẩy cửa mà vào, qua cánh cửa khép hờ, lại nhìn thấy cảnh tượng làm cõi lòng nàng tan nát.

Tà Mai Nhi xích lỏ, hai tay ôm chặt Sở Dịch, đầu tựa vào ngực hắn.

“Sở đại ca, ta thích ngươi, ngươi cưới ta có được hay không?” là tiếng Tà Mai Nhi.

“Ta hứa với Song Song, không cưới nữ nhân khác, Mai Nhi, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng.” Sở dịch nhìn Mai Nhi bị hắn đẩy ra rồi lại như điên nhào vào lòng hắn, không biết làm thế nào cho tốt. Hắn sợ thương tổn nàng.

“Thế nhưng lúc cha lâm chung, chẳng phải ngươi cũng đáp ứng cha sao?” Tà Mai Nhi vừa khóc vừa nói.

“Sao ngươi biết?”

“Ngày đó ta tỉnh cờ nghe được, ta không phải cố ý, chỉ là lúc đi tìm ngươi không cẩn thận nghe được. Sở đại ca, Mai nhi chỉ cần ngươi, không cần người khác.” Nói xong lại gât gao ôm lấy Sở Dịch.

Song Song chỉ cảm thấy khó thở, tan nát cõi lòng, tâm cũng chết. Bọn họ ôm nhau thân mật như vậy. Hắn từng đồng ý chuyện đó? Hắn hứa sẽ cưới Mai Nhi? Vậy vì sao hắn không nói cho nàng? Vì chờ lúc thích hợp ư?

Ôm cõi lòng đau đớn, Song Song thất thểu bước về Thính Vũ hiên.

Tâm trạng vốn dĩ vui vẻ hạnh phúc là thế, đột nhiên biến thành đau đớn khôn nguôi. Ngồi trên giường, nước mắt Song Song như hạt châu từng hạt từng hạt rơi xuống không ngừng, không thể khống chế, không ngừng lau lại không ngừng chảy xuống.

...

“Mai Nhi, ta không thể cưới ngươi nhưng chỉ cần ngươi vẫn còn cần ta, ta sẽ vẫn chăm sóc cho ngươi, sau này ngươi nhất định sẽ gặp một người nam nhân yêu ngươi.”

“Không! Sở đại ca, ta không muốn ai khác, ta chỉ muốn ngươi!” Tà Mai Nhi không chịu buông tha, ôm Sở Dịch đau khổ cầu xin.

“Lòng ta sẽ không thay đổi, ngươi cần yên lặng suy nghĩ một chút, ngày mai ta trở lại nhìn ngươi.” Sở Dịch nói xong liền đẩy Mai Nhi ra, đi nhanh rồi khỏi...

Thính Vũ hiên, Song Song đang khóc, nước mắt cứ chảy xuống.

“Song nhi, sao lại khóc?” Sở Dịch về thấy Song Song ngồi trên giường, khóc một mình, lại không biết nói cái gì.

Song Song nhìn Sở Dịch mỉm cười, lệ vẫn rơi: “Thiếp không khóc, hình như bụi bay vào mắt, vẫn rơi lệ, tưởng chừng không thể ngừng.”

“Nói cho ta biết, làm sao vậy?” Sở Dịch dùng bàn tay có chút thô ráp lau nước mắt cho Song Song, nhưng những hạt châu vẫn tiếp tục rơi xuống.

“Chết tiệt! Đừng khóc nữa được không, nàng khóc làm lòng ta rối loạn, nói cho ta biết có chuyện gì?” Sở Dịch gầm nhẹ một tiếng, đem Song Song ôm chặt vào ngực, không rõ vì sao Song Song rơi nước mắt, tim hắn như ngừng đập, đau đớn, không biết làm sao, thầm nghĩ cô gái nhỏ trong lòng ngừng khóc.

“Thực sự không có gì, xin lỗi! Làm chàng lo lắng rồi!” Song Song nỗ lực ức chế nước mắt đang tuôn ra, miễn cưỡng cười.

“Đừng khóc nữa, nàng có biết nàng khóc làm ta tâm hoảng ý loạn không, nàng không muốn nói ta sẽ không hỏi, thế nhưng cầu nàng đừng khóc nữa, nước mắt của nàng sắp thành sông cuốn ta đi mất!” Sở Dịch hoảng loạn kiên trì dỗ dành Song Song, thầm mong nước mắt nàng rơi ít một chút.

Nếu cứ mãi mãi dựa vào nhau như thế này, cứ gần nhau như thế này, không có người khác, chỉ có nàng cùng người nàng yêu, thật là tốt biết bao!

Cứ như vậy thật tốt! Sở Dịch rất tự tin có thể bảo vệ thật tốt thế tử của mình, đương nhiên vốn hắn cũng đã có khả năng này, giờ lại thêm Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi tương trợ, sẽ không có chuyện vạn nhất! Thế nhưng người tính sao bằng trời tính, luôn luôn có những chuyện ngoài dự tính của người ta.

.....

“Sở đại ca! Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi nói có chuyện muốn tìm ngươi.” Tà Mai Nhi thấy Song Song vẻ mặt hạnh phúc ngồi trên bàn đu dây, Sở Dịch nhẹ nhàng đẩy đu, ngực đồ kị phát đau nhức.

“Sao bọn họ không chính mình tới?” Sở Dịch đối Tà Mai Nhi quấy rối có chút không hờn giận.

“Vốn bọn họ cũng muốn tới, lại thấy ta cũng đến, đã bảo ta tiện thì nói với đại ca.”

Sở Dịch có chút khó chịu, hôn nhẹ trán Song Song, rồi đi.

“Thế nào? Muốn nói gì với ta sao?” Song Song thực không muốn một thân một mình gặp Tà Mai Nhi.

“Ngươi hẳn là không biết, Sở đại ca hứa với cha ta, hẳn sẽ thú ta.” Tà Mai Nhi đi thẳng vào vấn đề, nàng không thể chờ thêm nữa.

“Vậy thì thế nào?” Song Song không thêm đề ý, cười nhẹ, nghĩ đến ngày nào đó Sở Dịch cự tuyệt. Ngày hôm nay Tà Mai Nhi đến tìm nàng, thế nào? Là mong nàng đồng ý chắc?

“Ngươi hẳn là biết Sở đại ca là người coi trọng lời hứa, hẳn đã hứa với cha ta, nhất định sẽ không thất hứa.”

“Đã như vậy ngươi tới tìm ta làm gì, sợ ta cản trở ngươi sao? Yên tâm, nếu như Sở Dịch nhất quyết muốn cưới ngươi, ta sẽ buông tay, vì hẳn cũng không phải nam nhân ta cần, ta cần một nam nhân toàn tâm toàn ý yêu ta, không phải một kẻ thê thiếp thành đàn, ngươi đến tìm ta, giúp ta hiểu một chuyện, đó chính là làm ta càng thêm khẳng định Sở Dịch là nam nhân ta cần, không phải sao?” Lòng Song Song lúc này thật vui sướng, nàng đã biết Sở Dịch chỉ cần nàng, vậy nàng còn thương tâm làm cái gì, chỉ là ngờ vực không cần cứ.

“Ngươi!... Ta sẽ không buông tay đâu!” Tà Mai Nhi tức giận nói, Song Song nói trúng chỗ đau của nàng.

Song Song không muốn nhiều lời, vốn định đi trước, đã thấy mấy đạo bóng đen lao tới chỗ các nàng. Cảm giác được ý đồ bất thiện, Song Song cả kinh vội vàng kéo Tà Mai Nhi lại, rất nhanh tránh ra.

Song Song nhìn mười mấy hắc y nhân trước mặt, đều sát khí đằng đằng, tay cầm vũ khí, nghĩ chắc chắn là chuyện không tốt, “Các ngươi là ai, muốn làm gì?”

Tà Mai Nhi sợ đến ngất người, vội vàng trốn sau lưng Song Song.

“Nhiều lời! Nạp mạng đi!” Một kẻ dẫn đầu trong đám hắc y nhân lên tiếng.

“Ha! Vậy phải xem bản lĩnh các ngươi!” Song Song cố giữ vững ổn định.

Nàng lo lắng là những kẻ này quá kích động mà cùng một lúc tiến lên vài tên, cứ như vậy sẽ không có phần thắng. Nếu như bình thường nàng có thể chống đỡ được một lúc, nhưng hôm nay còn dính một người không biết võ công Tà Mai Nhi, hơn nữa nàng đang mang thai, sợ rằng không thể chống đỡ được bao lâu.

“Đừng nghe các nàng nhiều lời vô ích, trực tiếp giết luôn đi!” Kẻ kia tiếp tục nói.

“A! Đừng giết ta, ta không nhận ra các ngươi, cùng các ngươi không thù không oán, cầu các ngươi buông tha ta!” Tà Mai Nhi vô cùng hoảng sợ, nàng hoàn toàn không muốn chết, cũng không muốn một cái chết không rõ ràng thế này, run run cầu xin.

“Hay là cứ giữ các nàng lại còn có lúc dùng, nghe nói Sở Dịch có một thê tử xinh đẹp như hoa không phải sao? Nhìn các nàng hai người cũng có thiên hương tư sắc, quần áo cũng không giống của hạ nhân.”

“Hai người các ngươi là gì của Sở Dịch?” Nam nhân dữ tợn kia chỉ kiếm vào ngực Song Song hỏi.

“Ta không phải là người trong phủ, nàng... nàng mới là thê tử của Sở Dịch, các ngươi... các ngươi muốn bắt đã bắt được nàng rồi, buông tha ta.” Tà Mai Nhi phía sau lập bập nói.

Tà Mai Nhi sẽ nói như vậy, Song Song dường như cũng sớm đoán được, cũng không quá mức kinh ngạc, lạnh lùng nhìn thoáng qua Tà Mai Nhi, hướng nam nhân dữ tợn nói: “Đúng, ta là thê tử của Sở Dịch, nàng ta chỉ là người ngoài, muốn giết muốn bắt ta mặc các ngươi, thả nàng đi.”

Làm như vậy cũng không phải Song Song tốt bụng gì, cũng không phải nàng quá thiện lương, Tà Mai Nhi là người Song Song ghét nhất, nhưng nàng nghĩ đến Tà Thanh Vân, nghĩ tới Sở Dịch, nếu như Mai Nhi gặp bất trắc gì, thống khổ khổ tận chính là Sở Dịch, cũng có lỗi với Tà Thanh Vân nơi chín suối. Hơn nữa đây là nhà của nàng và Sở Dịch, nàng cũng không muốn liên lụy tới người khác.

“Đừng dài dòng, bắt sống cả hai người cho ta!” Nam nhân dữ tợn ra lệnh một tiếng, một hắc y nhân xông lên định bắt Song Song, cũng không ngờ, Song Song vừa che chở Tà Mai Nhi vừa chống đỡ, nhẹ nhàng né tránh mấy chiêu tấn công tới.

“Không ngờ con đàn bà này cũng có công phu!” Hắc y nhân hô lên.

Nam nhân dẫn đầu có chút không chờ được, hét: “Lê mề cái gì, nhanh lên!”

Mấy hắc y nhân đồng loạt tiến lên, Song Song vừa che chở Tà Mai Nhi vừa che chở thai nhi, tay không vũ khí Song Song khó tránh được cái này mất cái khác, thấy Tà Mai Nhi bị một hắc y nam tử nắm, nàng quỳnh lên, liền bị một tên khác giơ quyền đánh thẳng vào bụng.

“A!” Song Song đau đớn kêu lên, chấn động lui về phía sau mấy bước, chạm vào rào chắn. Đối mặt là vách núi, đã không còn đường thoái lui nữa...

Song Song xoa xoa bụng, tựa người lên rào chắn, khuôn mặt tái nhợt vì đau đớn.

Sở Dịch biết Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi không tìm hắn, vậy Tà Mai Nhi để hắn rời đi, là vì cái gì?

Hay là Mai Nhi muốn nói việc không nên nói cho Song Song. Sở Dịch vội vội vàng vàng chạy tới hậu viện, Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi thấy vẻ lo lắng của Sở Dịch, nghĩ có chuyện phát sinh, cũng vội theo sát.

“Có sát khí!” Sở Dịch đột nhiên nói nhỏ, thi triển kinh công, phi thân nhảy vào hậu viện. Tiêu Ngọc Long, Thạch Phi cũng không dám phớt lờ vội vàng theo.

Hắc y nhân cũng cảm thấy có ba người đến.

“Song nhi!” Sở Dịch lo lắng gọi Song Song, hắn không thèm để ý tới hắc y nhân, chỉ để ý tới Song Song đang lâm vào nguy hiểm.

“Mục tiêu của các ngươi là ta, không phải muốn báo thù cho thủ lĩnh sao, Đồ Cấp Ngươi là ta tự tay giết chết, không liên quan người khác.” Sở Dịch nhìn mười mấy hắc y nhân trước mắt, đoán chắc là tử sĩ.

“Tin tức thật nhanh, đã biết chúng ta là ai! Ha ha! Ngươi có ta cách gì bảo ta thả người! Trái lại chỉ cần ngươi hợp tác, ta có thể thả các nàng, nếu không hai tiểu nương tử mất mạng thì đừng có trách ta.” Một nam tử vóc người thấp bé nói.

“Sở đại ca, cứu ta, ta không muốn chết! Hu hu!” Tả Mai Nhi sợ đến hôn mê cuối cùng cũng tỉnh lại, thấy Sở Dịch xuất hiện, vội vã cầu cứu.

“Ngươi dám động vào một sợi tóc của nàng, ta giết chết ngươi!” Sở Dịch oán hận kêu. Hắn hận không thể lập tức tiến lên lập tức đoạt lại Song Song, rồi lại sợ làm thế lại hại Song Song cùng Mai Nhi. Vì tức giận mà hai tay nắm chặt đến run run.

“Dịch, không được tin bọn họ nói, ta không muốn liên lụy chàng, chàng động thủ đi, giết bọn họ!” Song Song hữu khí vô lực nói. Nàng không muốn thành sợi dây trời buộc hắn.

“Con đàn bà thói tha này, im miệng cho ta!” “Bốp”, nam nhân dữ tợn tát mạnh Song Song một cái.

Sở Dịch giận dữ tới cực điểm, liền rút nhuyễn kiếm ở thắt lưng, hắn muốn giết tất cả những kẻ dám dẫm đạp thương Song Song.

“Không nên hành động thiếu suy nghĩ thế, ta sẽ giết các nàng rồi sau đó làm cá chết lưới rách! Ha ha!” Nam nhân dữ tợn điên cuồng cười nhạo, đặt kiếm lên cổ Song Song.

“Đại ca, đừng xúc động, cẩn thận bị thương chị dâu!” Thạch Phi có chút sốt ruột khuyên cáo Sở Dịch.

“Nói đi, các ngươi muốn ta làm gì?” Sắc mặt Sở Dịch lạnh xuống, mở miệng hỏi.

“Ha, cao ngạo như vậy, ta muốn ngươi quỳ xuống, hướng chúng ta dập đầu, hướng thủ lĩnh chết đi của chúng ta dập đầu, quỳ xuống! Có nghe không?” Về mặt dữ tợn trên mặt tên hắc y nhân kia càng lúc càng dọa người, cuồng loạn hồ.

Cái gì? Song Song nhìn nam nhân trở nên điên cuồng, không khỏi ngây người, hắn bắt Sở Dịch quỳ xuống, Dịch của nàng kiêu ngạo như vậy, kiêu ngạo như vậy, mà lại bắt hắn quỳ một đám người khốn nạn, còn tàn nhẫn hơn một kiếm giết hắn.

“Ngươi nói cái gì?” Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi cùng nhau quát lên.

Sở Dịch nhìn xuống sát ý, tay nắm chặt chuôi kiếm, mắt bùng bùng lửa giận, chuẩn bị quỳ xuống thì nghe Song Song hô to.

“Sở Dịch, thiếp không cho chàng quỳ, không được! Đường đường một nam nhi, đầu đội trời chân đạp đất, sao lại có thể quỳ lũ này, bọn chúng không xứng. Dịch, ta không muốn, ta thả chết cũng không muốn...” Song Song vừa khóc vừa lắc đầu, nàng không thể để Sở Dịch chịu nhục nhã như vậy.

Tê! Là Nam nhân dữ tợn, một kiếm hướng mặt Song Song. Hiện nhiên Song Song nói như vậy đã chọc giận hắn.

Máu theo khuôn mặt tái nhợt nhưng mũi chảy xuống, Song Song không thể vì đau đớn mà kêu lên. Còn lại Tả Mai Nhi, bỗng thấy trước mắt tối sầm, lại ngất đi.

“Dừng tay, ta quỳ!” Sở Dịch đau lòng quá, nhìn người mình yêu chịu đau đớn, tất cả kiêu ngạo vút sang một bên. Đúng vậy, người hắn yêu nhất. Vì người hắn yêu nhất, có phải quỳ, cũng đáng giá!

Song Song nhìn Sở Dịch quỳ trên đất, chỉ có nước mắt mới có thể giải tỏa tâm tình lúc này của nàng.

Tiêu Ngọc Long, Thạch Phi muốn tiến lên ngăn cản, bị Sở Dịch phát tay lui xuống.

Bụng Song Song quặn đau từng cơn, hắt tử muốn rời đi nàng sao?

“Ha ha!... Thật không ngờ vì một nữ nhân, đường đường một đại tướng quân phải quỳ xuống!” Nam nhân dữ tợn lại cười điên loạn, nói: “Ta muốn ngươi tự sát bằng chính kiếm của ngươi, chỉ cần ngươi chết trước mặt ta, ta sẽ thả hai nữ nhân này.”

“Haha... Chết có là gì?” Sở Dịch ngửa mặt lên trời cười to.

“Sở Dịch, không được!” Tình thế cấp bách, Song Song liền gọi cả họ tên Sở Dịch.

“Chàng nguyện ý vì thiếp mà chết?” Song Song hỏi bình tĩnh như vậy, trong mắt đã lấp lánh nước.

“Chết cũng không tiếc, nếu nàng chết có gì đáng sống?” Sở Dịch kiên định trả lời.

“Dịch, có một câu của chàng, Song Song chết cũng không có gì nuối tiếc, Dịch, biết không, thiếp yêu chàng, lần đầu tiên nhìn thấy chàng, thiếp đã yêu chàng!” Song Song nở nụ cười tuyệt đẹp, thân thể lùi về phía sau, nhảy xuống thâm cốc, kiếm cứa vào cổ nàng một đường, nàng cứ như thể rơi vào Hồ Điệp cốc mà nàng thích nhất...

.....

Tiêu Ngọc Long, Thạch Phi sớm đã chờ đợi thời cơ, chỉ là không biết lúc này làm người ta cỡ nào thương tâm... Không do dự, cầm nhanh vũ khí đã chuẩn bị từ trước, tiến lên.

“Không, Song nhi! Sao nàng lại làm thế? Bày tỏ tình cảm xong bỏ lại ta một mình!” Sở Dịch nhìn trừng trừng Song Song ngã xuống, gào thét xông lên phía trước.

“Ta bắt các ngươi đền mạng!” Sở Dịch điên cuồng gào thét, đánh về phía hắc y nhân. Song nhi đã chết hán còn bận tâm cái gì, hán sẽ đi cùng nàng!

Hắc y nhân không ngờ tình huống lại thành như vậy, đúng vậy, không ai ngờ Song Song lại làm thế, tựa vào rào chắn, trái phải đều bị hắc y nhân vây quanh, nàng đã biết không thể tiến, chỉ có vách núi là đường duy nhất.

Nhất thời bọn tứ sĩ có chút ngây người cũng hoảng loạn, Tiêu Ngọc Long nhân lúc loạn đoạt lại Tả Mai Nhi, mà Sở Dịch như phát điên, gào thét hướng địch nhân, một phát lại một phát, trí mạng. Thạch Phi bên cạnh hỗ trợ Sở Dịch. Từng tên hắc y nhân ngã xuống, co quắp biến thành Tử thi thực sự.

Sở Dịch lao đảo bước, hướng tới rào chắn.

“Song nhi! Nàng cứ đi như vậy sao, nàng chết rồi ta sống làm cái gì?” Sở Dịch bi thống lắc bả.

“Song nhi, ta đến cùng nàng!” Ngay lúc Sở Dịch định nhảy xuống, một quả đá mạnh mẽ giáng vào gáy.

“Đại ca, xin lỗi. Ta không thể trơ mắt nhìn người chết thế này.”

Thạch Phi đỡ Sở Dịch.

Tiêu Ngọc Long khiêng Tả Mai Nhi về tiền viện.

Bạn đang đọc truyện *Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

“Không! Song nhi, không được nhảy!!!” Sở Dịch nằm trên giường bất an mơ màng gào thét.

“Song nhi!” Sở Dịch thét lên một tiếng tê tâm liệt phế, giật mình tỉnh giấc.

“Đại ca!”

In vào mắt không phải hình ảnh của Song nhi, là khuôn mặt lo lắng của Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi.

“Song nhi đâu? Nàng đã chết rồi đúng không? Vì sao lại ngăn cản ta theo Song nhi?” Mắt Sở Dịch đỏ ngầu, thanh âm hơi khàn khàn, hán cảm thấy quá đổi kinh khủng, vô pháp tiếp thu chuyện này, một người chăm sóc hán như vậy, người hán yêu sâu nặng như vậy, biến mất trước mặt hán. Khoảnh khắc ấy, hán mới hiểu được, hán thương nàng, yêu nàng đến mức nào, thế nhưng quá muộn rồi, hán còn chưa kịp nói: “Song nhi, ta yêu nàng!”, nàng đã bỏ hán mà đi... , mẫn mẫn, là nước mắt sao? Đã bao năm rồi hán chưa từng rơi lệ?

“Đại ca! Người bình tĩnh một chút được không?” Tiêu Ngọc Long bóp chặt vai Sở Dịch, tưởng mở miệng thoải mái nhưng chỉ có thể thốt ra một câu.

Nhìn đại ca mà hán quý trọng trước mắt, một hán tử cứng rắn như thế, lại rơi lệ, cảm giác lúc này của Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi thật phức tạp.

“Đại ca, tỉnh lại một chút, lúc người mê man chúng ta đã phải người xuống đáy cốc tìm kiếm, phía dưới cái gì cũng không có, không có thi thể, nên chắc chị dâu vẫn còn sống.” Thạch Phi mở miệng, hẳn mong tin tức này có thể làm Sở Dịch tỉnh lại đứng lên.

Đích xác, Sở Dịch nghe xong tin tức này dường như có thể thấy một tia hy vọng, dù rất xa vời.

Sở Dịch có chút kích động, cũng rất sốt ruột, vội vàng hỏi: “Người nói cái gì? Không có thi thể? Vậy người ở đâu?”

“Đại ca, nếu phía dưới không có thi thể, như vậy hay là đại tẩu được người cứu đi, hoặc là chính mình đi ra ngoài cũng có thể.” Tiểu Ngọc Long cố gắng trấn an Sở Dịch.

Đột nhiên sắc mặt Sở Dịch càng thêm tái nhợt, căng thẳng gào thét nói: “Không! Các người gạt ta đúng không? Lúc nàng nhảy xuống, bị thương nặng như vậy, nàng...” Nói đến đây Sở Dịch không thể tiếp tục, hẳn không thể chấp nhận...

“Thực sự, chúng ta không lừa người, không tin người tự mình đi tìm, người phải nhanh tỉnh lại, cùng đi tìm chị dâu.” Tiểu Ngọc Long nói tiếp.

Lòng Sở Dịch lóe lên hi vọng, Song nhi, Song nhi của ta. Sống phải thấy người, chết... phải thấy... không, nàng sẽ không chết, ta nhất định phải tìm được nàng!

Bạn đang đọc truyện *Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Đau quá, tay vô thức xoa bụng, nàng đây là làm sao vậy, nàng đã chết rồi sao? Bị đau đớn khắp người hành hạ tỉnh lại. Hẳn là chưa chết nha, nếu không sao lại biết đau. Nhìn hoàn cảnh lạ lẫm trước mắt, rất lịch sự tao nhã nhưng cũng rất đơn giản, không giống như nhà của một người, dường như chỉ là nơi ở tạm vào lúc nhất định của ai đó...

Đúng rồi, nàng nhớ ra rồi, nàng nhảy xuống Hồ Điệp cốc, nhắm mắt chờ cái chết tiến đến, trong lòng thầm nói: “Hải tử, xin lỗi! Nương không thể bảo hộ được người, xin lỗi!”

Lại đột nhiên cảm thấy thân thể bị cái gì nhẹ nhàng đỡ lên, Song Song kì quái mở mắt ra, chỉ thấy một con phượng, đang nâng người nàng. Không! Nói đúng hơn phải là một quang sáng, tạo thành hình chim phượng, nâng nàng hạ xuống. Đến khi Song Song xác định không sao, chim phượng lại lóe sáng, nhập vào ngọc bội ở thắt lưng Song Song.

Ngọc bội? Được rồi, Tương tư bội của nàng! Thì là Tương tư bội kì diệu như vậy. Song Song vô cùng kinh ngạc! Tay cầm ngọc bội nhẹ giọng nói: “Cảm tạ người đã cứu ta! Cảm tạ!”

Kí ức rơi xuống đáy cốc trong nháy mắt đã trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

“Hải tử của ta...” Song Song bắt an hét lên.

Song Song cố gắng ngồi dậy, nàng không biết thai nhi trong bụng nàng có khỏe mạnh hay không, nàng cần phải tìm người giải đáp giúp nàng.

“Đừng ngồi dậy!” Một giọng nói trầm ấm truyền đến, Song Song ngẩng đầu nhìn nam tử vừa nói.

Là hắn! Lúc nàng cố gắng rời khỏi khe sâu, té xỉu thì thấy một ai đó, có chút xa lạ lại có chút quen thuộc. Là hắn cứu nàng!

“Là người đã cứu ta đúng không? Hải tử trong bụng ta...” Song Song không dám hỏi tiếp, nàng sợ...

“Yên tâm, bé vẫn tốt.” Nam tử cười trả lời nàng.

Nghe xong những lời này, Song Song thật yên tâm, lo lắng chuyển thành vui sướng, chân thành nói: “Đa tạ công tử cứu giúp!”

“Người có thương tích, cần nghỉ ngơi nhiều!” nam tử ôn hòa nói, trong mắt hiện một tia phức tạp.

“Ta mê man đã bao lâu, đây là nơi nào, thuốc trên người ta... là ai giúp ta bôi?” Song Song nghĩ tuy rằng vết thương trên người có chút đau nhức, nhưng vẫn cảm thấy vết thương đã được xử lí. Có chút không ý tứ hỏi lại.

Nam tử ôn hòa cười nói: “Thực là một cô nương hỏi nhiều, đây là nơi ta ở, người ngủ một ngày một đêm rồi, thuốc là muối muối của ta giúp người bôi,

không biết thế này đã thỏa mãn cô nương chưa?”

“Tướng công nhà ta cũng nói ta.. nói ta hỏi nhiều.” Song Song nói xong nở nụ cười. Đột nhiên nhớ tới Sở Dịch, không biết hắn thế nào, hắc y nhân hẳn là giải quyết xong rồi.

“Còn không biết ân công xưng hô thế nào, tiểu nữ là Liễu Song Song.”

“Tại hạ, Thượng Quan Hạo.” Lịch sự đáp lại.

“Đa tạ Thượng Quan công tử cứu giúp, nhưng hiện tại trong nhà gặp nạn, không biết phu quân có an toàn hay không, ta phải lập tức trở lại!” Lòng Song Song lo lắng an nguy của Sở Dịch, nóng lòng trở về.

Thượng Quan Hạo nhìn ánh mắt tràn ngập lo lắng của Song Song, mở miệng nói: “Ngươi bị thương, còn có, ngươi nên vì đứa bé trong bụng suy nghĩ, ngươi cần từ từ điều dưỡng, không sẽ bắt lợi cho cái thai.”

Vừa nghe, Song Song lập tức tỉnh táo lại, nàng phải bảo trụ hài tử của nàng và Sở Dịch, nàng muốn có hài tử của Sở Dịch. Thế nhưng nàng vẫn không yên lòng, làm sao bây giờ?

“Ngươi đừng vội, nếu như cần, ta sẽ phái người đi tìm hiểu tin tức, hoặc là báo cho trượng phu của ngươi, bảo hắn tới đón ngươi.” Thượng Quan Hạo rất không muốn nghe Song Song nhắc tới “tướng công nhà nàng”, cũng không muốn nhìn nàng sốt ruột vì nam nhân khác, tuy người đó là tướng công của nàng. Thế nhưng hắn biết, hắn chắc chắn sẽ giúp nàng.

“Vậy thật phiền phức Thượng Quan công tử, bất quá... không cần báo cho hắn tới đón ta, ta chỉ cần biết hắn có mạnh khỏe hay không là được.” Hiện tại Song Song bị thương khắp người, mặt cũng bị nam nhân kia phá hủy, hơn nữa nàng tạm thời không muốn trở lại, vì nơi đó còn Tả Mai Nhi! Nàng cần một chút thời gian từ từ suy nghĩ nên làm thế nào.

Thượng Quan Hạo lập tức gọi: “Mục Thanh!”

Chỉ thấy một nam tử trung niên đi đến, hướng Thượng Quan Hạo hành lễ, mới mở nói: “Chủ tử có gì sai bảo?”, vẻ mặt rất cung kính.

“Liễu cô nương, có gì muốn biết, phân phó Mục Thanh là được.” Thượng Quan Hạo nhìn thoáng qua Mục Thanh rồi lại hướng Song Song nói.

Song Song hơi cử động thân thể nói: “Phân phó không dám nhận, chỉ là muốn làm phiền Mục tiên sinh đi tìm hiểu một ít tình hình trong phủ tướng quân, trượng phu Sở Dịch của ta có khỏe hay không, còn có gia phụ Liễu Sĩ Viên ở thành nam, ta cũng muốn biết tình huống của gia phụ.”

Song Song nói xong nhìn về phía Thượng Quan Hạo.

“Đi đi!” Thượng Quan Hạo phân phó.

“Tuân lệnh, thuộc hạ đi làm ngay.” Nói xong Mục Thanh cung kính xin cáo lui.

“Vì sao không bảo hắn tới đón ngươi?” Thượng Quan Hạo có chút không hiểu, rõ ràng lo lắng muốn chết, lại không chịu gặp.

“Vì có một số việc ta cần suy nghĩ.” Song Song không muốn nhiều lời, chỉ nói một câu, cúi đầu thờ dài.

“Chúng ta từng gặp nhau?” Song Song cố rời trọng tâm câu chuyện.

“Còn nhớ miếu Vạn Mã?” Thượng Quan Hạo nhắc nhở Song Song.

Miếu Vạn Mã? Song Song nhanh chóng hồi tưởng.

Đúng rồi! Nam nhân mặc bộ đồ màu xanh, là hắn, thảo nào có cảm giác từng quen biết.

Không ngờ ngày ấy chỉ gặp mặt một lần, giờ lại thành ân nhân cứu mạng của nàng!

“Nhớ ra?” Thượng Quan Hạo nhìn biểu tình thay đổi thất thường trên mặt Song Song, buồn cười hỏi.

Song Song gật đầu nói: “Dĩ nhiên Thượng Quan công tử còn có thể nhận ra ta!” nói xong chỉ chỉ vết sẹo dài trên mặt.

Thượng Quan Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ mỹ lệ, nay lại có thêm vết sẹo xấu xí như vậy, lại nhìn về mặt lơ đãng của Song Song: “Không phải dung mạo vốn là sinh mệnh của nữ nhân sao? Ngươi dường như không để ý?”

“Có lẽ vậy, cũng có thể không. Nếu vết sẹo theo ta cả đời, vậy phải chấp nhận, dù sao dung nhan cũng sẽ già đi, chỉ là thứ bề ngoài mà thôi! Không có gì đáng quan tâm!”

Thượng Quan Hạo cười cười.

“Ta rất giống một người bạn của ngươi?” Song Song đột nhiên hỏi.

Chỉ thấy sắc mặt Thượng Quan Hạo tối sầm lại, rồi lại cười nói: “Đúng vậy, rất giống một bằng hữu của ta.”

Song Song nhìn sắc mặt của Thượng Quan Hạo, nghĩ đã hỏi vấn đề không nên hỏi, cũng không tiếp tục truy vấn.

“Thượng Quan công tử, ta hiện tại không có chỗ ở, mấy ngày tới còn phải quấy rầy người.” Song Song cảm giác Thượng Quan Hạo đối nàng có chút đặc biệt, bởi vậy ngực khó tránh khỏi có chút bất an.

“Từ từ nghỉ ngơi cho tốt, có tin tức ta sẽ nói cho người.” Nói xong Thượng

Quan Hạo cũng rời đi.

.....

Kéo lê bước chân mỏi mệt, Sở Dịch trở lại phủ, Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi cũng là về mặt uể oải, không tìm được, đã một tháng rồi, vẫn không tìm được, tâm trạng hiện tại cũng trở nên nguội lạnh không ít.

“Không tìm được sao?” Tiêu Ngọc bưng trà vào, nhìn mọi người trong đại sảnh ủ rũ, không nhìn được mở miệng hỏi.

Không ai trả lời, Vương quân gia đứng cạnh Sở Dịch, muốn mở miệng an ủi chủ nhân, rồi lại nghĩ chỉ nhiều lời vô ích.

“Vậy làm thế nào, phu nhân còn đang mang thai, lại bị thương, không biết nàng thế nào...”. Tiêu Ngọc có chút cấp bách, nắm bả vai một mình.

Sở Dịch ngăn ra, bật dậy hỏi: “Tiêu Ngọc, người nói cái gì, người vừa nói cái gì?”

Tiêu Ngọc bị phản ứng mãnh liệt của Sở Dịch dọa cho ngây người, vội lui lại mấy bước lấp sau lưng quân gia nói: “Ta nói phu nhân, bị thương, lại mang thai, nàng...”.

“Người nói phu nhân nàng mang thai?” Sở Dịch nghe xong quát lên, khuôn mặt càng băng lãnh dọa người. Mọi người nghe xong tin này cũng khiếp sợ hóa đá.

“Dạ... đúng vậy tướng quân, ngài không biết sao? Mấy ngày trước thân thể phu nhân khó chịu, đại phu đến xem nói phu nhân có thai, hài tử đã hơn nửa tháng, lúc đó phu nhân rất hạnh phúc, chạy đến Từ Văn cư nói cho tướng quân, nói cho ngài tin tức tốt này.” Tiêu Ngọc nhớ lại ngày ấy Song Song vui vẻ, hạnh phúc thế nào, giờ lại sống chết không rõ, không khỏi bụng mặt òa khóc.

Tìm Sở dịch như bị cắt thành hai nửa, từng đợt từng đợt đau đớn, rốt cuộc, rốt cuộc hắn đã làm cái gì?

Nhớ tới ngày ấy Song nhi vẫn khóc, còn tình cảnh hắn lúc đó ở Từ Văn cư, chẳng lẽ là ngày đó? Song Song đi tìm hắn nhưng lại thấy Tả Mai Nhi nhào vào lòng hắn, đứng rồi, lúc ấy Song nhi có chút khác thường, liên hệ một chút, Sở Dịch đã rõ ràng.

Nàng đi tìm hắn, nhìn thấy tình cảnh như vậy, nghe được cuộc nói chuyện như vậy, sẽ có cảm giác thế nào, nghĩ hắn lừa nàng? Hay là hắn có gì đó với Tả Mai Nhi?

Nước mắt của nàng rơi vì hắn, không có chất vấn hắn, không chỉ trích hắn, chỉ yên lặng thừa nhận, chờ hắn giải thích với nàng, nói rõ với nàng tất cả, hắn biết Song nhi chỉ dùng phương thức như vậy thủ hộ hắn, nàng không muốn hắn khó xử, thế nhưng chết tiệt vì sao nàng không hỏi hắn, hắn chắc chắn sẽ nói cho nàng, hắn yêu nàng, chỉ yêu nàng, không cần bất cứ nữ nhân nào khác...

.....

“Nhớ nhưng đủ rồi, quyết định đi trở về?” Thượng Quan Hạo đứng trước cửa sổ, về mặt mờ mịt nhìn khung cảnh ngoài kia.

“Đúng vậy! Nhớ nhưng đã quá đủ rồi, ta phải trở về!” Song Song đứng sau Thượng Quan Hạo, cười trả lời.

“Người rất thương hắn?”

“Đúng vậy, rất yêu rất yêu...”

Thượng Quan Hạo xoay người, cười khổ nói: “Ta tiễn người!”

Song Song không nói, yên lặng đi ra ngoài, Thượng Quan Hạo đi phía sau, ra cửa Song Song quay đầu lại nói: “Thượng Quan Hạo, không cần tiễn nữa, ta tự tìm được đường.”

Nói xong cũng bước nhanh đi, Thượng Quan Hạo dừng bước.

Đi được một đoạn, bỗng nhiên Song Song quay đầu gọi: “Thượng Quan Hạo! Người chắc chắn sẽ tìm được một nữ tử chỉ thuộc về một mình người, không nên buông tha! Ta đi đây!”

Thượng Quan Hạo nở nụ cười, xoay người quay về thế giới của hắn...

.....

“Chúng ta vừa mới bắt đầu cảm tình, cứ như vậy kết thúc sao? Song nhi, nàng cứ như vậy biến mất sao, vì sao không tìm được nàng, có phải nàng không muốn tiếp tục xuất hiện trước mặt ta, không muốn nhìn thấy ta, trách ta không biết quý trọng nàng! Cũng là nàng đã...”

Sở Dịch vỗ về chiếc đu đưa đưa trong gió, nhớ đến khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ của nàng, nụ cười của nàng, như tiên nữ ngồi trên rào chắn, đẹp đến như vậy! Nhớ tiếng cười lung linh như tiếng chuông gió kia, phảng phất tại nơi đây. Nhớ đến phát điên tất cả những hồi ức đẹp để cùng nàng ở Hồ Điệp cốc...

Nghĩ ngày tuyết rơi, Song Song nhớ khi không ném tuyết trúng người hắn, Sở Dịch không khỏi nở nụ cười, nhưng lại phát hiện một giọt lệ nóng hổi rơi trúng vạt áo.

Nghĩ đến ngày ấy, cái miệng nhỏ nhắn thốt ra “Sở Dịch, ta yêu ngươi!”, lòng hắn chấn động, nghĩ đến hình ảnh nàng nhảy xuống đáy cốc, làm hắn đau đến tê tâm liệt phế.

Người ta nói thấy cảnh thương tình, có lẽ là thế này đi.

Năm mới đã đến, người khác hẳn là đắm chìm trong hạnh phúc vui vẻ, mà nơi đây chỉ có một mảnh đau thương cùng thê lương...

Sở Dịch lão đạo đi tới rào chắn, ngây ngốc đứng một mình.

“Song nhi, nàng ở đâu, việc duy nhất ta có thể làm chỉ là nhớ nhung và nhớ nhung, nếu ta nhảy từ nơi này xuống thì có thể nhìn thấy nàng sao?” Sở Dịch điên cuồng hét lên.

“Không, nếu chẳng cứ như vậy nhảy xuống, sẽ không thể gặp lại thiếp.” Một đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

“Là ảo giác? Đều không phải! Ta tin là không phải! Song nhi của ta đã trở về!” Sở Dịch mừng như điên, xoay người ôm chặt lấy cô gái nhỏ phía sau.

“Song nhi, là nàng đúng không? Nàng không chết! Ha ha...” Sở Dịch ngửa mặt lên trời cười to.

“Dịch, thiếp không chết. Thiếp còn chưa nghe chàng nói “ta yêu nàng” thì sao có thể chết?” Song Song cười, mắt nhìn Sở Dịch, qua lớp khăn che mặt hôn cảm hắn, ngày xưa Sở Dịch tràn đầy sức sống hiện tại cũng chán chường tiêu tụy.

“Ta yêu nàng, ta yêu nàng, hiện tại nói vẫn còn kịp, vì sao phải che mặt, ta muốn hôn môi nàng, ta muốn chân thật cảm nhận được nàng, Song nhi!” Sở Dịch có chút vội vã, hắn chỉ sợ tất cả là ảo giác của hắn.

“Dịch, thiếp cũng yêu chàng!” Nghe được người mình yêu nói yêu mình, là hạnh phúc cỡ nào, Song Song rút cuộc đợi được rồi không phải sao? Nàng mỉm cười mãn nguyện.

“Cảm tạ trời đất đã cho nàng còn sống.” Sở Dịch dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu Song Song, hắn sẽ không bao giờ... buông tay một lần nữa.

“Dịch, thiếp phải dùng khăn che mặt, vì, vì... trên mặt thiếp có một vết sẹo rất dài, rất xấu xí, trên người thiếp cũng có, hiện tại thiếp đã thành kẻ quái dị.”

Song Song rúc đầu vào ngực Sở Dịch, cảm nhận sự ấm áp của hắn, hơi thở của hắn.

Sở Dịch nở nụ cười, vì cười mà ngực không ngừng phập phồng: “Mặc kệ nàng trở thành thế nào, chỉ cần nàng còn yêu ta, chỉ cần nàng còn sống, cái khác ta không quan tâm, chỉ cần nàng không để ý là tốt rồi!”

Song Song cũng cười, giấu trong ngực Sở Dịch len lén nở nụ cười.

“Song nhi, nói cho ta biết nàng đã gặp chuyện gì, có bị thương chỗ nào không? Lúc nàng nhảy xuống, trời ơi, ta không bên cạnh nàng, ta muốn biết!”

Sở Dịch nói nàng có chút lộn xộn.

“Thiếp khỏe, lúc thiếp ngã xuống...” Song Song kể cho hắn nghe toàn bộ câu chuyện.

“Đại ca ôm ai thế?” Tiểu Ngọc Long cấp cấp hô.

“A! Là tiểu thư, là tiểu thư! Ta nhận ra hình dáng của tiểu thư.” Tiểu Hương hét lên, đã nhiều ngày qua, nàng thường xuyên đến phủ tướng quân nghe ngóng tin tức của Song Song.

“Thật là phu nhân à? Đúng rồi, đúng rồi!” Tiểu Ngọc hô theo.

“Là đại tẩu sao? Đại ca giải thích một chút đi!” Thạch Phi không cam lòng nhìn mọi người nhao nhao nói, cũng theo vào góp vui.

Sở Dịch, Song Song nhìn nhau, bất đắc dĩ nở nụ cười, xem ra không thể yên tĩnh được rồi.

“Ngọc bội thần kì như vậy sao?” Tiểu Hương ngạc nhiên kêu to.

“Thế gian này xác thực cũng có những chuyện không thể giải thích.” Tiêu Ngọc Long nói.

“Thật có phượng hoàng bay ra từ ngọc bội?” Tiêu Ngọc vẫn chưa hoàn toàn tin.

Song Song cùng Sở Dịch nhìn đám người nhao nhao ta một lời, người một câu, lặng lẽ thối lui, trở về Thính Vũ hiên của hai người.

“Đề ta nhìn nàng...” Sở Dịch cuối cùng cũng bộc phát, vòng tay ôm lấy Song Song. Thanh âm vì vui sướng mà trở nên run run.

“Dịch, trông chàng như già hơn mười tuổi...” Song Song âu yếm nhìn nam nhân nàng yêu, tiểu tụy rất nhiều, đau lòng nói.

“Không có nàng ta có thể sống tốt sao, Song nhi, cảm tạ vì nàng vẫn còn sống!”

“Dịch, thế Mai Nhi cô nương thì sao? Thiếp nghĩ rồi, nam nhân của thiếp có thể sẵn sàng vì thiếp mà chết, thiếp không thể tiếp tục nhỏ nhen được, thiếp đồng ý, đề chàng thực hiện lời hứa với người đã khuất, cho phép chàng cưới một tiểu lão bà khác!” Đây là kết cục nàng nghĩ là tốt đẹp nhất.

“Tiểu yêu tinh, có nàng ta còn có thể cưới nữ nhân khác được ư, ta nói rồi, ta sẽ không cưới nữ nhân khác, chỉ cần một mình nàng, ý nguyện của Tả phó tướng là mong ta cưới Tả Mai Nhi, ta đã có thể tử, nên ta chỉ đáp ứng hần sẽ chăm sóc cho Mai Nhi đến khi nàng tìm được người tốt gửi gắm, không hề hứa hẹn chuyện khác!”

Sở Dịch thấy Song Song như vậy cũng không cảm kích, lại còn có chút buồn bực vì cái khăn vải che mặt Song Song. Kì thực hần rất muốn vắt cái khăn vướng víu kia sang một bên, nhưng lại sợ kích thích Song Song, dường như Song nhi của hần rất sợ hần thấy vết sẹo của nàng.

“Thế nhưng Mai Nhi không phải thích chàng sao? Hơn nữa bây giờ thiếp rất xấu, trên mặt xấu trên người cũng xấu, Dịch, chàng hoàn mỹ như vậy, thiếp sợ thiếp không xứng với chàng!” Song Song ngược mắt, ánh mắt như muốn nói, giờ phút này nàng rất khó xử.

“Ta nói rồi, ta không để ý, nàng nghĩ ta nông cạn vậy sao? Nàng đang ám chỉ ta phải hủy dung sao? Ta cũng không ngại!” Sở Dịch hơi nóng nảy, gần như rống lên, mong tiểu nữ nhân trước mắt không nên tiếp tục hoài nghi tình cảm của hần, trái tim của hần.

Hai tay Sở Dịch lần vào trong quần áo của Song Song, xoa xoa bụng nàng: “Song nhi dường như béo lên!”

Song Song nghe Sở Dịch nói có chút buồn cười, mắt tràn đầy mãn nguyện cùng hạnh phúc, nói thâm vào tai hần: “Đồ ngốc, không phải là béo, là con của chúng ta, đã hơn hai tháng, có vui không?”

“Nàng đang nói, con chúng ta, ở đây?” Sở Dịch nghe xong, kích động, thanh âm có chút run run.

“Sao? Chàng mong con không ở đây?” Song Song giả dạng ác nữ ép hỏi.

“Không! Ta rất vui, nguyên bản ta chỉ mong... tình huống như vậy, ta chỉ hy vọng nàng bình an là tốt rồi, những cái khác ta không dám hi vọng xa vời. Ta chỉ muốn nói với nàng, con với ta là một kinh hi, một kinh hi quá lớn, Song nhi! Cảm ơn nàng!” Sở Dịch cẩn cẩn dục dục sờ bụng Song Song, nơi này có cốt nhục của hần, thần kì thế này!

“Đừng có cảm ơn thiếp, phải cảm ơn ân nhân cứu mạng của thiếp!” Mắt Song Song lóe lên những tia sáng tà ác.

“Không phải đều nhờ ngọc bội sao?” Sở Dịch nghi hoặc.

“Là ngọc bội đã cứu thiếp, nhưng nếu không có Thượng Quan Hạo đưa đi đường thương, chắc chắn con của chúng ta không cứu được.”

Bàn tay to đang vuốt ve bụng Song Song đột nhiên ngừng lại, Sở Dịch biến sắc hỏi: “Thượng Quan Hạo? Là nam?”

“Dịch, chàng biết không, hần... rất đẹp trai, hơn nữa lại rất ôn nhu..., tính tình cũng rất tốt...” Sở Dịch cứ xoa xoa làm Song Song cả người trở nên khô nóng, nói cũng gián đoạn.

“Ta đi giết hần, hần ở đâu?” mắt Sở Dịch bắn ra ghen tuông, nghe chính miệng thê tử khen kẻ khác, mặc kệ hần là ân nhân cái loại gì, giết!

Song Song muốn cười mà không dám cười, ghen đến sắp nội thương.

Lừa giận trong mắt Sở Dịch, là ghen tuông!

“Dịch! Hần là ân nhân của con chúng ta, chúng ta phải cảm tạ hần mới phải!”

“Ta sẽ cảm tạ hần, cảm tạ thật lớn...” Trong con kích động hần cũng không để ý trên ngực Song Song không có sẹo! Đúng là giận quá mất khôn!

“Dịch!” Song Song vô lực rên rỉ, nhẹ gọi tên hần.

Sở Dịch đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng đứng lên, cố nén dục vọng nói: “Song nhi, ta không thể, nàng đang mang thai, như vậy sẽ làm bị thương nàng cùng hài tử!”

Song Song đỏ mặt, xấu hổ nói: “Chỉ cần cẩn thận một chút là được rồi!”

“Song nhi, ta yêu nàng!”

“Thiếp cũng yêu chàng!”

Đi theo tiếng gọi tình yêu, bọn họ cùng nhau rơi vào bể tình.

.....

“Liễu Song Song, nàng dám gạt ta, như vậy rất vui đúng không?” sáng sớm một tiếng bạo rống vang khắp phủ tướng quân.

Kỉ thực vết sẹo trên mặt cùng trên người Song Song đã lành, chỉ có một vết thương quá sâu mới lưu lại nét nhàn nhạt, vết sẹo trên mặt sớm đã biến mất, không nhìn ra. Dĩ nhiên, cái đó và cái Song Song nói với Sở Dịch khác nhau rất nhiều.

“Dịch, chẳng lẽ chàng mong trên mặt thiếp có thương tích sao?” Song Song làm như suýt khóc tới nơi, thế nhưng trong mắt chỉ có ý cười.

Sở Dịch nhìn vẻ buồn bã của Song Song, không biết nên tức giận hay nên phá lên cười, kéo Song Song vào lòng nhẹ nói: “Mặc kệ thế nào, nàng đều là Song nhi của ta, không nên hoài nghi tình yêu của ta! Ta là tức giận vì nàng không tin ta yêu nàng thực lòng!”

“Vâng, phu quân, sau này sẽ không thế nữa!”

Bọn họ biết, mùa xuân thuộc về bọn họ đang tới.

.....

Mấy tháng sau

A! Một tiếng hét chói tai từ Thính Vũ hiên truyền ra, mà ngoài cửa mọi người lo lắng đứng thành đoàn.

“Đại ca, người đừng có hoảng loạn như thế có được hay không, ra chiến trường cũng chưa nhìn thấy người thế này bao giờ!”

Tiêu Ngọc Long cùng Thạch Phi buồn cười nhìn đại ca, ngày xưa băng lãnh ung dung là thế, giờ lại lo lắng đến mức đi qua đi lại. Một Sở Dịch hi nộ bất hình bất sắc, mãi lạnh như băng, nay đâu rồi?

(*: tức là vui buồn không biểu lộ ra mặt)

Sở Dịch lo lắng bất an, khăn trương đến mức chân tay lạnh lẽo, có chút phiền lòng mở miệng nói: “Các người không nghe thấy nàng gào thét sao? Nàng nhất định rất đau. Không được! Ta phải vào xem một chút!” nói xong liền muốn đập cửa xông vào.

“Dịch nhi, nữ nhân sinh hài tử đều như thế này, một đại nam nhân như người đi vào giúp được cái gì, chỉ càng thêm phiền!” Thái hậu về mặt vui sướng, nhưng vẫn phải ngăn Sở Dịch.

“Thế nhưng đã nửa ngày, sao mãi vẫn chưa sinh được?” Sở Dịch dừng lại, găm nhẹ một tiếng bất đắc dĩ.

“Sở đại ca đừng lo lắng, thân thể chị dâu rất mạnh mẽ, sẽ không có chuyện gì.” Người nói chính là Tả Mai Nhi, về mặt ngọt ngào dựa vào lòng tướng công của mình, mở miệng an ủi Sở Dịch.

Trải qua chuyện lần trước, Tả Mai Nhi đã nhận ra, nàng kém xa Song Song, nàng chịu thua, thua dửng dưng, thua dửng dưng vì người mình yêu mà chết, nghĩ lại lúc đó chỉ biết cầu xin tha mạng, sợ chết, thậm chí sợ tới mức ngất xỉu, càng nghĩ càng ngượng ngùng, có lẽ vì nhát gan nhu nhược, có lẽ là yêu không đủ sâu. Bốn tháng trước nhờ bà mối mai mối, nàng gả cho Trương Vạn Niên, một thương nhân thành công, đối nàng mà nói đó cũng là một kết cục viên mãn.

“Mạnh mẽ?” Nhớ tới bình thường Song Song mảnh mai nhỏ bé thế, phải cần người bảo vệ chứ đừng nói đến mạnh với cả mẹ.

“Đúng vậy Sở đại ca, thân thể của chị dâu cũng không kém, người không cần lo lắng quá!”

“Cũng đúng.”

“Đúng vậy, ngày ấy hắc y nhân đột kích, chị dâu đánh lui vài tên một lúc, nếu không phải bảo vệ ta...”

Không đợi Tả Mai Nhi nói xong, chỉ nghe Sở Dịch quát lên: “Người nói nàng giao thủ với hắc y nhân?”

Tả Mai Nhi cố sức gạt đầu: “Đúng vậy.”

“Hiền tể, Song Song học võ từ nhỏ, thân thể không kém, không cần lo lắng.” Liễu Sĩ Viên tuy cũng rất lo lắng, nhưng ông đã là người từng trải, cười thoải mái nói.

Oa! Tiếng trẻ con khóc vang lên, rớt cục sinh rồi, là một tiểu tử thật mập mạp! Song Song uể oải nằm trên giường, không còn khí lực.

Sở Dịch nghe thấy tiếng khóc, vội vàng đẩy cửa mà vào cũng không kịp nhìn con, lao thẳng tới giường, quan tâm hỏi: “Song nhi, nàng có khỏe không?”

“Dịch, thiếp khỏe, thiếp muốn nhìn con chúng ta một chút!” Song Song suy yếu nhưng nàng thật muốn cùng Sở Dịch nhìn tên tiểu tử dẫn vật mình suốt mấy canh giờ, cùng nhau chia sẻ hạnh phúc mãn nguyện.

Bà đỡ bế đứa trẻ mới sinh được bọc trong vải đỏ tới trước mặt Song Song, nói: “Chúc mừng tướng quân cũng phu nhân, là một tiểu tử mập mạp.”. Nói xong cười ha hả đi ra.

“Nhỏ quá, da lại nhăn nhăn, xấu xấu!” Song Song nhìn bé còn chưa mở mắt, thì thào nói.

Sở Dịch nhìn thoáng qua, lại vội vàng chuyển tầm mắt về phía Song Song.

“Nàng mệt rồi, nghỉ ngơi đi, ta ở đây cùng nàng”, hắn yêu thương nói.

“Đại ca!”

“Dịch nhi!”

Bên ngoài truyền đến tiếng gọi của mọi người.

“Bé hài tử đi ra cho đại gia nhìn một cái a!”

Song Song cười nhẹ, nhìn Sở Dịch đang bạo phát tức giận, nói: “Dịch, thiếp muốn nghỉ ngơi một chút, thiếp mệt mỏi quá, chàng ôm bảo bối ra ngoài đi, để thiếp an tĩnh một chút!”

Sở Dịch hôn đôi môi có chút khô nẻ của Song Song, ôm lấy đứa trẻ, tuy rằng động tác ôm có chút ngốc nghếch, đi ra ngoài cửa. Trong phòng, Song Song dần chìm vào giấc ngủ nặng nề...

Kết thúc

Bạn đang đọc truyện *Từng Chút Từng Chút Một Yêu Nàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.